اروپا در قرون وسطی

نویسنده: اندرو لنگلی

مترجم: معصومه زارع

اروپا در قرون وسطی

نویسنده: اندرو لنگلی

مترجم: معصومه زارع

سرشناسه	: لنگلی، اندرو Langley, Andrew
عنوان و نام پدیدآور	: اروپا در قرون وسطی / نویسنده اندرو لنگلی، مترجم: معصومه زارع
مشخصات ناشر	: تهران: سبزان، ۱۳۸۹.
مشخصات ظاهری	: ۱۲۸ ص. مصور
شابک	: ۰-۰۳۰-۱۱۷-۶۰۰-۹۷۸
وضعیـت فهرست نویسی	: فیپا
یادداشت	: عنوان اصلی Medieval Life
موضوع	: تمدن قرون وسطی - ادبیات نوجوانان
موضوع	: تمدن قرون وسطی - ادبیات نوجوانان
شناسه افزوده	: برایتلینگ، جف، تصویرگر Brightling, Geoff
شناسه افزوده	: تصویرگر، جف Dann, Geoff
شناسه افزوده	: زارع، معصومه، ۱۳۶۲، مترجم
رده بندی کنگره	: ۱۳۸۹ ۴د۲ل / CB ۳۵۱
رده بندی دیویی	: ۹۰۹/۰۷
شماره کتابشناسی ملی	: ۲۱۹۲۷۴۵

انتشارات سبزان

میدان فردوسی ـ خیابان فرصت ـ ساختمان ۵۴ تلفن: ۸۸۸۴۷۰۴۴-۸۸۳۱۹۵۵۸

اروپا درقرون وسطی

نویسنده: اندرو لنگلی

مترجم: معصومه زارع

ناشر: سبزان

حروف‌چینی، طراحی و لیتوگرافی: واحد فنی سبزان

۸۸۳۴۸۹۹۱ - ۸۸۳۱۹۵۵۷

نوبت چاپ: دوم - ۱۳۹۲

تیراژ: ۱۰۰۰ جلد

قیمت: ۵۵۰۰ تومان

چاپ و صحافی: معراج

فروش اینترنتی و online از طریق سایت‌آی‌آی کتاب www.iiketab.com

شابک: ۰-۰۳۰-۱۱۷-۶۰۰-۹۷۸ ISBN: 978-600-117-030-0

فهرست

مقدمه

دانایی، توانایی است

یادگیری علم و مطالعهٔ تاریخ گذشتگان، در واقع استفاده از تجربیات همهٔ کسانی است که پیش از ما زندگی کرده و رنج و زحمتی را برای کسب تجربه، متحمل شده‌اند. ما با مطالعهٔ صحیح تاریخ و با استفادهٔ درست از علم در واقع با بهره گیری از تجربیات گذشتگان توانایی های خودمان را افزایش داده و دنیایی زیبا، آرام و دلنشین را برای خود و دیگران مهیا خواهیم ساخت.

انتشارات سبزان با آماده سازی و گردآوری مجموعه های متنوع در شاخه های مختلف علم و تاریخ ملل مختلف، سعی دارد از این طریق گامی هرچند کوچک، در جهت افزایش دانستنی ها و دانش نسل جوان بردارد و در حد وسع و توانایی خود بر معلومات آنها بیفزاید. جا دارد از کوشش نویسندگان و مترجمان گرانقدر که در آماده سازی این مجموعه ما را یاری کرده‌اند تشکر نموده و دست یاری به سوی همه کسانی دراز کنیم که می توانند در رشد و اعتلای این مجموعه به کمک ما بشتابند. بدون شک با گسترش حیطهٔ همکاران خود، سریع تر و بهتر به سر منزل مقصود خواهیم رسید.

سال های میانه

واژهٔ « قرون وسطی» از عبارت لاتین medium aevum به معنی سال های میانه گرفته شده است. اما این سال ها چه دورانی را شامل می شود؟ قبل از آغاز سال های کلاسیک یونان و روم؟ یا بعد از ظهور رنسانس؟ قرون وسطی، تقریباً دوره‌ای از قرن پنجم تاپایان قرن پانزدهم را در بر می‌گیرد. دورانی که در بسیاری از موارد دور از ذهن و مرموز به نظر می‌رسد سال هایی که در آن شوالیه ها، بانوان، پادشاهان، اسقف ها، راهبه ها و کشیشان زندگی می کردند. حتی امروزه، منشأ شهرها، ایالت ها، مجالس، نظام های بانکداری و دانشگاه های اروپایی همگی ریشه در قرون وسطی دارد و هنوز بخش های بزرگی از چشم اندازها را دژها و قلعه ها و کلیساهای جامع قرون وسطی تشکیل می دهد.

دوران تاریک قرون وسطی

در قرن پنجم، در نتیجهٔ پیشروی قبایل آلمانی از طرف شمال به مرزهای امپراطوری روم و نابودی شهرها و راه‌های بازرگانی، این امپراطوری به تدریج سقوط کرد. ساکسون ها در بریتانیا مستقر شدند، فرانک ها بر کشور باستانی گل (فرانسه) چیره شده و گات‌ها ایتالیا را به تصرف خود در آوردند. در سال ۴۷۶ آخرین امپراتور روم تاج و تخت پادشاهی خود را از دست داد. این سده های مملو از اختلال و آشفتگی به «ادوار سیاه» معروف شد، اما این توصیف کاملاً درست نبود. قسطنطنیه پایتخت بیزانس تحت امپراتوری ژوستینین اول در قرن ششم به یکی از مجلل ترین شهرها در جهان تبدیل گشت. در قرن هشتم، شغلمون فرمانروای کبیر فرانک‌ها، یک بار دیگر با توسعهٔ دانش و مسیحیت در سراسر امپراتوری خود بخش اعظمی از اروپا را متحد ساخت و به توسعه فضل و کمال و مسیحیت در سراسر امپراتوری خود پرداخت.

سنجاق سینهٔ یک جنگجوی اسکاندیناوی

دزدان دریایی ◄

جنگجویان اسکاندیناوی اواخر قرن هشتم به سواحل اروپا حمله کردند.

◄ امپراتوری بیزانس

زمانی که امپراتوری روم به دو قسمت تقسیم شد، نیمهٔ غربی آن که بر پایهٔ نحوهٔ ادارهٔ روم باستان بود، متزلزل گشت. اما نیمه شرقی که بر پایهٔ رسومات قسطنطنیه پایتخت بیزانس (استانبول امروزی) بود، شکوفا شد. با نفوذترین فرمانروای آن دوره امپراتور مسیحی، ژوستینین، (۶۵۶-۴۸۲) بود.

رهبران بزرگ

شغلمون پادشاه مسیحی زمانی که سعی در بیرون راندن متجاوزان بربری از ایتالیا را داشت، از پاپ حمایت کرد و پاپ در سال ۸۰۰ به منظور سپاسگزاری تاجی را که نشانهٔ «امپراتور مقدس روم» بود بر سر او نهاد. اروپا در سراسر قرن‌های ۹ و ۱۰ بارها از سوی متجاوزان تهدید شد. جنگجویان اسکاندیناوی به سواحل شمالی حمله کردند و مجارستانی‌های درنده خو از سمت آسیای مرکزی وارد مرزهای این امپراتوری شدند. اما به مرور زمان ملت‌های جدید پا به عرصهٔ ظهور گذاشتند. فرانک ها نام فرانسه را برای سرزمین خود انتخاب کردند. آلفرد بزرگ (۸۹۹-۸۷۱) برای این که پادشاه انگلیس شود جنگجویان اسکاندیناوی را شکست داد و اوتوی اول آلمانی نیز با مجارها مبارزه کرد.

◀ پادشاه اروپا

چارلز بزرگ یا شغلمون (۸۱۴-۷۴۲) امپراتوری بزرگی را تشکیل داد که قسمت اعظم خاک کشورهای فرانسه و آلمان کنونی را در برمی‌گرفت. او یک رهبر مسیحی بزرگ و جنگجوی ماهری بود.

نوری در تاریکی ▲

در طول دوران جاهلیت (دوران سیاه) هنر و علم‌آموزی در صومعه های دورافتاده از فنا و نیستی در امان ماند. این کاغذ تذهیب شده نیز از کتاب کلز استخراج شده که در صومعهٔ سنت کلمبا در ایرلند نگهداری می‌شد.

◀ اوتوی بزرگ

قبایل مجارستانی که در قرن دهم روانهٔ اروپا شدند، نزد اوتوی اول، پادشاه آلمان، رفتند (۹۷۳-۹۱۲). در سال ۹۶۲ زمانی که پاپ او را به مقام امپراتوری مقدس روم معرفی کرد، اوتوی اول، جانشین شغلمون و قلمروش در اروپای غربی به امپراتوری مقدس روم شناخته شد.

ثبات

پس از هزار سال، زندگی در اروپا پایدارتر شد. فرمانرواهای قدرتمند به پشتوانهٔ نظام فئودالی، نظم را به ملت های جدید هدیه کردند؛ همین موضوع باعث توسعهٔ تجارت و گسترش شهرهای کوچک و بزرگ شد. با ساخته شدن کلیساهای بزرگ و شکل گیری قوانین مدون کلیسایی، فرقهٔ کاتولیک به اوج قدرت خود رسید. همچنین اولین دانشگاه اروپایی در ایتالیا تأسیس شد.

◀ متحدالشکل

این سر زیبا و طلاکاری شده، نماد فردریک اول یا باربـاروسا امپـراتـور قـدرتمند و مقـدس روم (۱۱۹۰-۱۱۲۱) است که اتحاد را برای مردم آلمان در قرن دوازدهم به ارمغان آورد.

نورمن‌ها در شمال و جنوب ◀

زمانی که ویلیام نورماندی(۱۰۸۷-۱۰۲۷) انگلیس را در سال ۱۰۶۶ فتح کرد، سایر نورمن های اصیل، امپراتـوری بـزرگی را در ایتالیا و سیسیل به دست آوردند.

◀ جنگ های صلیبی

جنگ های صلیبی در سال ۱۰۹۵ بین مسلمانان و مسیحیان برای اخراج مسلمانان از سرزمین های مقدس آغاز شد. بیت‌المقدس در سال ۱۰۹۹ تصرف شد، اما نهضت‌های بعدی آن چنان که باید نتیجه بخش نبود.

کلاهخود یک جنگجوی صلیبی اهل آلمان

طاعون کشنده ◀

طاعون یا مرگ سیاه بیماری مهلکی بود که جامعهٔ اروپا را لرزاند، به قدری از مردم روستایی کشته شدند که دیگر کشاورزی برای کشت و زرع باقی نمانده بود. کمبود مواد غذایی و تقاضای فزاینده مردم موجبات شورش روستاییان فرانسوی و انگلیسی را فراهم کرد.

طاعون و جنگ

در قرن چهاردهم، وقایعی ناگوار در اروپا روی داد. افت برداشت محصولات کشاورزی موجب قحطی شد و طاعون جان یک سوم مردم را گرفت. انگلیس و فرانسه در سال ۱۳۳۷ جنگ‌های چند صد ساله را آغاز کردند و رهبران کلیسا بر سر منصب پاپ اعظم به مجادله برخاستند. با وجود این، تجارت در شمال اروپا با رهبری اتحادیه پر رونق هانسیتیک در حال گسترش بود.

عصای اسقفی

کلیسا

کلیسای کاتولیک یکی از با نفوذترین نهادها در قرون وسطی بود. در طول قرن سیزدهم، دادگاه تفتیش عقاید مذهبی، به منظور شناسایی افرادی دایر شد که مخالف تعالیم کلیسا بودند. افراد مجرم از سوی کلیسا طرد یا حتی به مرگ محکوم می‌شدند.

آغازی دوباره ◀

قرن پانزدهم، عصر تغییر بود. محققان و هنرمندان در پی اندیشه‌های جدید و سبک‌های هنرمندانه در دورهٔ رنسانس بودند. و در قرن پانزدهم، اصلاحگران مذهبی به واسطهٔ نهضت اصلاح دین از کلیسای کاتولیک منشعب شدند. این دوره، عصر اکتشافات بزرگ نیز بود. سیاحانی از اسپانیا و پرتغال از اقیانوس اطلس و هند عبور کردند و افق‌های جدیدی را در زمینه تجارت و توسعه گشودند.

نوابغ دوران رنسانس ◀

میکل آنژ (۱۴۷۵-۱۵۶۴) یکی از بزرگ‌ترین مجسمه‌سازان دورهٔ رنسانس بود. مشهورترین اثرش مجسمهٔ مرمری و زیبایی به نام «داود» است که هم اکنون در شهر فلورانس قرار دارد.

◀ انحلال صومعه‌ها

هنری هشتم، پادشاه انگلیس، پس از مخالفت با کلیسای کاتولیک، (۱۵۴۷-۱۴۹۱) دستور انحلال صومعه‌های بزرگ را صادر و اراضی و اموال آنها را تصرف کرد و خودش را به مقام کشیش کلیسا در بریتانیا منصوب نمود.

جامعهٔ قرون وسطی

در قرون وسطی بیشتر جوامع اروپایی بر پایهٔ نظام ارباب - رعیتی (فئودالی) اداره می شدند، نظامی بر اساس تخصیص زمین در مقابل ارائهٔ خدمات؛ یعنی رعیت در ازای کار بر روی زمین‌های ارباب، موظف به نوکری و کارگری برای او بود. پادشاه املاک و سرزمین هایی را به مهم ترین نجیب زادگان یعنی بارون ها و اسقف ها اعطا می کرد و در عوض هر یک از اشراف زادگان قول می‌دادند تا در زمان جنگ با ارتش خود به کمک پادشاه بشتابند. فرد نجیب‌زاده طی یک مراسم خاص، با زانو زدن در مقابل پادشاه و بیان جملهٔ: «سرورم، من بندهٔ شما هستم»، سوگند وفاداری می خورد و بنده و خادم پادشاه می شد. نجیب زادگان بزرگ اغلب املاک خود را میان اربابان کوچک یا شوالیه ها تقسیم می کردند که اینان نیز به نوبهٔ خود خدمتگزار اشراف زادگان می شدند. بدین طریق فئودالیسم کل جامعه را در بر می گرفت. در انتهای این نظام، روستاییانی قرار داشتند که کارشان فقط زراعت بود، از حداقل حقوق برخوردار بودند، اموال ناچیزی داشتند و هیچ خدمتکاری در اختیار نداشتند.

در رأس این رده بندی ◄

در این تصویر که مربوط به قرن چهاردهم است، پادشاهی فرانسوی بر گروهی از مهم ترین خدمتگزاران خود، اسقف ها در یک سمت و بارون ها در سمت دیگر، نظارت دارد.

◄ جانشین خدا

پادشاهان قرون وسطی، جانشینان خدا بر روی زمین بودند. جشن تاج‌گذاری یک مراسم مذهبی باشکوه بود که در آن اسقف اعظم، پادشاه جدید را با روغنی مذهبی تدهین و به مقام پادشاهی منصوب می کرد.

مالیات یا باج ◀

تقریبا در سال ۱۱۰۰ میلادی، بسیاری از خدمتگزاران مایل به جنگیدن در راه پادشاه نبودند. در عوض، آنها مجاز به پرداخت پولی بودند که «باج» یا هزینهٔ دفاع نامیده می‌شد و به منظور استخدام نظامیان به کار می‌رفت. باج از اولین مالیات های ثابتی بود که به دستور پادشاه از اشراف زادگان گرفته می‌شد. گروهی از مأموران مالیات، به پرداخت کامل مبالغ تعیین شده، نظارت می کردند.

تنبیه بیجا ▲

در قرون وسطی، عوام از حداقل حقوق برخوردار بودند. قانون شکنان، در دربار اربابان خود که تقریباً حاکمیت مطلقی بر آنها داشتند، محاکمه می شدند. مجازات افراد با توجه به ماهیت جرم آنها اغلب سخت بود و فرد مجرم احتمالاً پشت یک اسب به زمین کشیده می شد، تازیانه می خورد، در انبار محبوس می شد یا به دار آویخته می شد، اما قرار گرفتن در رأس نظام ارباب-رعیتی، همواره ضامن امکانات بهتر نبود. اربابان و بارون ها در بعضی از مواقع مجبور بودند مبلغ هنگفتی به پادشاه پرداخت کنند تا منصفانه محاکمه شوند. کلیسای قرون وسطی تشکیلات قضایی خاص خود را داشت که منطبق بر قوانین خود (قوانین شریعت) بود و دادگاه هایش خارج از حدود و اختیارات قانونی پادشاه عمل می کردند.

◀ روستاییان

روستاییان در انتهای رده‌بندی جامعهٔ فئودالی قرار داشتند؛ کارگرانی بودند که برای تأمین معاش دیگران زراعت می کردند. بیشتر روستاییان، روی زمین اربابی کار می کردند که اجازهٔ زارعت در قطعه‌ای از زمین، در ازای کار کردن برای آنها را می داد.

◀ اربابان

اربابان بر املاک و مستغلات فرمانروایی می کردند و بیشتر سرزمین های خود را به روستاییانی اجاره می دادند که برایشان کارگری می کردند. ایشان همچنین جنگجویان جامعهٔ قرون وسطی بودند. شوالیه های دوره دیده به اشراف زادگانی سوگند خدمتگزاری خورده بودند که املاک خود را در ازای جنگیدن برای آنها در اختیارشان قرار داده بودند.

بارون ها ◀

بارون ها قدرتمندترین و ثروتمندترینِ اشراف زادگان بودند و پادشاه مستقیماً املاکی را به آنها واگذار می‌کرد. زمانی که ویلیام نورماندی انگلیس را در سال ۱۰۶۶ فتح کرد، حدود ۱۲۰ بارون در اختیار داشت که هر کدام از آنها می توانست ارتشی با بیش از ۵ هزار سرباز را به کمک وی بفرستد.

اسقف کلاه مخصوص خود را به نشانهٔ مقام اسقفی بر سر می نهد

◀ اسقف ها

اغلب از همان قدرت بارون ها برخوردار بودند و بر مناطقی که اسقف نشین خوانده می شد و بر همهٔ کشیشان و صومعه‌های داخل آن، حکومت می کردند. بسیاری از اسقف ها از طریق جمع آوری متداول عشریه (یک دهم اموال) و مالیات های دیگر از ساکنان این مناطق، ثروتمند شده بودند.

تصویر پادشاه با گربه‌ای بر بالای سرش با حالتی تمسخرآمیز کشیده شده است

پادشاه ◀

تنها تنی چند از پادشاهان سرمایهٔ کافی برای حفظ یک ارتش منظم داشتند و برای تأمین شوالیه و سرباز بیشتر متکی به بارون ها بودند، اما پادشاهان برای کنترل بارون ها با مشکلات عدیده ای دست به گریبان بودند. در بسیاری از کشورها، مخصوصاً در فرانسه و آلمان، بارونِ های بزرگ بسیار قدرتمند شده و بر املاک خود همچون دول مستقل فرمانروایی می کردند.

زندگی روستایی

زندگی روستاییان قرون وسطی براساس قانون متعلق به خودشان نبودند. همه چیزشان از جمله املاک، حیوانات، خانه، لباس و حتی غذایشان متعلق به ارباب بود. روستاییان بر اساس قانون، نوکر یا رعیت محسوب شده، ملزم به کار کردن برای اربابان خود بودند. در عوض، ارباب اجازهٔ زراعت در بخشی از زمین های خودش را به آنها می داد. زندگی روستاییان همواره در مشقت می گذشت. علاوه بر تلاش برای تهیهٔ غذای کافی به منظور تأمین مایحتاج خانواده، موظف به انجام وظایف خود در برابر اربابان نیز بودند. ترک خانهٔ اربابی بدون کسب اجازه ممنوع بود و تنها روش کسب آزادی برای یک روستایی پس انداز پول مورد نیاز به منظور خریدن قطعه‌ای زمین یا ازدواج با یک شخص آزاد بود.

◀ خودت انجام بده

روستاییان برخی وسایل و ابزار را خودشان درست می کردند، ولی ظروف سفالین، چرم و آهن مورد نیاز خود را از صنعتگران ماهر می‌خریدند. علاوه بر چوب و چرم، شاخ گاو و یا گوسفند مهم ترین ابزار بود. زیرا سبک و بادوام بود، همچون چوب، رنگ و بو را جذب نمی کرد و برای شکل دادن آن نیاز به صرف انرژی بسیار نبود. قاشق های ساخته شده از شاخ حیوانات به راحتی تمیز می شدند؛ در این مورد نویسنده ای می گوید: «با اندکی لیسیدن بسیار تمیز می شدند.»

از شاخ حیوانات قاشق های ابتدایی درست می کردند

نی لبک چوپان

مجسمهٔ یک روستایی اهل فرانسه در قرن پانزدهم

کارهای طاقت فرسای روزانه ◀

روستاییان هر روز به غیر از روزهای یکشنبه و روزهای مقدس زیر آفتاب سوزان و در زمان بارش برف و باران سخت کار می‌کردند. جای تعجب ندارد که بسیاری از روستاییان اروپایی با این غذای ناچیز در قرن سیزدهم بیش از ۲۵ سال زندگی نمی‌کردند.

روستایی خسته عرق پیشانی‌اش را خشک می‌کند

شورش روستاییان ▲

پس از طاعون کسب و کار در قرن چهاردهم در اروپا رونق آن‌چنانی نداشت. روستاییان مجبور بودند تا سخت‌تر از همیشه کار کنند، و در انگلیس مجبور به پرداخت مالیات‌های اضافی بودند. در سال ۱۳۸۱، روستاییان انگلیسی دست به شورش زدند. آنها به رهبری وات تایلر به طرف لندن، جایی که اسقف اعظم را به قتل رساندند، پیشروی کردند. زمانی که با پادشاه ریچارد دوم دیدار کردند، او مالیات‌های جدید را لغو کرد، اما وات تایلر در نبردی کشته شد. روستاییان شورشی به سرعت متفرق شده و به سوی خانهٔ خود رفتند. در فرانسه نیز زمانی که شوالیه‌های زره‌پوش چندین هزار شورشگر را به قتل رساندند، شورش ژاکیهٔ (شورش طبقهٔ روستایی) فرانسوی‌ها در سال ۱۳۵۸ بسیار خونبارتر پایان یافت.

◀ کلبهٔ روستایی

اکثر دهقانان می‌توانستند بر روی قطعه زمینی که ارباب در اختیارشان گذاشته بود برای خود کار کنند، اما در مقابل برای ارباب کارگری می‌کردند. دیوارها از سنگ چخماق محلی درست شده بودند، اما اغلب، گیاه اقاقیای استرالیایی و باریکه‌های درست شده از چوب به همراه مخلوط کود، حصیر و خاک رس به دیوار مالیده می‌شد. در داخل کلبه، در کف زمین، فرشی پهن نشده بود. بیشتر کلبه‌ها تنها یک یا دو اتاق داشتند که شامل وسایل مورد نیاز از جمله یک میز سه پایه و نیمکت، قفسه لباس‌ها و تشک‌های حصیری برای خوابیدن بودند. یک شومینهٔ سنگی در وسط اتاق اصلی قرار می‌گرفت، در حالی که فاقد دودکش بود. بنابراین اتاق باید بسیار تاریک می‌شد.

کلاه حصیری برای حفاظت از سر در روزهای گرم

نشان بی‌ارزشی از جنس مس برای بخت و اقبال

کلاه نمادین که با پرخروس و نماد خانواده سلطنتی فرانسه تزیین شده است

ژاکت پشمی قهوه‌ای با خطوطی از کتان

نیم‌تنهٔ پشمی که با سوزن‌هایی بسته شده است

پیراهن کتانی

زیرشلواری یا شلوارک کتانی

قمقمهٔ چرمی برای حمل آبجو در مزارع

جوراب پشمی می‌تواند برای کار کردن پایین کشیده شود

چکمه‌های چرمی مخصوص کار

دهقانان با جوراب‌هایی که بالا کشیده‌اند، در حال کار کردن هستند

لباس‌های ساده ▲

یک رعیت لباس‌های گوناگونی را در دهۀ ۱۴۴۰ می‌پوشید. لباس‌ها همچون وسایل، بیشتر از اجناس محلی و خانگی بودند. زنان روستایی بیشتر اوقات خود را به ریسیدن پشم به نخ کلفت که بعداً با استفاده از آن لباس و پوشاک درست می‌شد، سپری می‌کردند. روستاییان شنل پوستین را در فصل زمستان برای محافظت در برابر سرما و بارش باران می‌پوشیدند و کفش‌های چوبی می‌توانست جایگزین چکمه‌های چرمی در گل شود. هر چند لباس‌های رو هرگز شسته نمی‌شدند، لباس‌های زیر به طور معمول شسته می‌شدند. به طور کلی لباس روستاییان بوی دود چوب می‌داد که برای گندزدایی به کار می‌رفت.

آمیخته با خاک

در اروپای قرون وسطی بیش از ۹۰ درصد جمعیت با کار بر روی زمین‌گذران زندگی می‌کردند. از آن جایی که روش‌ها قدیمی و بسیار کارآمد نبودند، کشاورزی یک کار تمام وقت در نظر گرفته می‌شد. نواحی حاصلخیز معمولاً در اطراف یک روستا به سه مزرعهٔ بزرگ تقسیم شده بودند. روستاییان در هر کدام، برخی از زمین‌ها را تعیین کرده بودند تا خاک خوب و بد به طور مساوی تقسیم شوند. آنها باریکه یا قطعاتی از زمین خودشان را وجین و درو می کردند، اما کارهای مهم همچون شخم زدن و خشک کردن یونجه را با یکدیگر انجام می دادند. برداشت ناموفق محصول می توانست به معنی قحطی برای کل اهالی روستا باشد.

چنگال چوبی برای کندن خوشه‌های یونجه و گندم

مرد دانه‌های درخت بلوط را برای خوک‌های خود تکان می‌دهد

دانه های بلوط در فصل پاییز ◄

در فصل پاییز، ارباب به رعیت‌های خود اجازه می‌داد تا حیوانات را در بیشه‌های شخصی‌اش رها کنند، جایی که می‌توانستند از دانه‌های بلوط تغذیه کنند. گوسفندان، غازها و بزغاله‌ها در زمینی بایر و باز در گوشه‌ای از روستا می چریدند. با این حال، بیشتر حیوانات لاغر و ضعیف بودند.

گرگ گرسنه

هنگام درو

اواخر تابستان، زنان و کودکان دوشادوش مردان برای برداشت محصول کار می کردند. آنها گندم را با داس درو می کردند و هر خوشه را سفت و محکم می گرفتند تا دانه ها لق نخورند. گندم ها سپس به صورت دسته ای یا خوشه ای بسته بندی و خرمن گندمها در زمین جمع آوری می شدند تا کامل شده و سپس به انبار غله منتقل گردند. روستاییان هنگام درو، گندم را از پوست در می آوردند و با خرمن کوب می کوبیدند تا دانه ها از خوشه باز شوند.

دانه ها در زمین هایی شخم زده با گاوآهن پاشیده می شوند، اما بسیاری از آنها غذای پرندگان گرسنه بودند

کشاورزان دانه ها را در یک چرخش کلی می پاشند

سبدِ دانه ها «کاسه لبسان» نامیده می شد

کاشت دانه

در این روش دو زمین زراعی از سه زمین در طول یک سال به زیر کشت می رفت؛ درحالی که در این مدت زمین سوم بدون کشت رها می شد تا بتواند توان خود را باز یابد. در زمستان و بهار بعدی در یک مزرعه، گندم و در مزرعه ای دیگر، گندم سیاه یا جو کاشته می شد. دانه ها با دست پاشیده یا پراکنده می شدند.

انبار نگهداری مالیات کلیسا

این انبار بزرگ که مربوط به قرن سیزدهم است، برای نگهداری مالیات مورد استفاده قرار می گرفت. روستاییان مجبور به پرداخت مالیات یا یک دهم همهٔ تولیدات خود از محصولات و هیزم گرفته تا تخم مرغ و آرد به کشیش محلی بودند. دریافت عشریه ثروت عظیمی را برای برخی از مسیحیان به ارمغان آورد، اما در عین حال باعث کاهش شدید محبوبیت آنها در نزد مردم شد.

حمل کردن با گاری ▼

کشاورزان قرون وسطی گندم، کاه و علوفه را به وسیلهٔ گاری حمل می کردند. کاه (ساقه های باقیمانده از درو) برای مصارف بسیاری، از پوشال کاری سقف گرفته تا درست کردن تشک مورد استفاده قرار می گرفت. یونجه محصول مهم دیگر بود. همراه با کاه گندم و دانه های خشک شده، یونجه تنها علوفه زمستانی را برای حیوانات مزرعه تأمین می کرد. حتی در این صورت هم به ندرت غذای کافی برای همه وجود داشت و روستاییان مجبور به کشتن بیشتر گاوها، خوک ها و بزغاله ها در اواخر فصل پاییز بودند. هر روستایی سهمی در علفزار روستا داشت و خشک کردن یونجه یک کار همگانی بود.

دریچهٔ عقبی مانع بیرون ریختن کاه بر روی زمین می شود

خوشهٔ گندم کوبیده شده یا کاه

به منظور افزایش قدرت در حمل بار، لبهٔ چرخ چوبی با شش حلقهٔ آهنی پوشیده شده است

چرخ های بزرگ امکان عبور از دست انداز و شیارهای عمیق را برای گاری فراهم می کند

کار بدنی ◀

تمام کارهای کشاورزی بدون هیچ دستگاهی، با دست و با استفاده از ابزارهای ساده‌ای همچون این وسایل انجام می‌شد. بیشتر مشاغل کارهای کمرشکنی از خرد کردن کلوخ گرفته تا وجین کردن محصولات نورس را شامل می‌شد.

داس لب کوتاه برای نگهداری از حصارها

داس برای برداشت محصول

سود حاصل از چیدن پشم گوسفند ◀

در اروپای قرون وسطی چیدن پشم گوسفندان مهم ترین کار فصل بهار در تپه‌های ناهموار بود. پشم به قیمت های بالا فروخته می شد، بنابراین تجارت آن به یکی از پر رونق ترین صنایع در قرون وسطی تبدیل شد.

میله ای برای کشاندن گاری

روستاییان هنگام درو با یکدیگر کار می کردند

زندگی اربابی

بیشتر مردم روستا در یک خانهٔ اربابی زندگی می‌کردند که شامل خانهٔ ارباب یا قصر، کلیسا و کشتزار اطراف آن بود. ارباب بر اهالی روستا حکمرانی می‌کرد و برای اطمینان یافتن از این که روستاییان وظایف خود را انجام می‌دهند، مقاماتی را منصوب می‌کرد. این وظایف شامل زراعت در ملک خصوصی یا زمین ارباب و پرداخت مال‌الاجاره به صورت ارائه محصولات بود. علاوه بر این، ارباب همچون یک قاضی در خانهٔ بزرگ عمل می‌کرد و اختیار تامی در جریمهٔ افراد قانون‌شکن داشت. از آن جایی که خانه‌های اربابی اغلب در مکانی دورافتاده بودند، روستاییان مجبور به تأمین مایحتاج خود می‌شدند. بخشی از اجناس، به غیر از نمک برای نمک سود کردن گوشت و آهن برای آلات و ادوات، از بیرون تهیه می‌شد. تنها مسافران در آن دوره، دست فروشان، زائران و سربازان بودند که به منظور مسافرت به مکان‌های دور از روستای خود می‌رفتند.

مباشر ◄

ارباب، ادارهٔ امور روزانهٔ خانه را به شماری از مقامات عالیرتبه واگذار کرده بود. مهم‌ترین این افراد مباشر بود که ادارهٔ کارهای مزرعه را به عهده داشت، به مسائل مالی املاک رسیدگی و در نبود ارباب بر امور ریاست می‌کرد. مباشران از جمله شخصیت‌های مؤثر و با نفوذ در منطقه بودند.

► وظایف دیگر

ارباب‌ها در ابتدا شوالیه‌هایی بودند که مردان را به جنگیدن برای پادشاه در زمان لزوم فرا می‌خواندند. این شوالیه‌ها در حال گرفتن شمشیرهای خود هستند.

◀ ارباب و بانو

ارباب و بانوی خانه مجبور بودند تا بر ادارهٔ املاک و ساکنان خانه خود نظارت کنند، اما در عین حال اوقات فراغت بسیاری را برای پرداختن به فعالیت‌های آزاد داشتند. این فرشینه فرانسوی نمایانگر دو فرشته‌ای است که سایبانی را بر سر اشراف‌زاده و بانوی او نگاه داشته‌اند و احتمالاً نماد زندگی فریبندهٔ آنهاست.

جام آب متعلق به دوران قرون وسطی

خانهٔ اربابی ▲

ارباب و خانواده‌اش در خانه‌ای بزرگ زندگی می‌کردند که اغلب از سنگ درست شده بود. پیرامون خانه باغ‌ها و اصطبل‌ها واقع شده بودند و به وسیلهٔ دیواری بلند و یا در بعضی مواقع با حفر خندق محافظت می‌شد. به جز فعالیت‌های کلیسا، خانهٔ اربابی کانون زندگی روستایی بود؛ از تالار بزرگ خانه به منظور دربار خانه استفاده می‌شد و برای ضیافت‌های خاص روستا همچون مهمانی‌های پس از برداشت محصول هنگام کریسمس مناسب بود.

◀ شکار خوب

اربابان و بانوان بیشتر وقت خود را به شکار کردن می‌گذراندند که از سرگرمی‌های مخصوص اشراف‌زادگان به شمار می‌رفت. بسیاری از مردم از بازهای شکاری برای صید خرگوش و کبوتر و از دستهٔ سگ‌های تازی برای به دام انداختن گوزن و گرازهای وحشی در درخت‌زارهای شخصی خود استفاده می‌کردند.

جنگ‌طلبان محبوب، به همه جا، حتی داخل کلیسا فرستاده می‌شدند

پیش به سوی آسیاب ◀

در بیشتر روستاها، تنها یک آسیاب وجود داشت که ارباب صاحب آن بود. استفاده از دیگر آسیاب‌ها اغلب ممنوع اعلام شده بود، بنابراین روستاییان مجبور به استفاده از آسیاب ارباب برای آرد کردن غلات خود بودند. ارباب قسمتی از غلات آنها را به ازای پرداخت اقساط نگاه می‌داشت. روستاییان همچنین مجبور به پختن نان‌هایشان در تنور ارباب و استفاده از دستگاه آب انگورگیری او بودند که برای آن دستمزد مشابه پرداخت می‌کردند.

◀ کدخدا

کدخدا همه کارهٔ ناظر بود. او خود یک روستایی و منتخب سایر روستاییان بود. کدخدا با عصای سفید رنگ خود که نشان ریاستش بود برای کنترل زمان شروع به کار کارگران و اطمینان یافتن از این که هیچ کدام از محصولات به سرقت نرفته است، به املاک ارباب سرکشی می‌کرد.

ناظر ▲

پس از مباشر، ناظر از مقام بالایی برخوردار بود. ناظر معمولاً یک روستایی بود که از نوع لباس هایش می‌شد این موضوع را حدس زد؛ در مقایسه با یک کارگر مزرعه لباس‌های یک ناظر از اجناس بهتری تهیه شده بود، اما اساساً ظاهری مشابه همان سبک را داشت. ناظر یک رعیت نبود، بلکه مالک تام الاختیار زمین خود بود. او مسئول واگذاری شغل به روستاییان، مراقبت از گله‌ها و تعمیرات ساختمان و وسایل و ادوات بود و بدین منظور صنعتگران ماهر همچون نجاران و آهنگران را استخدام کرده بود.

خانهٔ قرون وسطی

خانه‌های قرون وسطی تفاوت زیادی با خانه‌های امروزی ما داشتند. دهقانان بیشتر ساعات روشنایی روز را در خارج از خانه سپری می‌کردند، بنابراین وزش باد و باریکهٔ نوری که از پنجره‌های بدون شیشهٔ آنها می‌تابید مشکلی به وجود نمی‌آورد. در داخل خانه، برای کاهش اثر دود آتش، اعضای خانه بر روی چهارپایه‌های کوتاه می‌نشستند. برای روشنایی خانه نیز، پوست نی را کنده و در چربی غوطه‌ور می‌ساختند که مانند شمعی کوچک می‌سوخت. همه چیز تا حد ممکن تمیز نگاه داشته می‌شد؛ تا حدی که کف خاکی خانه به خاطر جارو کشیدن‌های مداوم گود می‌شد. مشارکت در زندگی خانوادگی، بسیار بیش از زندگی‌های امروزی بود، اعضای خانواده با همدیگر در خانه‌های یک یا دو اتاقه می‌خوردند و می‌خوابیدند و اوقات فراغت خود را می‌گذراندند. خانه‌های ثروتمندان بسیار پیچیده‌تر بودند. در قرن سیزدهم، برخی از اشراف‌زادگان اتاق شخصی داشتند که «اتاق آفتاب گیر» نامیده می‌شد. آنها کف خانه‌های خود را با کاشی‌های تزیینی فرش کرده و از دیوارها پرده و قالی‌های نقش‌دار آویزان می‌نمودند.

◄ خانه را گرم نگاه دارید

برای تأمین گرمای خانه از اجاق استفاده می‌شد. این اجاق در وسط خانه و به دور از دیوارهای چوبی قرار می‌گرفت تا از خطر آتش سوزی جلوگیری شود. در قرن چهاردهم، مردم بیشتری توانایی تهیهٔ دودکش‌های سنگی را داشتند، بنابراین اجاق‌ها متداول‌تر بودند.

آبریزگاه؛ از ادرار معمولاً برای پرداخت و رنگ آمیزی پارچه استفاده می‌کردند

دیوار حصیری و گلی

مستراح برخی از قلعه‌ها را مستقیماً به درون خندق خالی می‌کردند

کوچک‌ترین اتاق ◄

در اواخر قرن ۱۵، در داخل بسیاری از خانه‌ها مستراح وجود داشت. این مستراح‌ها کمی بزرگ‌تر از یک کمد بودند که با دیوار محصور شده و درون آن حفره‌ای بر روی چاه فاضلاب قرار داشت. احتمالاً در خارج از بسیاری از خانه‌ها مستراح نیز وجود داشته است.

◀ وفور شاخ حیوانات

شاخ حیوانات جایگاه پلاستیک را در قرون وسطی داشت، چرا که به وفور و بسیار ارزان یافت می‌شد. برای ساختن پوشش پنجره، ابتدا شاخ حیوان به مدت سه ماه در آب خیسانده می‌شد و بعد آن را باز و صاف کرده و آن قدر صیقل می‌دادند تا شفاف شود.

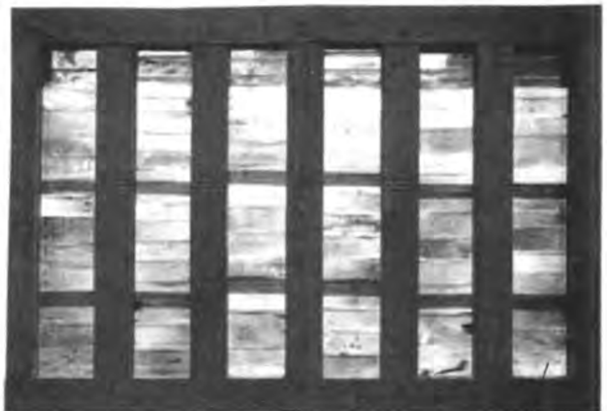

پنجره‌های قرون وسطی ▲

می‌شد با نگاه کردن به پنجره‌های یک خانه دربارهٔ وضعیت خاص خانواده قضاوت نمود. خانهٔ افراد فقیرسوراخ‌های کوچکی همراه با پشت دری داشتند که به هنگام شب یا سرما بسته می‌شدند. خانهٔ افراد متمکن پنجره‌های مشبکی داشت که آنها را به وسیله پرده‌های کتانی که با رزین و پیه حیوانی آهار داده شده بودند، می‌پوشاندند. از این پنجره‌ها نور وارد اتاق می‌شد.

◀ جایگزین شیشه

در قرون وسطی، شیشه کمیاب و گران بود و تنها کشیشان کلیسا یا درباریان استطاعت خرید پنجره‌های شیشه‌ای را داشتند. اشراف‌زادگان و بازرگانان معمولاً از پنجره‌های ساخته شده از شاخ حیوانات صیقل خورده و صاف شده استفاده می‌کردند. این پنجره‌ها ارزان‌تر و محکم‌تر از شیشه بودند و نور زیادی از خود عبور می‌دادند، با وجود این برای نگاه کردن از میانشان به اندازهٔ کافی شفاف نبودند.

پوشش‌های پنجرهٔ ساخته شده از شاخ حیوانات را درون چهارچوب پنجره کار می‌گذاشتند

مادران در حین خیاطی و یا ریسندگی گهوارهٔ کودکان خود را با پایشان تکان می‌دادند

گهوارهٔ خواباندن کودک ◄

احتمالاً گهوارهٔ کودکان اشراف زاده راحت ترین تخت در تمام خانه بود. با وجود این، دوران نوزادی خطرناک ترین دوران زندگی به شمار می‌رفت؛ بیش از یک سوم نوزادان غالباً به خاطر بیماری می‌مردند.

سایبان به سقف متصل بود

◄ وقت خواب

در قرن پانزدهم دستورالعمل های خدمتکاران درخصوص آماده سازی اشراف زادگان برای خواب شامل قوانین سخت و محکمی بودند. بعد از در آوردن لباس لرد، شانه زدن به موهای او و پوشاندن کلاه شب، خدمتکار می‌بایست، «پرده های دورتادور تخت را می کشید، چراغ خواب را در اتاق قرار می‌داد، سگ و گربه را با هدایت دست از اتاق بیرون می راند و پس از اطمینان از این که لرد هیچ خواسته دیگری نداشت پس از تعظیم از حضور او مرخص می‌شد.»

صندلی های درخور و شایسته ◄

در اکثر خانه ها، مردم بر روی چهارپایه و نیمکت های معمولی می نشستند. تنها یک اشراف زاده شایستگی داشتن یک صندلی با تکیه گاه و دسته را داشت و از این رو به او «رئیس» می گفتند.

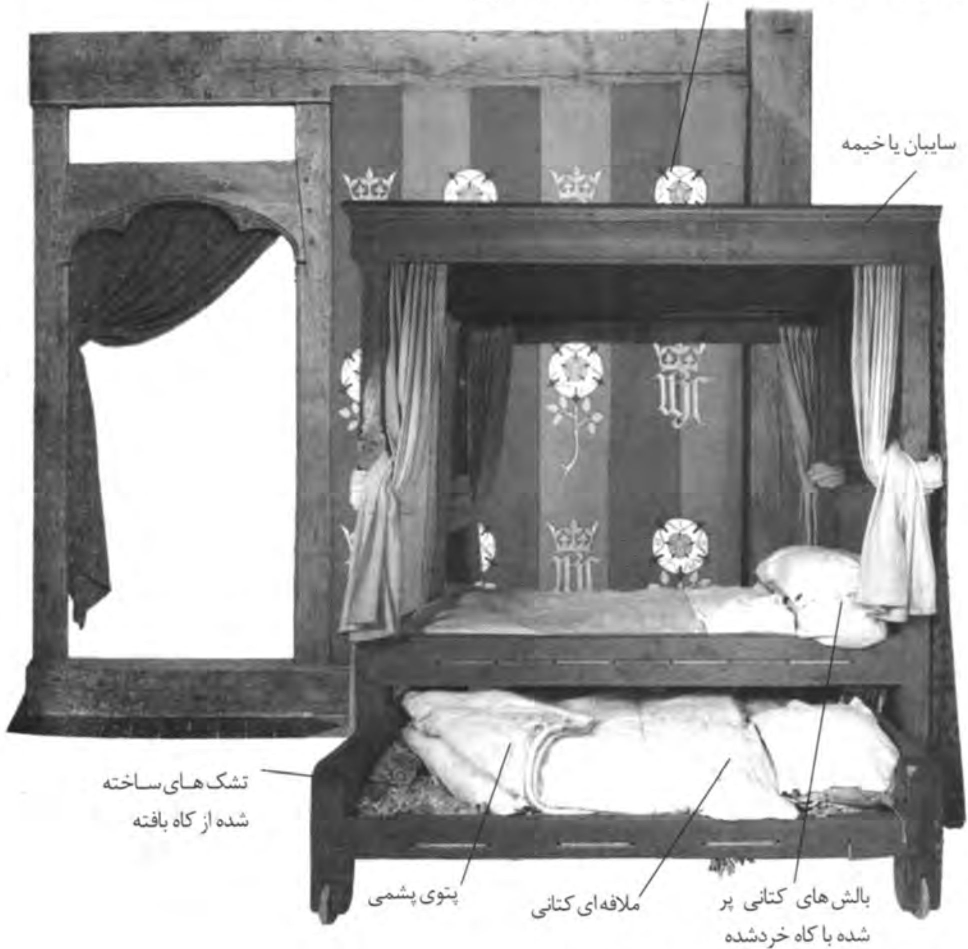
استوقدوس

کاسنی

تشک های ساخته شده از کاه؛ مخصوص بانوان

دفع حشرات موذی ◄

در تشک های کاهی گیاه های معطری مانند استوقدوس، کاسنی و کاه تشک قرار می‌دادند. رایحهٔ غلیظ آنها نه تنها باعث خوشبو شدن رختخواب می شد، بلکه حشراتی مانند کک را هم دفع می کرد.

تختخواب‌های «زیر و رو» نوعی از تختخواب بودند که به کمک چرخ از زیر تخت دیگر بیرون می‌آمدند و برای خوابیدن کودکان، خدمتکاران و دیگران استفاده می‌شدند

اتاقی در داخل اتاق ▲

افراد متمول‌تر در تخت‌هایی ساخته شده از الوارهای محکم می‌خوابیدند که با طاقی در بالا و پرده‌هایی در طرفین پوشانده می‌شد. گاهی اوقات ثروتمندان از تشک‌های انباشته از پر استفاده می‌کردند اما اکثر آنها را از کاه می‌ساختند. هنگامی که پردها را می انداختند، تخت به فضایی گرم و نرم و خصوصی تبدیل می‌شد. این نوع تخت در اواخر قرن پانزدهم و اوایل قرن شانزدهم به اربابان تعلق داشت.

آویزهای دیواری ▲

از دیوارها و درگاه‌های خانه، کتان‌های رنگ شده، پرده‌های قالیچه‌نما و پارچه‌های پشمی مرغوب آویزان می‌کردند. این پرده‌ها و آویزها از ورود باد به درون جلوگیری کرده و خانه را گرم نگاه می‌داشتند و به فضای داخلی خانه جلوه می‌بخشیدند. این آویزهای درگاه و آویزهای رنگی کتانی از خانهٔ بازرگانان متمول تهیه می‌شد.

از آشپزخانه تا میز ناهارخوری

نوع غذای مردم در قرون وسطی بر اساس توانایی مالی آنها متفاوت بود. اشراف زادگان ثروتمند و تاجران، درآمد لازم را برای خوردن طیف گسترده‌ای از غذاها از جمله میوه‌های خشک شدهٔ گران قیمت، بادام و ادویه‌جات آسیایی داشتند. اگرچه شاعری می‌گوید که فقیران تنها باید گیاه گزنه، نی، ریشهٔ خلنگ و پوسته نخود سبز بخورند ولی نوع غذای آنها به طور کلی بهتر از ثروتمندان است. عوام نان سیاه و نامرغوب را که از مخلوط گندم با نان چاودار یا بلغور جو، سبزیجات باغچه و گوشت، به خصوص گوشت و یا سایر چهارپایان خود درست شده بود، می‌خوردند. آنها در طول فصل زمستان مجبور بودند تا با گوشت و ماهی نمک سود شده گذران زندگی کنند و آشپزها با استفاده از روش های زیرکانه‌ای مانند افزودن آرد جو دو سر، نخود فرنگی، لوبیا و یا خرده نان به غذا طعم آن را بهتر می‌کردند. گاو، گوسفند و بزغاله، شیر مورد نیاز را برای غذاهای لبنی تامین می‌کردند که به « گوشت سفید» معروف بود.

قلاب گوشت برای برداشتن غذا از پاتیل جوشان

ماهی قزل‌آلا که تازه از رودخانه گرفته شده است

غذای حاضری ◀

کلیسا دستور داده بود تا روزهای چهارشنبه، جمعه و شنبه را ایام «روزه» بنامند و در این ایام نباید هیچ گوشت قرمزی مصرف می‌شد. بنابراین ماهی قسمت اعظم رژیم غذایی را تشکیل می‌داد. عوام، اساساً شاه ماهی نمک سود شده یا شور، مارماهی تازه و جانوران صدف دار می‌خوردند. ثروتمندان می توانستند اردک ماهی و ماهی کپوری را که در حوضچه های خود پرورش می‌دادند و هم چنین انواع ماهی های رودخانه‌ای و دریایی را برای غذای خود تهیه کنند.

چنگک‌های آشپزان یا آشپزی ▲

بیشتر مردم غذای خود را در قابلمه‌های آهنی می‌جوشاندند که به وسیلهٔ قلابی روی آتش یا روی خاکستر داغ قرار می‌گرفت. تکه‌های گوشت بعد از پخته شدن توسط شیئی شبیه قلاب از درون دیگ بیرون آورده می‌شد. آش رقیق که بخش عمدهٔ رژیم غذایی هر فرد را تشکیل می‌داد، با اضافه کردن سبزیجات و غلات به مایع باقیمانده درست می‌شد. با مخلوط کردن گندم، بادام خرد شده و زردهٔ تخم مرغ، آش رقیق به پودینگ سفتی که بلغور نام داشت، تبدیل می‌گشت.

قلاب قابلمه ▲

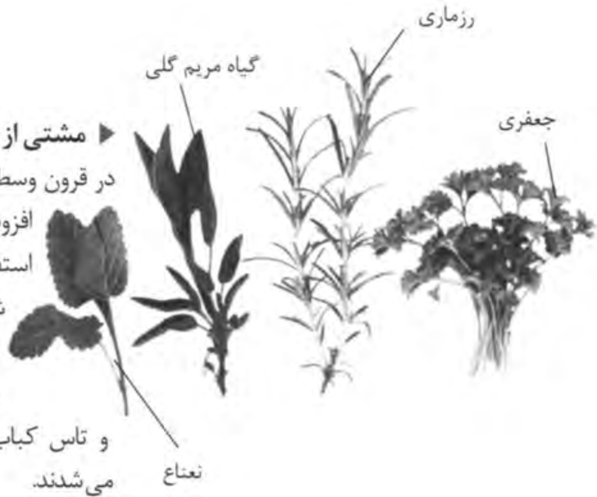
زنجیر متحرکی که از آن قلابی آویزان بود این امکان را فراهم می‌کرد که دیگ را به درون آتش گذاشته و یا از آن بیرون بیاورند.

پاتیل سه پایه روی آتش قرار می‌گرفت یا از قلاب قابلمه آویزان بود

سرآشپز ◀

در یک خانهٔ روستایی، زن خانه، غذای خانواده را آماده می‌کرد، آش را با آتش ملایم می‌جوشاند و نان را روی سنگ داغ می‌پخت. سرآشپزها در خانهٔ اربابی یا آشپزخانه‌های قصر همیشه مردان بودند. آنها بسیاری از غذاها را در منقل یا اجاق‌های بزرگ بریان می‌کردند، می‌جوشاندند و می‌پختند. تعداد اندکی از شاگردان سرآشپز یا پسرهای آشپزخانه مسئول شستن ظرف‌ها بودند.

◀ مشتی از سبزیجات

در قرون وسطی سبزیجات طعم دهنده بیشتر به منظور افزودن طعم‌های بهتر به غذاهای بی‌نمک یا شور استفاده می‌شدند. به علاوه سبزیجاتی همچون شلغم، تره فرنگی، پیاز و کلم جزو «گیاهان معطر» شناخته می‌شدند. این سبزیجات جنبهٔ غذایی نداشتند، بلکه همراه سوپ و تاس کباب برای طعم دادن در داخل دیگ ریخته می‌شدند.

برای مردم عادی، خرگوش‌ها منبع سرشاری از گوشت تازه بودند

گوشت کبوتر جنگلی در خاک رس پیچیده و در خاکستر داغ پخته می شد

غازها اغلب برای مناسبت های خاص پروار می شدند

◀ در گنجه

در گنجه یا انبار مخصوص نگاهداری گوشت، انواع مختلف پرندگان و چهارپایان آویزان شده بودند. در کنار گوشت گوسفند، گاو، گوشت خرگوش، اردک، کبوتر، گوزن و گراز وحشی نیز وجود داشت. هیچ پرنده‌ای از دست شکارچیان در امان نبود. همه چیز از قو و پرندهٔ حواصیل گرفته تا توکای سیاه برای استفاده در آشپزخانه شکار می شد.

گوشت روی تختهٔ آشپزخانه طبخ می شد

◀ روی اجاق

کلبه های حصیری و گلی یک روستایی فاقد دودکش بودند، بنابراین پخت و پز روی یک اجاق سنگی ساده در مرکز اتاق صورت می گرفت. قصرهای بزرگ و خانه های اربابی دارای اجاق های بسیار بزرگ تر با دودکش های سنگی عظیمی بودند که امکان بریان کردن گوشت با سیخ های کباب را فراهم می کردند. اجاق‌ها در آشپزخانه های ژان پادشاه انگلیس (۱۱۶۷- ۱۲۱۶) به اندازهٔ کافی برای بریان کردن دو گاو نر در یک زمان بزرگ بودند. از آن جایی که خطر آتش سوزی جدی وجود داشت، آشپزخانه ها در ساختمان هایی مجزا و با فاصله از تالار اصلی ساخته شده بودند.

میز بالا، میز پایین

شام مهم‌ترین و اصلی‌ترین وعدهٔ غذایی در طول روز بود. ارباب خانه با مهم‌ترین مهمانانِ خود در میز بالایی، روی تخت یا جایگاه پادشاهی در شام انتهای تالار بزرگ می‌نشست. او از این زاویه می‌توانست غذاها و اهالی خانه‌اش را که در میزهای پایین نشسته بودند زیر نظر بگیرد. ضیافت شام می‌توانست در سه مرحله سرو شود که عبارت بودند از گوشت و ماهی پخته شده، قو و طاووس کبابِ شده همراه با مخلفات فراوان که پس از طبخ دوباره درون پوست خود پیچیده شده بودند و در ادامه انواع خوراک‌های تند و شیرین. تمام این غذاها به سرعت از آشپزخانهٔ نزدیک تالار بر سر میز آورده می‌شد تا به صورت داغ و تازه سرو شوند. پس از آن که خدمتکار با چشیدن مقداری از غذا از سمی نبودن آن مطمئن می‌شد، ارباب اولین نفری بود که غذا را می‌کشید. سپس بقیهٔ غذاها سرو می‌شد.

مهمانی مجلل ◄

در میز بالا، اربابِ روی سکویی در مرکزِ اتاق و پشت به دیوار می‌نشست. همچنین مهمانان به ترتیب اهمیت، ابتدا کشیشان، سپس اشراف‌زادگان و بعد خانوادهٔ اربابان می‌نشستند. خدمتکاران با گوشت و سس‌های مختلف در دست به سرعت در رفت و آمد بودند. خوانندگان و آکروبات کارها اغلب بین سرو غذا مهمانان را سرگرم می‌کردند.

◄ شلوغی مهمانی

تالار مهمانی می‌توانست مکانی شلوغ، پر سر و صدا و بد بو باشد. انواع مختلفی از غذاها بر روی میز قرار داشت و سگ‌ها استخوان‌های کف زمین را با صدای قرچ قوروچ می‌خوردند. تنها ارباب یک پرس غذا برای خودش داشت. دیگر میهمانان یک کاسه را با سه میهمان دیگر تقسیم می‌کردند. بیشتر آنها غذا را با انگشتان خود می‌خوردند، بنابراین مهم بود که انگشتان تمیز باشد و از آنها برای گرفتن آب بینی و یا خاریدن بدن استفاده نگردد. تشریفات سر میز سختگیرانه بود. نویسنده‌ای نقل می‌کند اگر فرد نمی‌توانست جلوی خود را برای خاراندن بدنش بگیرد، آن گاه کاملاً مؤدبانه به وسیلهٔ قسمتی از لباسش خود را می‌خارید.

نتیجه‌گیری ▲

در قرون وسطی، چنگال وجود نداشت، اما هر فرد به صورتی کاملاً مؤدبانه از کارد، قاشق، تکه‌های نان و انگشتان خود برای خوردن استفاده می کرد، زیرا آداب سر میز مهم بوده و بخشی از تربیت کودکان ثروتمند به شمار می رفت.

غذای مشترک ▲

میهمانانی که در بخش پایینی میز جای داشتند در مقایسه با ارباب غذاهای ساده تری می خوردند؛ اما غذاهای مشترکی هم برای همه وجود داشت. آش، سوپ غلیظ سبزیجات و آب گوشت، غذای اصلی روزانه بود که اغلب اولین وعدهٔ غذایی بود که در مهمانی ها سرو می شد. به جز آش، هر فرد غذا را با نان می خورد. تمام غذاها روی تکه های کلفتی از نان بیات که «تختهٔ نان» نام داشت، سرو می شد و سرو آبگوشت همراه با قرص های کوچک نان درست شده از گندم درجه یک و خالص بود.

چیدمانی مخصوص ارباب ▲

رومیزی کتانی تمیز، پایه‌های بشقاب چوبی، آش، کاسه، نمک، پارچ و در صورت ثروتمند بودن، لیوان‌های پرزرق و برق روی میز بالایی به دقت چیده می‌شد. در قرن پانزدهم، یک دستمال سفره مشترک بزرگ به نام دستمال بلند هنگام نشستن مهمانان بر روی زانوهای آنها کشیده می‌شد.

زن قرون وسطی

در سال ۱۳۸۶ یک کشیش فرانسوی با نگارش کتابی با نام «واضح است» مردان را بسیار اصیل تر از زنان و دارای امتیازات برجسته تر معرفی کرد. کلیسای قرون وسطی زنان را دارای مقامی پایین تر و پست تر از مردان می دانست و اعتقاد داشت که زنان باید مطیع و فرمانبردار پدران و همسران خود باشند. اما زندگی واقعی زنان در قرون وسطی تا حدی متفاوت بود. همهٔ آنها هم آرام و بی‌صدا در خانه نمی ماندند، در واقع بیشتر زنان مجبور به کار کردن برای امرار معاش خانوادهٔ خود بودند. زنان روستایی در کنار همسران خود در مزرعه سخت کار می کردند، همچنین مسئولیت پختن غذا و تهیهٔ لباس خانواده را بر عهده داشتند. همسران و دختران پیشه وران بیشتر در کارگاه کار می کردند و اغلب اوقات به نوبهٔ خود به کار صنعتگری مشغول بودند. بانوان ثروتمند به کارهای سنگین خانه نظم می بخشیدند و در بعضی مواقع امور جاری همسران خود را انجام می دادند. البته فقط شماری از مادران روحانی قدرتمند، زنان اشراف زاده و ملکه ها بر وقایع داخلی نفوذ داشتند.

پوشش زنان

هر چند دختران مجرد و جوان اغلب سر خود را نمی پوشاندند، اما انتظار می‌رفت که زنان متأهل به نشانهٔ نجابت موهای خود را با یک سربند کتانی بپوشانند.

زنان ثروتمند

صاحبان املاک، چه مردان و چه زنان، از جمله شخصیت های بانفوذ در جامعهٔ قرون وسطی بودند. یک زن مالک مجرد از حقوق قانونی مساوی با مردان برخوردار بود. او می‌توانست وصیت‌نامه‌ای را تنظیم کند و چندین سند را با مهر شخصی خود امضا کند. با وجود این، در صورت ازدواج یک دختر، املاک و اختیارات او به همسرش واگذار می‌شد. در صورت مرگ مرد، یک سوم از املاک وی به زن می‌رسید تا از این طریق بتواند امرار معاش کند.

◄ دوشیزه اورلئان

سنت ژان (ژاندارک ۱۴۳۱-۱۴۱۲) دختری روستایی و اهل فرانسه بود که در سن ۱۳ سالگی آوایی را شنید که به او می‌گفت تا ارتش انگلیس را از خاک فرانسه عقب نشاند. سنت ژان با زرهی بر تن، ارتش فرانسه را در شهر محاصره شدهٔ اورلئان به پیروزی بزرگی رساند. با وجود این، بعدها به او خیانت کردند و به انگلیسی‌ها تحویل دادند. انگلیسی ها نیز او را به جرم جادوگری درآتش سوزاندند.

حفاظت از قلعه ▲

این زن اشراف زاده پس از شنیدن خبر مرگ همسرش از هوش رفته است. بسیاری از زنان در پی مرگ همسران خود در جریان درگیری ها، یا در زمان غیبت آنها از دربار و یا هنگام حضور در جنگ های صلیبی، مسئولیت ادارهٔ املاک بزرگ را بر عهده داشتند. زنان به حل و فصل نزاع‌های محلی، اداره مزارع و امور مالی می پرداختند. حتی برخی از آنها در درگیری ها می جنگیدند و در زمان محاصرهٔ قلعه، از دژهای خود محافظت می کردند.

◄ بدون گناه زندگی کن

بسیاری از بانوان مجرد، وارد دیر و صومعه می‌شدند، جایی که زندگی خود را همچون بسیاری از راهبه‌ها می گذراندند. صومعه‌ها موقعیت زندگی عابدانه‌ای را برای زنان فراهم می‌کردند. همچنین زنان را به تحصیل علم و پذیرش مسئولیت هایی که در خارج از صومعه برای آنها میسر نبود تشویق می کردند. بسیاری از مادران روحانی همچون صاحبان املاک و کارفرمایان محلی، از جمله شخصیت های مهم جامعه به شمار می‌رفتند (تصویر فوق گویای این مطلب است) .

دختران دوشیزه ◀

ریسندگی توسط زنان و با استفاده از دوک های دستی مانند این شکل انجام می شد. استفاده از چرخ ریسندگی در قرن سیزدهم از طریق هندی ها رواج پیدا کرد. بسیاری از دختران مجرد به این شیوه امرار معاش می کردند، بنابراین واژهٔ «دوشیزه» برای دختر مجرد به کار برده می شد.

همان طور که دوک می چرخد، پشم تابیده شده و به نخ تبدیل می گردد

سنجاق های تزئینی مو

◀ نخستین طرفدار حقوق زنان

کریستین دوپیزان (۱۴۲۹-۱۳۶۴) یکی از معدود زنان در قرون وسطی بود که با شغل نویسندگی، زندگی خود را می گذراند. او در اعتراض به نحوهٔ تمجید و یا توهین به زنان از سوی نویسندگان مرد، شعر می سرود و کتاب می نوشت.

بندهای چرمی جوراب ها را بالا نگاه داشته و از افتادن آنها جلوگیری می کردند

جوراب های پشمی ساق بلند روی زانو قرار داشتند

کفش های چوبی در گل و لای روی کفش قرار می گرفتند

کفش های چرمی سگک دار با کف نازک

پوشش مو ◀

بیشتر زنان موهای خود را با روسری یا شال کوچک کتانی سفید رنگی می پوشاندند، اما زنان ثروتمند تورهای طلایی را بر روی موهای تابیده و بافته شده خود می انداختند. کلاه قیف شکل معروفی که «هنین» نام داشت تنها برای مدت زمان کوتاهی در اواخر قرن پانزدهم مورد پسند عموم قرار گرفت.

زن شهرنشین ▲

یک زن شهرنشین از طبقهٔ متوسط، در قرن پانزدهم این لباس ها را می پوشید. زنان در شهرها در حرفه های متفاوتی فعالیت می کردند؛ مغازه‌دار، ریسنده و یا نانوا بودند. هم زنان متأهل و هم زنان مجرد برای گذران زندگی خود کار می کردند. چون به زنان حقوق کمتری در مقایسه با مردان پرداخت می شد، آنها اغلب دو یا چند شغل همزمان داشتند.

بارون های بزرگ

در واقع هر فرد نجیب زاده برده‌ای بود که متعهد به خدمتگزاری برای پادشاه خود می شد، اما بسیاری از نجیب زادگان آن قدر قدرتمند شده بودند که پادشاه نمی توانست آنها را کنترل کند. در قرن دوازدهم، قدرتمندترین بارون ها طبق قوانین و شیوهٔ خاص خود بر مناطقی که واقعاً بسیار کوچک و تحت سلطه بود، حکومت می کردند. تجملات کاخ های آنها اغلب با تجملات موجود در کاخ پادشاه رقابت می کرد و بسیاری نیز برای خود ارتشی دائمی و همواره آماده به خدمت در اختیار داشتند. یک بارون فرانسوی به نام سر دکوسی یک گروه محافظ شخصی متشکل از ۵۰ شوالیه داشت که هرکدام ۱۰ همراه برای خود داشتند. این سپاه های مستقل و کوچک گاهی اوقات با حملات وحشیانه و بی رحمانه دست به چپاول همسایگان خود می‌زدند. اگر پادشاه بارون های خود را خشنود نگاه نمی داشت، آنها تهدیدی جدی برای او به شمار می رفتند.

◄ آدمکش ها

بارون ها در بعضی مواقع، سربازان مزدوری را استخدام می کردند تا برای آنها بجنگند. اینها دسته هایی با بیش از سه هزار سرباز از ملیت های گوناگون متشکل از نظامیان فراری از جنگ های صلیبی، یاغیان و شوالیه های تبعیدی بودند.

پیشگام مجلس ◄

پادشاه انگلیس معمولاً از طریق یک مجلس طراز اول متشکل از بارون ها و کشیشان حکمرانی می کرد. اما سیمون دمون فو خواستار محدود کردن قدرت هنری سوم (۱۲۰۷-۱۲۷۲) بود. او در سال ۱۲۶۴ با برپایی یک شورش پادشاه را زندانی کرد و اولین مجلس را تشکیل داد. این مجلس متشکل از اعضای مجلس پیشین همراه با دوتن از نمایندگان هر بخش و شهر بود.

◄ ولاد دراکول

بد نام ترین بارون، ولاد تپس رومانیایی (۱۴۳۰-۱۴۷۶) بود. بر اساس یک افسانه، او هزاران نفر را به بالای چوبهٔ دار کشید و اسم مستعارش «دراکولا» یا «پسر اژدها» بود.

فخرفروشی نشان خانوادگی ▲

زمانی که شوالیه‌ها وارد میدان نبرد می‌شدند، چهرهٔ آنها پشت زره مخفی بود. بنابراین شوالیه‌ها با حمل نشانی بر روی سپر خود شناسایی می‌شدند. در قرن سیزدهم این نشان را نه تنها جنگجویان، بلکه خانواده‌های اعیانی با نفوذ نیز به کار می‌بردند.

گردهمایی دور تا دور پرچم ◀

هر اشراف‌زاده، پرچمی مانند این شکل را داشت که علامت و نشان شخصی وی محسوب می‌شد. چنین پرچم‌هایی نماد مهمی از صف‌آرایی سربازان و شوالیه‌ها در میدان نبرد بودند.

پرچم ترکیبی قرن پانزدهم

منشور مهم

در ژوئن ۱۲۱۵، بارون های انگلیسی، پادشاه ژان (۱۲۱۶-۱۱۶۷) را مجبور کردند تا مگنا کارتا (منشور مهم) را امضا کند. این سند، قدرت پادشاه برای گرفتن مالیات از بارون ها و مجازات افراد بدون محاکمهٔ منصفانه را محدود کرد. با این حال، مگنا کارتا حقوق مساوی را برای همهٔ افراد جامعه تعریف نکرده بود. در این سند اشارهٔ چندانی به حقوق عوام نشده بود. به هر حال، این فرصتی بسیار مهم به شمار می رفت؛ اولین بار بود که یک پادشاه انگلیسی تحت کنترل قانون درمی آمد.

مهر بزرگ مخصوص پادشاه جان

شهرهای مجهز به دژ

مردم قرون وسطی به منظور حفاظت از خودشان در زمان جنگ دژ می ساختند. دیوارهای سنگی قلعه در سرتاسر نواحی روستایی دیده می شد، همچنین بیشتر شهرها با دیوار، برج و اتاق های محافظان قلعه محافظت می شد. برخی از این دژها عظیم بودند و دیوارها حتی ضخامتی بیش از ۱۰ متر داشتند. شهر کارکاسون در فرانسه هنوز دارای ۵۴ برج و دیوارهای مربوط به قرون وسطی است که کل شهر را در برگرفته است.

اتاق نگهبانی مستحکم

کلاهخود نقاب دار متعلق به قرن چهاردهم

◀ سردار لشکر

حملهٔ سریع شوالیه‌ای زره پوشیده، در حالی که صورت خود را در پشت کلاهخود بزرگی پوشانده بود، به مانند منظره‌ای ترسناک برای غیرنظامیان بی‌دفاع بود. راهبه‌ای حملهٔ مردان یکی از بارون‌های قدرتمند به شهر دورهام انگلیس در سال ۱۱۴۳ را این گونه نقل می‌کند: «آنها هر چیزی را که سر راهشان بود نابود کردند؛ مردان را از دیوارهای منازل خود آویزان و بقیه را در رودخانه غرق کردند و سرتاسر شهر را صدای ناله و بیماری فراگرفته بود.»

چکش جنگی ایتالیایی مربوط به اواخر قرن ۱۵

تبر جنگی آلمانی متعلق به اواخر قرن پانزدهم

قبهٔ شمشیر

شمشیر تک نفره فرانسوی متعلق به قرن چهاردهم

شمشیر دولبهٔ‌ای با نشانه‌های بسیار از صحنهٔ نبرد

درگیری خونین ▲

بارون در محکمه قضایی خود همچون یک قاضی عمل می‌کرد. اگر او نمی‌توانست تصمیمی صریح بگیرد، ممکن بود اجازه دهد از طریق مبارزه تصمیم‌گیری کنند. شاکی و متهم با پوشیدن زره و با استفاده از شمشیر و تبر با یکدیگر می جنگیدند و پیروز این نبرد پیروز دعوی بود. بیشتر مردم ترجیح می دادند تا مبارزانی را به منظور جنگیدن برای آنها استخدام کنند. اما حل اختلافات به این شیوه مورد پسند مردم نبود. به هرحال فرد بازنده مجبور به دست کشیدن از هدف خود بود و دستش به نشانهٔ مجازات قطع می‌شد.

دربار پادشاه

دربار پادشاه، کانون و نمونهٔ عالی قلمرو پادشاهی بود. در این جا پادشاه قدرت خود را با برگزاری مراسم و مهمانی های مجلل، گرفتن مالیات، حل و فصل نزاع ها و تعیین قوانین نشان می داد. دربار پادشاه به خصوص، مکان مهمی برای نظارت بر قدرت بارون های بانفوذ و مقتدر بود. هنری دوم (۱۱۸۹-۱۱۳۳) پادشاه انگلستان جلسات خاصی از دادگاه را برای حل کردن بحث و جدل ها بر سر مالکیت زمین برگزار می کرد و لوئی چهارم (۱۲۷۰-۱۲۱۴) فرانسوی بر استماع جلسات مختلف دادگاه تأکید داشت. دیگر پادشاهان نیز افراد تحت فرمان و ملاقات کنندگان خویش را با جلال وشکوه دربار خود به حیرت وا می داشتند. شگفت انگیزترین آنها قلعه های سیسیلی فردریک دوم (۱۲۵۰-۱۱۹۴) امپراتور مقدس روم بود که در دربار خود تالارهایی طلایی، حیوانات غیر بومی، باغ های زیبا داشت.

◀ حق فرمانروایی

بیشتر پادشاهان قرون وسطی معتقد بودند که قدرت تسلط کامل را بر افراد خود دارند و آنها را هدیه ای از سوی خداوند تلقی می کردند. این موضوع گاهی منجر به اتخاذ موضعی متکبرانه و فاجعه آمیز می شد. ریچارد دوم (۱۴۰۰-۱۳۶۷) یک بار ساعت ها بر تاج و تخت سلطنتی خود نشست و دور و بر را برانداز کرد. زمانی که به ندیمه های خود نگاه می کرد، تنها خواستار زانو زدن آنها مقابل خود بود. در سال ۱۳۹۹ روش های مستبدانه ریچارد باعث کاهش محبوبیت و سرانجام عزل او از تخت سلطنتی شد.

سرگرمی بی ارزش ▲

مردان و بانوان دربار ساعت های بیکاری خود را با تفریحات مختلفی می گذراندند. بعضی از این به سرگرمی ها به کار عادی مردم در قرن سیزدهم تبدیل گشت.

◀ اشعار عاشقانه

هر دربار آوازخوان های دوره گردی مخصوص خود داشت که آهنگ هایی را در مورد عشق یا اعمال شجاعانه به وسیلهٔ چنگ یا لوت می نواختند. بهترین اشعار عاشقانه را آوازخوان ها می‌نوشتند که در قرن دوازدهم در جنوب فرانسه ظهور کردند. هر آوازخوان در ستایش عشق آرمانی خود شعر می سرود.

بانوان دربار از جایگاه تماشاچیان مسابقهٔ سلحشوران را تماشا می کردند

نبردهای نمایشی ▲

جاه و جلال و تشریفات، بخش های مهم زندگی درباری را تشکیل می دادند. مسابقه یا نبرد نمایشی سرگرمی جالب و جذاب در دربار قرن یازدهم بود. در تمام مدتی که پادشاه، ملکه و ندیمه ها نظاره گر بودند، عده زیادی از شوالیه ها به سوی یکدیگر می‌تاختند. اگر آنها سوار بر اسب نبودند، با پای پیاده نبرد می کردند. مسابقات، خونین و خطرناک بودند. در طول نبردی در کلن بیش از ۶۰ شوالیه کشته شدند.

نیزه بسیار به رقیب زدن ◀

نیزه زدن به فاصله ۴ متری

نافرمانی از پادشاه معادل سرپیچی از فرمان خداوند بود، اما اگر پادشاهی ضعیف یا ناتوان بود، بارون های بانفوذ برای او مسئله ساز می‌شدند. پادشاهان مایل بودند اشراف زادگان را به دربار خود بکشانند، جایی که می توانستند آنها را تحت کنترل خود داشته باشند. یکی از سرگرمی‌های بزرگ، مسابقات نیزه بازی سوار بر اسب بود. در آنجا دو شوالیه زره پوش به سوی یکدیگر می تاختند و نیزه هایشان را جلوتر از خودشان نگاه می‌داشتند. هدف، ضربه زدن به سر یا قفسهٔ سینهٔ رقیب یا انداختن او از اسبش بود.

جایزهٔ مسابقهٔ سلحشوران لوحی درخشان بود.

وسیلهٔ تزیینی به شکل قلب و اشک

لوح هلندی مربوط به قرن پانزدهم

◀ اظهار عشق

در قرن دوازدهم، عشق اعیانی در محافل درباری رایج گشت. این عشق، نوعی علاقهٔ تصنعی با قوانین سفت و سخت بود. که باید مخفی نگاه داشته می‌شد و معشوق می بایست با فرد دیگری ازدواج می کرد. شوالیه های نجیب زاده شیفتهٔ بانوان خود از جاهای دوردست بودند، ترانه های عاشقانه و طولانی می سرودند و عهد می کردند تا در راه عشق خود اعمال شجاعانه انجام دهند. این لوح نمایشی، شوالیه‌ای را نشان می دهد که در مقابل بانوی خود زانو زده است و شعار «یا تو یا مرگ» را سر می دهد.

دربار با استفاده از مهر به اسناد رسمیت می داد

داد و ستد رسمی ◀

پادشاه خواسته های خود را از طریق احکام رسمی اعلام می کرد. کاتب او هر ساله صدها سند مبنی بر واگذاری املاک، مجوز افزایش نیروهای سپاهی، انتصاب مقامات و همچنین دستور پرداخت مالیات را صادر می کرد. این حکم رسمی، حق مالکیت یک شکارگاه است که در سال ۱۲۹۱ از سوی ادوارد اول (۱۳۰۷-۱۲۳۹) پادشاه انگلستان به یکی از بارون های خود به نام راجر دپیلکینگتون اعطا شده است.

سرباز قرون وسطی

دوران قرون وسطی (مخصوصاً در اروپا) رنگ آرامش را به ندرت به خود دید. جنگ های صلیبی علیه ترک های مسلمان سه قرن به طول انجامید و جنگ های چند صد ساله بین انگلیس و فرانسه از سال ۱۳۳۷ تا ۱۴۵۳ ادامه داشت. حتی زمانی که هیچ نبرد اصلی صورت نمی‌گرفت، بارون ها و راهزنان به همسایگان خود حمله می‌کردند. در اوایل قرون وسطی، شوالیهٔ زره‌پوش فرماندهٔ صحنهٔ نبرد بود. او سربازان پیاده نظامی که بیشتر آنها روستاییان فقیر، مرعوب و تعلیم ندیده‌ای بودند و به دستور ارباب خود در صحنهٔ نبرد حاضر شده بودند تحقیر می‌کرد، اما در قرن پانزدهم، شوالیه ها بسیار سریع وجههٔ خود را از دست دادند و سربازان عادی به چهره‌ای بسیار مهم تبدیل گشتند. اربابان به استخدام جنگجویان حرفه‌ای اقدام کردند که تعلیم دیده، ماهر و تابع قوانین بودند. بسیاری از آنها همچون سربازان مزدور برای بالاترین پیشنهاد دهنده کار می‌کردند.

سنگ چخماق، چاقو تیزکن و آتش زنه برای روشن کردن آتش

دشمن شرور ◀
کمانگیران، نقش اصلی را در سقوط شوالیه در قرن پانزدهم ایفا کردند. بارش تیرهای مرگبار از فاصله مطمئنی بر سر دشمنان، هم سربازان و هم اسبان را از پای در می‌آورد. شوالیه های زره پوش بدون اسب، طعمهٔ بسیار خوبی برای سربازان پیاده نظام بودند.

جنگ های صلیبی ◀

در سال ۱۰۹۵ پاپ خواستار جنگی مقدس علیه ترک های مسلمانی شد که کنترل سرزمین مقدس مسیحیانِ فلسطین را در دست گرفته بودند. یک سپاه اروپایی رهسپار اولین جنگ صلیبی و آمادهٔ تسخیر دوبارهٔ شهر مقدس اورشلیم شد، اما ترک ها به زودی بار دیگر پیشروی کردند. به طور کلی، مابین سال های ۱۱۴۷ و ۱۲۷۰ هشت جنگ صلیبی رخ داد که همهٔ این جنگ ها در نهایت به شکست انجامید. این نقاشی مربوط به قرن پانزدهم، جنگجویان صلیبی را در هنگام ورود به دمیاط در مصر نشان می دهد.

«شمشیر پهن»، نوعی سلاح لهستانی بود که برای زخمی کردن و یا پرت کردن دشمن به کناری استفاده می‌شد

مدت دوام چکمه های چرمی حدود سه ماه بود

سرباز خسته و گرسنه ▲

زندگی در حال پیشروی می توانست بسیار سخت باشد. یک سرباز پیاده نظام مجبور به پیمودن دست کم ۱۰ کیلومتر در روز و در بعضی از مواقع سه برابر بیشتر از آن بود. ظرف غذای او اغلب خالی بود و یک سپاه عظیم خیلی زود هر چیز خوردنی را در نواحی روستایی اطراف می بلعید. به سربازان قحطی زده فرانسوی در اولین جنگ صلیبی در سال ۱۰۹۷ دستور داده شد تا گوشت افراد دشمن را بخورند: «آیا اجساد سربازان ترک به اندازهٔ کافی وجود ندارد؟ گوشت پخته و نمک زده آنها غذای خوبی برای خوردن خواهد بود؟»

معاوضهٔ خوب ◀

دشمن اسیر شده می‌توانست دستاورد با ارزشی به حساب آید. زندانیان مهم اغلب برای معاوضه، در قبال مبلغ زیادی پول اسیر می‌شدند. زمانی که پادشاه ریچارد اول (۹۹-۱۱۵۷) در سال ۱۱۹۴ اسیر شد، کشورش مجبور به پرداخت مبلغ ۱۵۰ هزار مارک شد که در آن زمان مبلغ هنگفتی بود.

توبرهٔ کمری ◄
یک سرباز مجبور بود وسایل شخصی خود را هر جا که می‌رفت با خود حمل کند، بنابراین توشهٔ او، حداقل وسایل مورد نیازش را تشکیل می‌داد. این کیف چرمی آویخته از کمر غالباً شامل پول، نخ و سوزن و یک دستمال بود.

نبرد تن به تن ◄
یک سرباز با داشتن شمشیری در دست راست خود و سپری کوچک در دست چپش دشمنی خطرناک بود. سپرهای گرد و کوچکی که به مچ دست بسته می‌شد و نه تنها وسیله‌ای برای دفاع در مقابل ضربات دشمن به کار می‌رفت، بلکه برای ضربه زدن به صورت دشمن قبل از آن که بتواند با شمشیر صدمه‌ای وارد کند، نیز استفاده می‌شد. با وجود این، سرباز در بیشتر صحنه های نبرد از قداره کمک می‌گرفت و شمشیر جنگجو، آخرین وسیلهٔ نبردش بود. در نبردهای قرون وسطایی هیچ قانونی وجود نداشت و بیشتر درگیری ها آشوبی وحشتناک بود.

سپر کوچک مچ یا محافظ مشت برای مشت زنی

جک، حالم خوب است ◄
این لباس نظامی را یک سرباز پیاده نظام حرفه‌ای در اواخر قرن پانزدهم می‌پوشید. یک سری از تجهیزات، متعلق به خودش و مابقی احتمالاً ربوده یا غارت شده بودند. بیشتر سربازان این دوره تجهیزات رزمی کمتری از شوالیه های قدیمی داشتند. یک فرنج نظامی که «جک» خوانده می‌شد و دستکش‌هایی آهنی و آتل هایی برای محافظت از دست، در برابر ضربه های شمشیر و خنجر وسایلی کارآمد بودند.

شمشیر تک نفره برای نبرد تن به تن

لبهٔ کلاه از گردن محافظت می کند
نقاب، جلوی دید را می‌گرفت، بنابراین تنها در
طول نبردهای خونین پایین آورده می‌شد
کلاهخود سبک
آتل زنجیره‌ای مانع فرو رفتن
شمشیر در بازو می‌شود
دستکش آهنی مانع
حرکات بیشتر مچ بود
دستکش یک انگشتی از پوست
گوسفند که از داخل پوشیده می‌شد
نیم تنهٔ کرباسی تنگ
دستکش آهنی یک انگشتی از
دست و مچ حفاظت می‌کرد
«جک» لایی دوزی شده از
کرباس های چند لایه

کلیسا

کلیسای کاتولیک، در مرکز و کانون زندگی مردم قرون وسطی قرار داشت. بر خلاف امروز، کلیسای کاتولیک، تنها کلیسای موجود در اروپا بود و تمام مسیحیان به آن تعلق داشتند. کلیسا با قوانین، املاک و مالیات‌های خاص خود، نهادی پرنفوذ بود و تقریباً تمام جنبه‌های زندگی مردم از مراسم گرفته تا معنویات را تحت تأثیر قرار می‌داد. بیشتر مردان و زنان، چه ثروتمند و چه فقیر، در کلیسا تعمید شده و در آن جا ازدواج می‌کردند و معمولاً یکشنبه‌ها در مراسم کلیسا حضور داشتند. در زمان مرگشان نیز، کشیش آخرین تشریفات را به جای می‌آورد و سپس در محوطه کلیسا دفن می‌شدند. برای بسیاری، زندگی در این جهان، دشوار و کوتاه بود، اما کلیسا به آنان این طور می‌آموخت که در صورت پیروی از تعالیم مسیح پاداش آنان بهشت خواهد بود. این عقیده به کلیسا قدرت زیادی برای حکومت بر قلب و اذهان مردم می‌داد.

پرندهٔ رحمت ◀
این کبوتر طلایی معلق بر فراز محراب، نمادی از روح مقدس در حین عشای ربانی بود: مراسمی مسیحی که در آن برای گرامیداشت قربانی شدن عیسی مسیح، نان را متبرک کرده و می‌خوردند.

جانشین عیسی مسیح ▲
پاپ فرمانروای تمام کلیسا و خلیفه خدا بر روی زمین بود. این انگشتر بزرگ طلاکاری شده متعلق به پاپ ائوگنیوس چهارم بود که طی سال‌های ۱۴۳۱ و ۱۴۳۷ حکمرانی می‌کرد.

رهبران مردان ▲
اسقفان اعظم از جمله مردان با نفوذ قرون وسطی بودند که در مجلس پادشاه تشکیل جلسه می‌دادند و نقش مهمی را در دولت ایفا می‌کردند.

گنجینه های کلیسا ◀

در قرن چهاردهم مسیحیان بسیار ثروتمند شدند. از اجاره بها، عشریه و تقاضای آمرزش (بخشایش گناهان) پول زیادی به دست می آوردند. کلیساهای بزرگ تر استطاعت خرید ظروف مقدس و گران قیمت همچون این جام نقره‌ای زیبا مربوط به قرن چهاردهم را داشتند.

بخوردان کلیسا از زنجیرهای طلا کاری شده آویزان شده است

◀ بخوردان چرخشی

در آیین عشای ربانی، کشیشان مجمر حاوی عود را برای روحانی کردن فضا در هوا می چرخاندند. مردم بر این باور بودند که با حضور مرتب در آیین عشای ربانی، از سوی خداوند پاداش دریافت می کنند و هرچه این حضور بیشتر باشد پاداش بزرگ تری نصیب شان خواهد شد. ثروتمندان می‌توانستند هزینه ۳۰ عشای ربانی را بپردازند تا برایشان خوانده شود.

فضای داخل بخوردان را دود عود فرا گرفته است

وظایف کشیش منطقه ▲

کلیسای هر منطقه، کشیشی داشت که وظایف خاص خود را انجام می‌داد. یک کشیش اغلب در مضیقه بود. بسیاری از آنها فقرایی بودند که حتی تحصیلات ابتدایی نداشتند. بیشتر درآمد یک کشیش از هزینهٔ غسل تعمید، مراسم ازدواج و کفن و دفن تأمین می شد. همچنین او مالک یک زمین شخصی در روستا، به نام ملکِ کلیسا بود که مواد غذایی مورد نیازش را در آن می‌کاشت. علاوه بر موعظه کردن، کشیش روستا، به بیماران و مستمندان رسیدگی می‌کرد و کشیشانی که تحصیلات بیشتری داشتند لاتین و داستان های انجیل را به پسر بچه های روستا تعلیم می دادند.

◀ تصاویر جهنم

بر اساس تعالیم کلیسا، زمانی که یک فرد می میرد، اعمال خوب و بد او در زمان حیاتش جزء به جزء در ترازوی خداوند سنجیده می شود. روح فرد به کمک فرشتگان به بهشت یا به وسیلهٔ شیاطین به جهنم برده می شود. جهنم، مکانی ترسناک برای مردم دوران قرون وسطی بود و عذاب آن با جزئیات بیشتر در نقاشی های متعددی ترسیم شده بود.

محکوم به سوختن ◀

افراد معدودی قدرت کلیسا را زیر سؤال می بردند، این افراد شدیداً مجازات می شدند. جمعیتی که مخالف تعالیم کلیسا بودند، ملحد نامیده می شدند. آنها را برای محاکمه، به دادگاهی در صحن کلیسا می بردند و تحت قوانین خاص آن جا ممکن بود به تازیانه یا سوزانده شدن با هیزم محکوم شوند. فرقهٔ کاتار در جنوب فرانسه با این ادعا که هر چیزی در این عالم به دست شیطان به وجود آمده است، عقاید کلیسای کاتولیک را رد کرد. در سال ۱۲۰۸، پاپ دستور مبارزه علیه این افراد ملحد را داد. در طی ۲۶ سال، هزاران تن از کاتارها شکنجه و در آتش های بزرگ سوزانده شدند تا این که کاملاً از بین رفتند.

فرشته یک صندوق کوچک طلاکاری
شده را نگاه داشته است.

فرشتگان چوبی حکاکی شده از سالن
یا تالار مرکزی کلیسای قرون وسطی

فرشته، کلیسای کوچکی
را نگاه داشته است

فرشته، بخوردان طلایی را می‌چرخاند

این تصویر مراسم تاج‌گذاری دختر باکره‌ای را
توسط عیسی مسیح نشان می‌دهد

تاج یا کلاه اسقف اعظم مربوط
به قرن چهاردهم

تاج اسقف اعظم ▲

اسقفان اعظم، رهبران محلی کلیسا بودند. آنها از کلیساهای جامع خود بر کلیساهای مناطق کوچک تر که اسقف نشین نامیده می‌شدند، حکومت می‌کردند. اسقفان اعظم معمولاً از خانواده‌های اصیل بودند و در امور دولتی و همچنین امور مربوط به کلیسا مشارکت داشتند. برخی از آنها پرهیزگار و عالم بودند، اما برخی دیگر چنین نبودند؛ چنان که یک اسقف ایتالیایی در قرن سیزدهم اعتراف کرد که مسیحیت را باور نداشته و تنها برای دستیابی به ثروت و افتخار بدین مقام رسیده بود.

ساخت کلیسای جامع

در اوایل قرون وسطی، کلیساهای بزرگ، به سبک رومی ساخته می‌شدند. برای نگه داشتن طاق‌های قوس‌دار، از ستون‌هایی عظیم و دیوارهایی ضخیم استفاده شده بود. در نتیجه، پنجره‌ها کوچک و کلیساهای ساخته شده به سبک رومی در بعضی مواقع تاریک و تیره بودند. در قرن دوازدهم، این پنجره‌ها در نظر جمعیت رو به افزایش اروپا و سیل فزاینده مهاجرین، بسیار کوچک بودند. افزایش ناگهانی ساخت کلیساهای جامع در سال ۱۱۴۰ با ساخت صومعه سنت دنیس در پاریس آغاز شد.
این بنا به سبک جدید و غریبی به نام گوتیک ساخته شد. وزن سقف‌ها فقط بر روی دیوارها تکیه نداشت، بلکه بر روی پشتبندهای بیرونی که شمع نامیده می‌شدند، قرار می‌گرفت. بدین ترتیب دیوارها نازک‌تر شده و پنجره‌های مرتفع چشم را متوجه آسمان و فضای کلیسا را نورپاشی می‌کرد.

همنوایی سنگ‌ها ◄
قبل از سال ۱۳۵۰، تنها در فرانسه ۸۰ کلیسای جامع ساخته شد. کلیسای ریمز از جمله اولین کلیساهای ساخته شده در سال ۱۲۱۱ بود.

ابزارهای دایمی ▲
همچون بسیاری دیگر از لوازم بنایی، قلاب سنگ از زمان قرون وسطی تغییر چندانی نکرده است. این نوع قلاب سنگ دو پایه‌ای، در قرون وسطی نیز متداول بود.

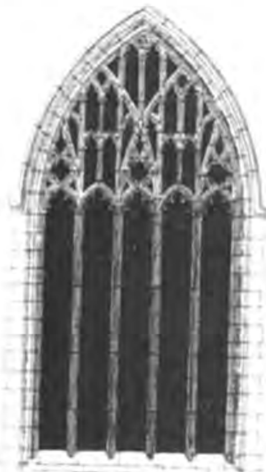

استفاده از قلاب سنگ ◄
سنگ تراشان قرون وسطی از دستگاه‌های بالابری به نام قلاب سنگ برای بالا کشیدن قلوه سنگ‌های سنگین استفاده می‌کردند. پایه‌ها درون فضای کوچکی که در بالای سنگ ایجاد شده بود، جفت شده و طناب مخصوصی برای بلند کردن از بالا به قلاب وصل می‌شد. این قلابِ مخصوص بلند کردن سنگ، قادر به برداشتن سنگ‌هایی با وزنی تا یک تن بود.

◀ اوج گیری به سوی آسمان

کلیساهای گوتیک با اسکلتی سنگی برافراشته می‌شدند. تیرچه‌ها در سقف‌های قوسی قرار می‌گرفتند که بام‌های سنگ فرش شده سنگینی را تحمل می‌کردند. تیرچه‌های سنگی ظریف بر روی ستون‌ها قرار داشتند و در رأس قوس به یکدیگر می‌رسیدند. قوس‌ها یا فضاهای بین تیرچه‌ها با خطوطی از سنگریزه‌ها پر می‌شدند. این روش، ساخت و ساز چنان مقاوم و سبک بود که می‌شد کلیساهایی بسیار مرتفع تر از قبل ساخت. کلیساها در طی قرون دوازدهم و سیزدهم بالا و بالاتر می‌رفتند. سقف صحن کلیسایی در بووایس در فرانسه به ارتفاع شگفتی‌آور، یعنی ۴۸ متر رسیده بود!

بگذار نور بتابد ▲

خطوط عمودی و بلند این پنجرهٔ قرن پانزدهمی، نگاه‌ها را به بالا می‌کشاند و به همین دلیل سبک متأخر گوتیک انگلیسی، گوتیک قائم خوانده می‌شود. شیشه‌های رنگی شفاف متعددی بر بالای حجاری‌های ظریف تاج پنجره‌ها قرار می‌گرفت.

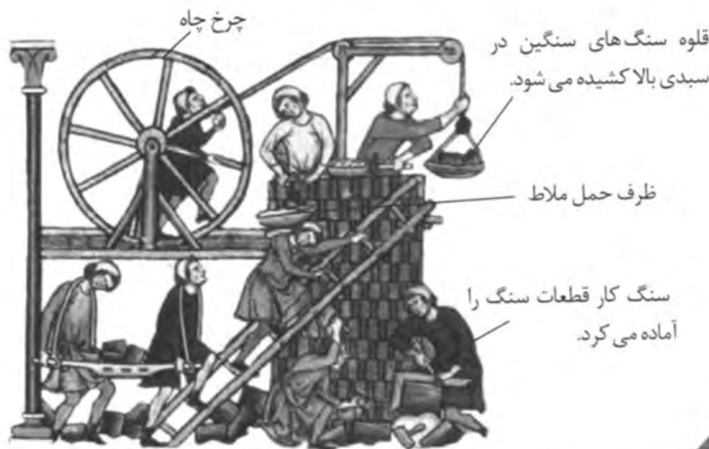
نمونه اولیه ▲

سبک پیچیدهٔ پنجره‌های مرتفع گوتیک از پنجره‌های نیزه‌ای همسان قرن سیزدهم الهام گرفته شده بودند.

نسخه مشابه ◀

آب باران از بام به درون ناودان‌ها می‌رفت و با فاصله از دیوار به بیرون ریخته می‌شد. دهانهٔ ناودان اغلب به داخل صورت‌های مجسمه‌های بد شکلی وصل بودند که گویی آب را تف می‌کردند.

مردان مشغول به کار ▲
با بالا رفتن دیوارها، سنگ‌کارها مجبور به کار کردن در ارتفاع بودند و بر روی داربست‌های چوبی خطرناکی که با طناب به هم بسته شده بودند، کار می‌کردند. سنگ‌ها را با نقاله یا جرثقیل دستی - وسیله‌ای که به چرخ بزرگی متصل بود که با راه رفتن فردی در داخلش به حرکت می‌افتاد - برای بناها بالا می‌کشیدند، بسیاری به خاطر شرایط خطرناک کار، جان خود را از دست می‌دادند.

نیروی بالابرنده ▼

دیگر ستون های اصلی ساختار یک کلیسای گوتیک، پشت بندها بودند. سقف بنا چنان سنگین بود که تیرچه های سقف را به درون ستون‌ها فرو می‌برد و ستون ها را به سمت بیرون خم می کرد. برای رفع این نقیصه، پشت بندهای بزرگی در بیرون ساخته می شد که متمایل به درون بودند. اما این پشت بندها نمی توانستند همهٔ وزن را تحمل کنند، به ویژه در رأس که تیرچه ها بر روی دیوار قرار داشتند. در این جا، پشت بندهای کمکی «معلقی» در امتداد سقف قرار می گرفتند که نیروی بیرون را به پایین منتقل می کردند.

فضای بین سنگ ها با خرده سنگ پر شده است

ناودان

این پشت بندهای معلق، دیوار را تقویت می کردند

لولهٔ خروجی

هنر زیباسازی

«من زنی فقیر و پیر هستم که هیچ چیز نمی‌دانم و سواد خواندن ندارم، اما در کلیسا، بهشت موعود و جهنم را دیدم که در آن دوزخیان شکنجه می‌شوند.» اینها سخنان یک زن فرانسوی در قرن پانزدهم بود و آن را خطاب به میلیون‌ها اروپایی بی‌سواد در قرون وسطی می‌گفت. برای آنها، کلیسا تنها مکانی برای عبادت نبود. از کلیسا برای نگهداری کتب مصور و گالری‌های هنری نیز استفاده می‌شد. کلیساهای اعظم مملو از مجسمه‌ها، تابلوهای نقاشی و دیوارنگاره‌هایی بودند که داستان‌های قدیسین و شخصیت‌های انجیل را روایت می‌کرد. حیرت‌انگیزتر از همه، شیشه‌های رنگی پنجره‌ها بودند که نور آفتاب از میانشان با تلألؤ خیره‌کننده‌ای به درون می‌تابید.

تصاویری از مشرق زمین ◄
تصویر مسیح، الهام‌بخش طراحان اروپایی در آذین بخشیدن به کلیساهای پر زرق و برق شهر روم شرقی (استانبول امروزی) بود. این تصویر یا تمثال مقدس مسیح به سبب وجود طلا و رنگ‌های زنده و خوش‌فام می‌درخشید. تصاویر، اشیایی مقدس و در خور تحسین بودند.

شغلمون پادشاه مشهور مسیحیان بود

آبی زیبا ▲
شیشه‌سازان قرون وسطی با افزودن اکسیدهای فلزات مختلف به شیشه ذوب شده به آن رنگ می‌دادند. رنگ‌های درخشانی که تولید می‌شدند به نام سنگ‌های گرانبهایی چون یاقوت سرخ، زمرد سبز و یاقوت کبود نامگذاری می‌شدند. طرز تهیه رنگ‌های مختلف به طور سری نگاهداری می‌شد و اکثر آنها امروزه از بین رفته‌اند. شیشهٔ آبی زیبایی که در پنجره‌های مشهور کلیسای جامع شارتر فرانسه دیده می‌شود «آبی آسمانی» نام دارد.

تزییناتی مانند صلیب، تصاویر و تندیس در پشت محراب قرار گرفته است

برس خوک اخته

برای پاک کردن سایه کاری‌ها در زمان شستن رنگ از حکاکی استفاده می‌شد

قلم‌موی ترسیم برای به کاربردن خطوط بهتر

در قرون وسطی از انبر و سنگ چخماق برای صاف کردن لبهٔ اشیاء استفاده می‌شد

شیشه‌بر امروزی

نمونهٔ درخشان ▲

تزیینات محراب معمولاً تصویرگر لحظات بزرگ سرگذشت مسیح بودند. این صفحهٔ زینتی را در سال ۱۳۳۳ سیمونه مارتینی و لیپو ممی برای کلیسای اعظم سیه‌نا در ایتالیا کشیده‌اند. این تصویر، فرشته مقرب را در حال سخن گفتن با مریم مقدس نشان می‌دهد که او را از تولد مسیح باخبر می‌سازد. این سبک، بسیار طبیعی‌تر از نقوش تمثال‌های رسمی و خشک روم شرقی است. چهره‌های اصلی که در میان زمینه طلایی رنگ می‌درخشند، سرشار از حرکات ظریف و موزون هستند.

شیشه بر و انبرها ◄

بیشترین شیشهٔ مورد نیاز نقاشان شیشه و شیشه برها از کوره‌های روستاها تأمین می‌شد. شیشه‌ها در کوره‌خانه‌ها رنگ می‌شدند و شیشه‌برها آنها را به قطعات کوچک بریده و شکل می‌دادند. برای تغییر در رنگ شیشه‌ها می‌توانستند روی آنها حکاکی یا نقاشی کنند.

داستان های درون شیشه ها ▲

پنجره ها با شیشه های رنگی، مانند داستان های مصور بودند. این تصاویر آموزه های مذهبی و داستان های انجیل را به افرادی که سواد خواندن نداشتند، می آموختند. این شیشهٔ پنجره، داستان سه زن را در حال بدگویی نشان می دهد که شیاطین بر روی شانه های آنها در حال چشم چرانی هستند. نتیجهٔ اخلاقی واضح است: پشت سر همسایگان خود بدگویی نکنید.

◀ برش دادن و رنگ کردن

در قرون وسطی، طرح های روی شیشه، ابتدا بر روی صفحه ای پوشیده از مخلوط گچ و آب کشیده می شد. سپس قطعات را بر روی طرح قرار می دادند و با استفاده از آهن داغ و خراش دادن سطح شیشه، آن را بریده و شکل می دادند. پرداخت های نهایی را با صاف کردن لبه های شیشه توسط انبر انجام می دادند. جزئیات تصویر به وسیلهٔ لعاب بر روی شیشه کشیده می شد و بعد از آن شیشه درون کوره قرار می گرفت تا رنگ ها ثابت شوند.

▲ **تصویر کلی**

سرب، قطعات رنگی شیشه را مانند قطعات یک پازل ظریف و زیبا به یکدیگر متصل می‌کرد. شیشه را به قطعات کوچکی تقسیم کرده و در هر سمت آن نوارهایی از سرب قرار می‌دادند. میخ‌های نعل شکل تمام قطعات را به هم متصل می‌کرد. سپس، اتصالات به همدیگر لحیم می‌شد و برای درزگیری از گچ درزگیر استفاده می‌کردند. در نهایت، صفحهٔ تکمیل شده به همراه دیگر صفحات، درون قاب سنگی پنجره که بسیار ظریف ساخته شده بود، قرار می‌گرفت. سرب قبل از آن که تعویض شود، بیش از ۱۰۰ سال مصرف می‌شد.

فرامین مقدس

سنت بندیکت در قرن ششم نوشت: «ما باید مدرسه‌ای برای خدمت به خدا تأسیس کنیم.» او مؤسس صومعه‌ای در مونته کازینوی ایتالیا بود که در آن جا راهبه‌ها می توانستند با یکدیگر زندگی، کار و عبادت کنند. راهبه‌ها به راهبان بندیکتی معروف گشتند، زیرا از قوانین سنت بندیکت پیروی می کردند که به آنها یاد می داد تا به سه عهد پایبند باشند: فقر (هیچ گونه دارایی از خود نداشته باشند)، پاکدامنی (هرگز ازدواج نکنند)، و فرمانبرداری (از فرامین رهبران خود پیروی کنند). ادای این سه عهد مسئولیتی خطیر بود، بنابراین سنت بندیکت دستور داد که هر فرد تازه وارد پیش از انجام این تعهدات باید یک سال در صومعه زندگی کند. همین که فرد تازه وارد این سه عهد را ادا می کرد، دور سر خود را می تراشید و یکی از برادران آن فرقه شمرده می شد. سرانجام صومعه و دیرها در سراسر اروپا به اجرای قانون سنت بندیکت پرداختند.

رونوشت مومی

راهب‌ها بیشتر اوقات خود را به نسخه‌برداری از دعاها و سرودهای مذهبی می گذراندند. آنها اغلب با قلم یا نوک سوزنی بر روی لوح‌های مومی می نوشتند. هم‌چنین نسخه‌برداری از متن‌های مقدس نیز نوعی خدمت به خداوند تلقی می شد. سنت برنارد (۱۱۵۳-۱۰۹۰) به راهب‌ها می گفت: «هر کلمه‌ای که شما می نویسید ضربه‌ای کوبنده به شیطان است.»

قلم استخوانی

لوحی مومی بر روی پایه‌ای از استخوان

پیروان مکتب فرانچسکان

سنت فرانسیس (۱۲۲۶-۱۱۸۲ میلادی) پسر مرد ثروتمندی از اهالی آسیسی بود؛ با وجود این تمام دارایی های خود را بخشید تا مانند یکی از حواریون مسیح زندگی کند. او طبقهٔ جدیدی از برادران مقدس را در ایتالیا بنیان نهاد که به راهبان فرانسیسکان معروف شدند. آنها به جای زندگی در صومعه‌ها، با موعظه و گدایی برای غذای خود، کلام خداوند را نزد مردم می بردند. یک گروه از راهبه‌های فرانسیسکان نیز توسط سنت کلیر، یکی از پیروان سنت فرانسیس، بنیان نهاده شد.

راهبه سلتی

پاهای برهنه

مردان تاریخ ◄

بسیاری از راهب‌ها، تحصیل کرده بودند در نتیجه، صومعه‌ها تبدیل به مکان‌های کسب علم و دانش شدند. سنت بید (۷۳۵-۶۷۳) که معروف به بید محترم بود، بندیکتی و اهل انگلیس بود. او زندگی خود را وقف نگارش و کسب علم و دانش کرد و کتاب‌هایی را دربارهٔ علوم، مذهب و تاریخ از جمله «تاریخچهٔ گستردهٔ روحانیت در میان مردم انگلیس» نوشت. بدون راهب‌هایی همچون بید، اطلاعات ما دربارهٔ تاریخ قرون وسطی بسیار کمتر می‌شد.

◄ نوری در تاریکی نیست

قانون سنت بندیکت موجبات آسایش اولیه را فراهم کرده بود، اما زندگی در صومعه هرگز آسان نبود. در ابتدا، راهب‌ها اجازه نداشتند در مراسم مذهبی از شمع استفاده کنند؛ آنها مجبور بودند تا تمام دعاها، سرودهای مذهبی و انواع دیگر عبادت را از اعماق قلب خود یاد بگیرند.

سرپیچی از فرامین ▼

در قرن دهم، بسیاری از خانواده‌های مذهبی آرامش کافی را در زندگی خود به دست آوردند. برخی از راهب‌های فرانسوی تصور می‌کردند که آرمان‌های سنت بندیکت به دست فراموشی سپرده شده است بنابراین قانونی جدید را در کلونی در سال ۹۱۰ وضع کردند. کلونیاکس‌ها سعی کردند تا از قوانین صریح و سادهٔ سنت بندیکت پیروی کنند. فرامین جدید دیگر را کارتوزیان‌ها وضع کردند که اعتقاد به خواندن دعا به صورتی بی صدا داشتند، و سیسترشن‌ها نیز معتقد بودند سخت کوشی بهترین روش برای سپاسگزاری از خداوند است.

پوشش سر در سرما ◄

در زمستان، جریان باد، صفیرکشان از میان راهروهای سنگی و اتاقک های دیر عبور می کرد. تنها اتاق بیمار همیشه گرم نگاه داشته می شد. اگرچه راه و روش زندگی در دیر معمولاً سخت بود، اما سنت بندیکت معتقد نبود که راهبان باید سلامت خود را در راه خدمت به پروردگار قربانی کنند. در قانون وی لباس یک راهب می بایست ساده، اما راحت باشد و بندیکت ها اجازه داشتند برای حفظ سر خود از سرما کلاه های کتانی بر سر بگذارند. راهبان سیسترشن چنین آسودگی و راحتی را رد می کردند. بسیاری از آنان با پای برهنه راه می رفتند، و برخی حتی به نشانهٔ وقف خود در راه خداوند، لباس های کرکی و آزار دهنده‌ای از زیر می پوشیدند.

زیرپوش بلند کتانی که در زیر لباس پوشیده می شد

تسبیح های دانه درشت و تسبیح های چوبی برای شمارش ذکر

کارد غذاخوری

شنل پشمی که در هوای سرد پوشیده می شد

بندیکت ها اجازه داشتند کمربندهای چرمی ببندند

قرار بود این جامهٔ پشمی بلند در تقلید از لباس های رومی باشد

کفش های چرمی سادهٔ دست دوز؛ راهب های بندیکت‌ها اجباری برای پوشیدن صندل نداشتند

جامه های طول دوران زندگی ▲

بندیکت ها قدیمی ترین و بزرگ ترین طبقهٔ جامعهٔ رهبانیت بودند که به خاطر رنگ لباسشان با نام «راهبان سیاه» شناخته می‌شدند. هر کدام از طبقات جامعهٔ راهبان که در قرون ده، یازده و دوازدهم شکل گرفتند لباس های متمایز خود را داشتند. به عنوان مثال، راهبان سیسترشن رداهای زبری از پشم رنگ نشده می پوشیدند و به همین سبب به «راهبان سفید» شهرت یافتند. با وجود این، سبک اولیه این رداها تا به امروز بدون تغییر مانده است.

زندگی در صومعه

دیرها و صومعه ها دنیای خاص خود را داشتند. این مکان ها به دور از دنیای بیرون با قوانین خاص پدران و مادران روحانی که سرپرستی دیرها را به عهده داشتند اداره می شدند. هنگامی که یک نوآموز وارد صومعه می شد، انتظار می رفت که باقی عمر خود را در آن جا بماند. از آن لحظه به بعد، تمام ساعات روز این نوآموزان (پسر یا دختر) وقف کلیسا می‌شد. بیشتر وقت آنها صرف رسیدگی به کارهای هشتگانه روزمره برای خدمات کلیسا، مطالعه و یا رونویسی متون مذهبی می شد. سایر وظایف شامل: مراقبت از فقرا و بیماران، آموزش اعضای جوان تر جامعه مذهبی و یا رسیدگی به باغ ها، حوض های ماهیگیری، آسیاب و مزرعه می شد. یک قانون عمومی برای حفظ سکوت در اکثر مکان های مذهبی وجود داشت و وظایف روزمره می بایست بدون سخن گفتن انجام می گرفت. اگرچه راهبان و راهبه ها به دور از جامعه زندگی می کردند، اما نقش آنها در اجتماع بسیار مهم بود. آنها برای فقرا غذا فراهم می کردند، از بیماران پرستاری می نمودند و زائران و سایر مسافران را منزل می دادند.

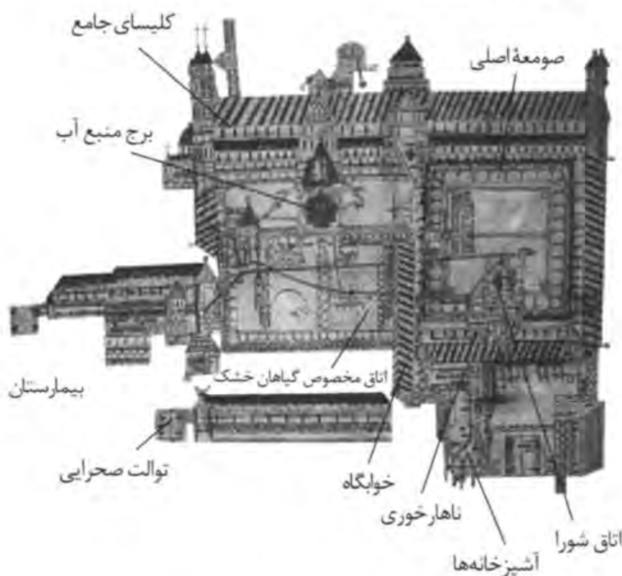
پرستاری در صومعه ها ▲

راهبه ها نیز مانند راهبان، سوگند می خوردند و از بسیاری جهات شبیه به آنها زندگی می کردند. اکثر صومعه ها و دیرها خود را وقف خدمت به فقرا کرده بودند و برای پرستاری از بیماران، بیمارستان هایی را اداره می کردند. این بیمارستان ها برای استفادهٔ همگان آزاد بود و در آموزش راهبان و راهبه ها به آنها گفته شده بود: «در برخورد با بیماران طوری رفتار کنید گویا که خود مسیح هستید.» ممکن بود داروها و درمان ها ابتدایی بوده باشد، اما دست کم بیماران از غذا و رختخواب تمیز برخوردار می شدند. بدون تلاش کلیسا، وضعیت بهداشت در قرون وسطی دارای شرایط بدی می شد.

زنبورهای پرکار ▲

راهبان سیسترشن معتقد بودند که انجام کارهای فیزیکی سخت بهترین راه برای رسیدن به یک زندگی روحانی است. آنها در مناطق روستایی دوردست دیرهای بزرگی ساختند که در آن جا می‌توانستند در آرامش به کشاورزی بپردازند. املاک و اراضی آنها تا آن جایی وسعت یافت که برادران غیر روحانی را برای کمک به خدمت بگیرند. این برادران غیر روحانی افرادی بودند که سوگند روحانی ادا کرده، اما آموز های لازم برای رسیدن به مقام راهب را ندیده بودند. بیشتر صومعه‌ها مجبور به تأمین مایحتاج خود بودند. با مراقبت از کندوهای ساخته شده از سبدهای گرد و لانه های زنبور، عسل مورد نیاز برای خوردن و موم لازم برای تهیه شمع را فراهم می کردند.

صومعهٔ بزرگ ◄

در ساخت صومعه ها از الگوی استاندارد قرن نهم به بعد استفاده می‌شد، به جز صومعه‌های متعلق به فرقهٔ کارتوزیان که محل زندگی راهب ها، در سلول‌های انفرادی بود. این طرح کلی کلیسای جامعهٔ کانتربری و صومعه در قرن دوازدهم نشان می‌دهد که چگونه هر آنچه راهبان نیاز داشتند در داخل دیوارها وجود داشت. ساختمان اصلی کلیسا، بزرگ‌ترین و وسیع ترین ساختمانی بود که آنها می‌توانستند بنا کنند. راهرو در سمت جنوبی و آفتاب گیر قرار داشت. راهرو، محلی سرپوشیده بود که اطراف آن برای در امان ماندن از باد پوشانده شده بود. این محل، مرکز زندگی اجتماعی راهبان بود که در آن قدم می زدند، می نشستند یا مطالعه می کردند. مکان نشست دیگر، اتاق شورا بود، جایی که بزرگ دیر جلساتی را برای گفت‌وگو درباره مسائل مهم برگزار می کرد.

ناقوس
سالن کلیسا
بازویی چلیپا
صومعه
خوابگاه
سالن غذاخوری
نماد مریم باکره و
عیسی مسیح
ورودی اصلی
اتاقک زیر کلیسا
یا اتاق‌های انبار
محل اقامت بزرگ دیر

نمونه‌ای از یک صومعه قرن پانزدهمی

صومعهٔ آگوستینی ▲

این صومعهٔ کوچک به دستور کشیشان آگوستینی ساخته شد. با ساخته شدن این صومعه در قرن دوازدهم که فرصت زندگی روحانی را برای راهبه‌ها فراهم کرده بود، آنها نیز از قانون سنت آگوستین تبعیت کردند. ایشان علاوه بر آن، وظایف روحانیون در کلیساها را برعهده داشتند.

ساعات عبادت ◄

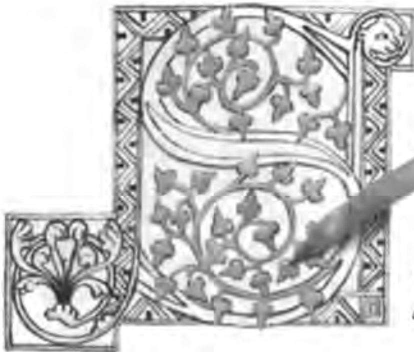
راهبان هشت بار در روز طی یک برنامهٔ بدون تغییر برای مراسم مذهبی و نیایش به کلیسای صومعه می رفتند. اولین برنامه که نیایش بامدادی نام داشت در ساعت ۲ بامداد آغاز می‌شد و خوابگاه ها در نزدیکی کلیسا ساخته می شدند تا راهبان برای مراسم مذهبی دیر نرسند. در اوایل قرن یازدهم، راهبان شهر کانتربری در انگلستان مجبور بودند ۵۵ سرود مذهبی را پشت سر هم و بی‌وقفه و بدون نشستن بخوانند. بندیکت هایی که در این جا تصویر شده اند دست کم نیمکتی برای نشستن و استراحت کردن داشته اند.

مکتوبات

تا سال ۱۱۰۰، تعداد کتاب‌های موجود اندک و نایاب و معمولاً تنها در کتابخانه‌های صومعه یافت می‌شدند. همه چیز با دست نوشته می‌شد و راهب‌ها بیشتر وقت خود را در «دفترخانه» می‌گذراندند و از متن‌های مذهبی نسخه‌برداری می‌کردند. این احتمال وجود داشت که کاتبی یک سال را صرف رونویسی یک نسخهٔ خطی طولانی همچون کتاب مقدس کند. بسیاری از نسخه‌های خطی به منظور سپاسگزاری از خداوند به صورتی کاملاً زیبا با نقاشی‌های طلایی رنگ و ورقه‌های گران‌قیمت ترسیم یا تزیین شده بودند. پس از سال ۱۲۰۰، کتاب‌ها رواج بیشتری پیدا کردند، مخصوصاً زمانی که اولین دانشگاه‌ها در پاریس و بولونیا تأسیس شدند.
کاتبان حرفه‌ای و تصویرگران به چاپ کتاب پرداختند. راهبان نیز اغلب رونوشت‌هایی را در اختیار مشتریان ثروتمند قرار می‌دادند. کتابی به نام «سرودهای مذهبی» اثر شخصی مرموز مورد پسند طبقهٔ اشراف قرار گرفت.

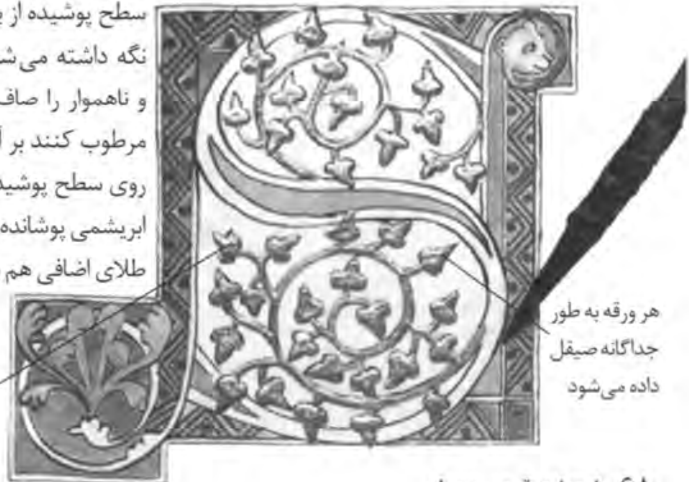
۱ - اثر زاموسقه ◄

یکی از برجسته‌ترین ویژگی‌های نسخه‌های خطی در قرون وسطی نامه‌های تزیین شدهٔ زیبا بود که در ابتدای هر صفحه قرار می‌گرفت. این نامه‌ها که با رنگ‌های روشن و شاد نقاشی شده بودند برای این که حتی روشن‌تر از آن هم بشوند اغلب طلاکاری شده بودند. اولین مرحلهٔ درخشان کردن یک نامه استفاده از زاموسقه است. زاموسقه نوعی چسب است که از گچ، سفیدآب شیخ، آب قند و سفیدهٔ تخم مرغ که یک سطح چسبنده برای ورقهٔ طلا ایجاد می‌کند، تشکیل شده است.

► ۲ - نامهٔ طلاکاری شده

سطح پوشیده از بتونه به مدت یک شب به همین حالت نگه داشته می‌شد و روز بعد تصویرگران هر سطح زبر و ناهموار را صاف می‌کردند و برای این که آن را کمی مرطوب کنند بر آن می‌دمیدند. سپس ورقه‌ای از طلا را روی سطح پوشیده از بتونه قرار می‌دادند، آن را با پارچه ابریشمی پوشانده و محکم فشار می‌دادند تا کاملاً بچسبد. طلای اضافی هم با قلمی نرم برداشته می‌شد.

هر ورقه به طور جداگانه صیقل داده می‌شود

سطح پوشیده از بتونهٔ قالبی، تأثیری سه بعدی بر ورقه‌های طلاکاری شده دارد

ورقهٔ طلایی تنها به سطح پوشیده از بتونهٔ نمناک‌می‌چسبد

۳ - روشن صیقلی ▲

وقتی ورقهٔ طلا روی سطح پوشیده از بتونه قرار می‌گیرد، تصویرگر برای جلا دادن شروع به فشردن و صیقل دادن آن می‌کند. ابزار صیقلی سنتی دندان سگ یا گرگ بود که به یک دستگیرهٔ چوبی متصل شده بود. در نهایت، بقیهٔ صفحهٔ زمینه با دقت در اطراف قسمت‌های طلاکاری شده نقاشی می‌شد.

◀ ۴ - درخشش پس از گذشت سال‌ها

نامه تکمیل شده همانند یک اثر هنری کوچک است. جدا از برگ و گل‌ها، بسیاری از نخستین آثار مصور، شامل تصاویری از اشخاص و حیوانات هستند. اگر طلا به خوبی صیقل داده شود، هرگز کم‌رنگ نخواهد شد، بیشتر نسخه‌های خطی قرون وسطی امروزه همچنان به روشنی می‌درخشند.

برگ‌های پیچشی از سبک معروف «گوتیک» هستند

کاتبان و دانشمندان ◀

هر چند کاتبان سخت کار می‌کردند، اما کتاب‌ها همچنان نایاب بودند. معدود افرادی استطاعت خریدن کتاب را داشتند، و دانشمندان مجبور بودند برای مطالعهٔ متون مورد نیاز خود به کتابخانه‌های رهبانی مراجعه کنند. مجسمه‌ای که می‌بینید دانشمندی از کلیسای شارتر فرانسه است.

یادگیری دعا ◀

یادگیری در دوران قرون وسطی بیشتر در صومعه، دیر و کلیساهای جامع بود. کودکان (بیشتر پسربچه‌ها که برای فرامین مقدس انتخاب شده بودند) آموزش ابتدایی را در حد خواندن و نوشتن کسب می‌کردند، و بیشتر زمان خود را به یادگیری دعا و متون کتاب مقدس به زبان لاتین می‌گذراندند. آنها اغلب از گفت‌وگو یا بازی کردن منع شده بودند و در صورت پرسه زنی با چوب درخت فان کتک می‌خوردند!

دعای ربانی یا دعای پروردگار که به زبان لاتین نوشته شده است

لوحه از بندی چرمی آویزان شده است

اولین درس‌ها ◀

کودکان با خواندن لوحی همچون این شکل که ابتدا در دهۀ ۱۴۵۰ مورد استفاده قرار گرفت، به کسب علم و دانش پرداختند. الفبا یا دعا با ورقه‌ای شفاف از عاج پوشیده می‌شد تا مانعی در برابر کثیف شدن لوح باشد.

عینک‌های استخوانی

بینایی برای چشم‌های آسیب دیده ◀

نسخه برداری متوالی اغلب باعث ضعیف بینایی می‌شد. اروپایی‌ها برای اولین بار در قرن سیزدهم از عینک استفاده کردند. ابداع چاپ در دهۀ ۱۴۵۰ باعث دسترسی بیشتر به کتاب‌ها و افزایش فروش عینک شد.

ساقۀ پر به ندرت در این حالت می ماند چون قرار دادن آن به این شکل بسیار مشکل بود

قلم‌استنسیل

پرهای بلند غاز

نوک تیز برای فرو رفتن در نسخۀ خطی مورد استفاده قرار می گیرد

دوات وارد شکافی می‌شود که روی میز است

ظرف دواتی از جنس عاج

جایگاه کاتب ▲

یک کاتب احتمالاً ساعت‌ها در دفتر کار خود مشغول نسخه برداری از متون لاتین به شکل اسناد زیبا و شکیل می‌شد. او کاغذ پوستی خود را روی میز مایل قرار می‌داد. این کار، نگه داشتن قلم در زاویهٔ مناسب را راحت‌تر می‌کرد (در این روش نوشتن با پر بال پرنده بسیار عالی از کار درمی‌آمد). کاتب، قلم‌تراش را در پایین صفحه نگه می‌داشت و بعد گاهی در دست چپ خود می‌گرفت تا اشتباهات احتمالی را پاک کند. نوک پر را اغلب بیش از ۶۰ بار در روز تیز می‌کردند.

قدیسین و کشیشان زائر

بیشتر مردم در قرون وسطی امیدوار به زیارت دست کم یک معبد مقدس در طول زندگی خود بودند. آنها به دلایل بسیاری از جمله اثبات علاقهٔ خود به خداوند، توبه و طلب بخشایش گناهان و شفای بیماران به معبد مقدس می‌رفتند. شهر مقدس اورشلیم و روم جایی که سنت پیتر و سنت پل به خاک سپرده شدند، معبد سنت جیمز در سانتیاگو دِ کامپوستلا در اسپانیا و کلیسای کانتربری در انگلیس مقاصد مورد علاقهٔ مردم برای زیارت بودند.
در راه، غنی و فقیر با یکدیگر همراه می‌شدند و برای بسیاری، زیارت یک نوع تفریح بود. زوار برای گذران وقت، آواز و سرود می‌خواندند، نی لبک می‌زدند و داستان‌هایی را در مورد عصرانهٔ خود در مهمانسرای کنار جاده‌ای تعریف می‌کردند.

◀ در راه
بیشتر کشیشان زائر در اوایل قرون وسطی با پای پیاده مسافرت می‌کردند. آنها پیراهن پشمی بلندی که «اسکلاوین» نامیده می‌شد، می‌پوشیدند و کلاه‌های نمدی لبه پهنی را بر سر گذاشته و کفش روباز به پا می‌کردند.

شاعر و کشیش زائر ◀
جفری چاوسر (۱۴۰۰-۱۳۴۰) محبوب‌ترین کتاب خود را دربارهٔ کشیشان زائر با نام «افسانهٔ کانتربری» نوشت. این کتاب، مجموعه‌ای از داستان‌های منظوم است که ۳۰ تن از کشیشان زائر برای گذران وقت خود در هنگام سفر به کانتربری آن را نقل کرده‌اند. گروه کشیشان زائر که شامل یک شوالیه، یک آسیابان، یک راهب صومعه، یک رئیس دیر و یک آشپز بودند، تصویری مشخص و اغلب خنده‌دار از زندگی قرون وسطی را ترسیم کرده‌اند.

قسمت جلویی جعبهٔ اشیای متبرکه که شامل صلیبی مقدس بود و در کنار مروارید و بلور سنگی قرار داشت

قسمت عقبی جعبهٔ اشیای متبرکه، شامل قطعاتی از استخوان یا آثار مقدس بود که در کنار طلا به نشانهٔ ارزشمندی آنها جای گرفته بود

آثار قابل حمل ▲

آثار مقدس یا استخوان‌های قدیسین تنها در معابد نگهداری نمی‌شد. مردم آنها را در خورجین‌هایی دور گردن خود یا در صندوقچه‌های تزیینی زیبا قرار می‌دادند. شوالیه‌ها اغلب آثار مقدس را در قبضهٔ شمشیر خود جای می‌دادند.

فلاسک یا قمقمهٔ کوچک برای آب مقدس

نشان صدفی سانتیاگو دِ کامپوستلا

نشان معبد ◄

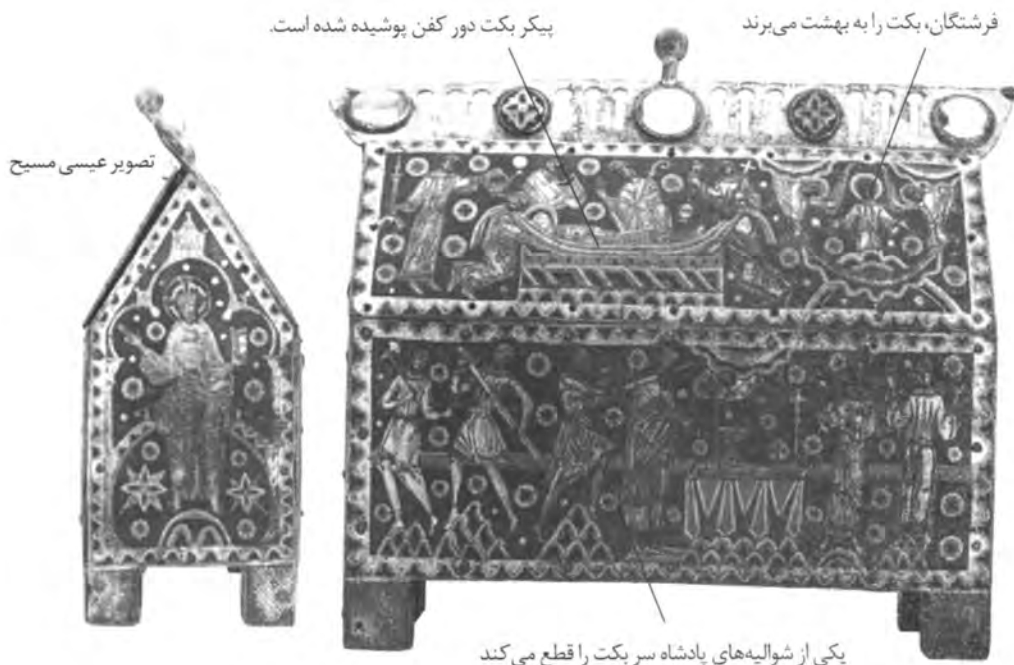
کشیشان زائر قرون وسطی همچون توریست‌های امروزی اغلب با علامت‌هایی که بیانگر زیارت آنها در معابد خاص بود، فخرفروشی می‌کردند. آنها این علامت‌ها را در کلاه‌های خود قرار می‌دادند تا نشان دهند که سفری زیارتی داشتند و باید مورد حمایت قرار گیرند. صدف نشان محبوبی بود.

کشیشان زائر ثروتمند، سوار بر اسب هستند

◄ پیشرفت کشیشان زائر

سارقان و راهزنان یک تهدید همیشگی برای مسافران قرون وسطی بودند، بنابراین کشیشان زائر برای حفظ امنیت به طور گروهی و با یکدیگر سفر می‌کردند، حتی در بعضی از مواقع محافظی مسلح همراه خود داشتند. در مسیرهای پرتردد، همچون سانتیاگو دِ کامپوستلا در اسپانیا، فرمانروایان محلی، جاده و پل‌های خاصی را ساخته بودند و راهب‌ها نیز مهمانسراهایی را ایجاد کرده بودند که با اسکان موقت در آنها سفر به مدت یک روز به تعویق می‌افتاد.

استخوان های یک شهید ▲

این جعبهٔ اشیای متبرکه، قتل توماس بکت اسقف اعظم (به دستور هنری دوم) را در کلیسای کانتربری در سال ۱۱۷۰ به تصویر می‌کشد. بکت یک قدیس شد و کانتربری، آرامگاه او، فوراً به زیارتگاهی تبدیل گشت.

نشان پیوتر سنت توماس بکت

داستان درونی ▲

این سر چوبی داخل سر طلایی و بزرگ جای گرفته است و به عنوان ظرفی برای آثار «سنت یوستاس» استفاده می‌شد.

◀ سر مقدس
جعبهٔ اشیای متبرکه جعبه‌ای خاص برای آثار مقدس همچون استخوان‌های یک فرد زاهد یا تراشه‌ای از صلیب عیسی مسیح بود. آثار مقدس در معابد و در معرض دید کشیشان زائر قرار می‌گرفت. مردم بر این باور بودند که آنها قدرتی جادویی از جمله قدرت شفای بیماران یا پیروزی در نبرد را دارند. این سر طلاکاری شده و زیبا متعلق به قرن سیزدهم اثر سنت یوستاس از نخستین راهبان مسیحی بود که در کلیسای بازل در سوئیس در معرض نمایش قرار گرفت.

جهان اسلام

محمد (ص)، پیامبر اسلام، در سال ۶۳۲ فوت کرد. در ظرف مدت ۱۰۰ سال، تمدن بزرگ اسلام گسترش یافت و عرب‌ها امپراتوری وسیعی را از اسپانیا و آفریقای شمالی گرفته تا ایران و هند ایجاد کردند. تجارت بین المللی در جهان اسلام رونق یافت، عقاید جدید شکل گرفت و انجام اعمال خیر رواج یافت. دانشمندان مسلمان به خصوص در زمینهٔ پزشکی و ریاضیات پیشرفت کردند. آنها جراحان و چشم‌پزشکانی ماهر بودند. جبر که از ریشهٔ عربی «الجبر» می باشد، اختراع شد و سیستم اعداد عربی که نمونه‌ای از آن هنوز هم مورد استفاده قرار می گیرد، به اروپا معرفی گشت. هر چند مسیحیان در طول جنگ های صلیبی مسلمانان را نژاد «کافر» و دشمن بی رحم می‌دانستند، اما در پی گسترش روابط تجاری، از این تمدن بسیار پیشرفته درس‌های زیادی آموختند.

جایزهٔ استثنایی ◀
جنگجویان جنگ‌های صلیبی، اول از همه، شهرهای ثروتمند جهان اسلام را به تاراج بردند. آنها در سال ۱۰۹۹ موفق به تصرف شهر مقدس اورشلیم شدند. ساکنان آن را کشتند و گنجینه های بسیارش را به تاراج بردند.

▶ **پزشکان**
حتی در اوج جنگ‌های صلیبی، اروپایی‌ها چیزهای زیادی را از پزشکان مسلمان یاد گرفتند، زیرا دانش آنها به مراتب بسیار بیشتر بود. داروسازان (چنان‌که در شکل می‌بینید) به درمان بسیاری از بیماری‌ها پرداختند. در قرن یازدهم، پزشک ایرانی برجسته به نام ابن سینا (۱۰۳۷-۹۸۰) با نگارش یک دایره‌المعارف پزشکی بیشترین تأثیر را بر طب دوران قرون وسطی گذاشت.

مظهر مسلمانان

لوت، یکی از مظاهر موسیقی اروپایی در قرون وسطی به شمار می‌رفت، اما خاستگاه واقعی آن در جهان اسلام بود، جایی که به آن «عود» گفته می‌شد. بسیاری از خلفا یا فرمانروایان مسلمان، حامی پروپاقرص هنر و یادگیری بودند و در دربار خود از آثار موسیقی‌دانان، شعرا، هنرمندان و دانشمندان حمایت می‌کردند. لوت، تنها یکی از چند اختراع و اندیشه‌ای بود که از امپراتوری مسلمان وارد اروپا شد.

نشان معرق کاری شده

الگوی عربی سنتی

قهرمان جنگی مقدس

سالادین (۱۱۹۳-۱۱۳۷) سلطان محترمی بود که سپاه مسلمانان را در نبرد علیه جنگجویان جنگ‌های صلیبی هدایت کرد و بیت‌المقدس را بار دیگر تحت تصرف خود درآورد. حتی دشمنانش او را فرمانده‌ای برجسته و فردی باهوش به حساب می‌آوردند.

هنر و صنعت

صنعتگران مسلمان در خلق آثار لعابی زیبا معروف بودند. آنها معمولاً اشیاء دینی را همچون این چراغ مسجد قرن سیزدهمی مزین به کلمات عربی و الگوهای هندسی می‌کردند، چرا که بر اساس سنت اسلامی استفاده از تصاویر مربوط به شخصیت های دینی و ابزار زندگی در بناهای مذهبی ممنوع است.

هدایت آسمانی

مسلمانان، ستاره شناس های برجسته‌ای بودند. آنها اسطرلاب را توسعه دادند که مسافران را قادر می ساخت تا موقعیت خود را با مطالعهٔ آسمان شب تنظیم کنند. ساربان‌ها از این ابزار برای عبور از بیابان‌ها استفاده می‌کردند و اروپایی‌ها به زودی از این عقیده الهام گرفتند و برای یافتن راه خود در دریا از آن بهره مند شدند.

قافله های مجلل

قافله‌های شتر حجم گسترده‌ای از کالاها را در سرتاسر بیابان‌ها و کوه‌های جهان اسلام حمل می‌کردند. در بازارهای خیره کنندهٔ بغداد و دمشق، ثروتمندان می توانستند کالاهای متنوع تجملاتی و مسحورکننده، از فرش های ایرانی و عاج آفریقایی گرفته تا ابریشم آسیایی، ادویه جات، جواهرات و خز بخرند.

تجارت و بازرگانی

اولین تاجران قرون وسطی دست‌فروشانی بودند که کالاهای خود را در روستاها و شهرها می‌فروختند. اروپا در قرن دوازدهم بسیار موفق عمل کرده و کالاهای بیشتری را تولید کرد. تاجران دیگر به سادگی ماجراجویان دوره گرد نبودند، آنها به تدریج به بازرگانان، کارفرمایان و صاحبان کشتی تبدیل می گشتند و بار خود را از طریق شبکه‌ای از مسیرهای تجاری مرتبط با شهرهای اروپایی ارسال می کردند. در سال ۱۳۰۰، کشتی های باری از جنوا و ونیز، فلزهای قیمتی، ابریشم و دیگر وسایل تجملی را از شرق مدیترانه به انگلیس و فلاندرز (بلژیک) می بردند. آنها گاهی برای سفر بازگشت خود پشم، زغال‌سنگ و الوار جمع می کردند. کشتی های آلمانی و هلندی آهن و مس بار کرده و به سمت مدیترانه در جنوب حرکت می کردند و با خود نفت و نمک می آوردند.

موم شمع

این شمع کوچک برای ذوب کردن موم روی پاکت نامه ها و اسناد مهر و موم شده استفاده می شد.

◀ تراز کردن حساب و کتاب

تاجران می بایست مراقب حساب پول های خود می بودند. تاجران قرن چهاردهمی فلورانس سیستم حسابداری دوبل را تشکیل داده بودند. هر قرارداد در دو دفتر کل یکی برای ثبت موجودی ها و دیگری برای بدهی ها ضبط می شد. همیشه باید توازنی در هر دو دفتر وجود می داشت.

◀ اتحادیهٔ هانسیتیک

در قرن سیزدهم، شهرهای تجاری در دریای شمال و سواحل بالتیک از جمله هامبورگ برای تشکیل اتحادیه هانسیتیک متحد شدند. هدف آنها کمک به یکدیگر در مبارزه با دزدان دریایی و راهزنان و نظارت انحصاری بر تجارت خارجی بود. این اتحادیه بسیار خوب رشد کرد، به طوری که در سال ۱۴۰۰ شعباتی را در ۱۶۰ شهر در شمال اروپا داشت.

فرصت را غنیمت بشمار ◄

تاجران شمار اندکی از سکه ها را در جعبه های مخصوص نگهداری پول همچون این شکل نگاه می داشتند. بیشتر سکه ها نقره بودند، اما در سال ۱۲۵۲، شهر فلورانس اولین سکهٔ طلایی بعد از دوران روم را ضرب کرد.

پرهای بلند قبل از استفاده کوتاه می شدند

◄ امضا و مهر و موم شده

همزمان با پیچیده تر شدن روش های تجاری، تشریفات اداری بیشتری مورد نیاز بود. تجار مجبور به استخدام دفترداران و کاتبان بودند. نامه هایی با تمام جزئیات قراردادهای تجاری، صورت حساب های فروش، فرامین، قراردادهایی با فروشندگان و اسنادی مرتبط با پرداختی‌ها وجود داشت. تمام این نامه‌ها باید امضا می‌شدند و با مهر و موم تجار مورد تأیید قرار می گرفتند.

نیمی از یک چوب خط.

چوب خط ◄

بدهی‌ها گاهی به روش چوب خطی ثبت می شدند و به نوعی تقسیم می‌شدند که اندازه‌ها را نشان دهند. در هر دو طرف، چوبی را به دو نیم تقسیم می‌کردند و نگاه می‌داشتند. وقتی که بدهی پرداخت می شد چوب از بین می‌رفت یا به جای مدرک نگهداری می شد.

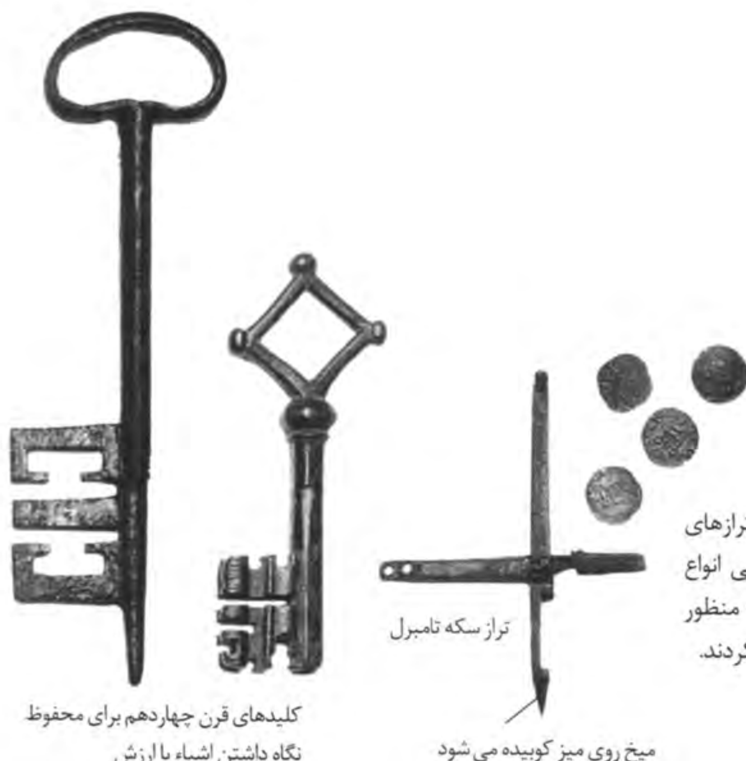

مهر سند قرن چهاردهمی

دوات رومیزی و پر عاجی

حسابداران ▲
اولین بار بانکداری در ایتالیا توسط افرادی رواج یافت که به مردم وام می‌دادند و در ازای این کار بهره می گرفتند، آنها با بهره‌ای که از مردم دریافت می کردند، ثروتمند می‌شدند. مخصوصاً شهرهای فلورنس، ونیز، سیه‌نا و جنوا از رفاه و رونق ویژه‌ای برخوردار شدند. هر چند تجارت با خطراتی همراه بود، اما دو بانک ثروتمند در فلورانس در دهۀ ۱۳۵۰، زمانی ورشکست شدند که ادوارد سوم (۷۷-۱۳۲۷) پادشاه انگلیس قادر به بازپرداخت یک وام سنگین نبود.

کلیدهای قرن چهاردهم برای محفوظ نگاه داشتن اشیاء با ارزش

ارزیابی کن ◄
بیشتر تجار در قرون وسطی ترازهای سکه کوچک را برای ارزیابی انواع مختلف پول های رایج و به منظور تعیین ارزش آنها حمل می کردند.

دنیه و پول نقره‌ای

◀ چرتکه

برای بسیاری از افراد در قرون وسطی کـاغذ کمیـاب بود و تنهـا افـراد معدودی سواد خواندن یا نوشتن را داشتند، بنابراین تجار محاسبه پول نقد خود را با وسیله‌ای انجام می‌دادند که از چندین مهره و ستون تشکیل شده بود. این مهره‌ها به یک ستون اضافه می‌شدند تا میزان مشخص کلی (معمولاً رقم ۱۰) حاصل شود. سپس آنها از ستون خارج شده و محاسبه در ستون بعدی انجام می‌گرفت.

زندگی در شهر

همزمان با توسعهٔ تجارت، شهرها نیز گسترش یافتند. هر شهر در ابتدا بخشی از ملک ارباب یا قلمرو پادشاه به حساب می‌آمد، اما زمانی که شهرنشینان ثروتمند شدند، از کار کردن برای افراد دیگر خودداری کردند. درست زمانی که شهرها برای تبدیل به «بخش‌های مستقل» تلاش می‌کردند، شمال فرانسه شاهد صحنه‌های خشونت‌بار بود. در انگلستان این فرآیند مسالمت‌آمیز بود. ساکنان شهر با پرداخت سالانه مبلغی ثابت در ازای اجازه‌نامهٔ دربار که حق کنترل امور را به آنها می‌داد، موافقت کردند. سپس با واگذاری قدرت تعیین قوانین به اصناف بازرگانی و با افزایش مالیات، هر شهر به «شهرستانی آزاد» تبدیل گشت. مردم نیز «شهرنشین» یا شهروند آزاد شناخته شدند.

◄ نگهبان شب

در زمان غروب آفتاب، زنگ‌های شهر برای اعلام حالت منع رفت و آمد عمومی به صدا در می‌آمدند. این به آن معنی بود که هر فرد مجبور به اتمام کار خود و رفتن به منزل است. در شهرهای دوران قرون وسطی هیچ چراغی در خیابان روشن نبود و خیابان‌ها پس از تاریکی می‌توانستند به مکانی خطرناک تبدیل گردند. نگهبانان در طول شب با حمل فانوس برای بازداشت جنایتکاران به گشت‌زنی می‌پرداختند.

علایم خیابان‌ها ◄

شهرها اولین و مهم‌ترین مراکز تجاری با خیابان‌های پرازدحام و آکنده از مغازه‌ها بودند. از آن جایی که افراد معدودی سواد خواندن و نوشتن داشتند، بسیاری از مغازه‌ها اجناس خود را با آویزان کردن نمادی از آن، همچون قرصی از نان برای نانوا، یا لگن شست‌وشوی سر برای آرایشگر (همان طور که در تصویر مشاهده می‌کنید) به اطلاع عموم می‌رساندند. در برخی از شهرها بازرگانان یا صنعتگران یک صنف، دارای چندین مغازه در همان خیابان بودند، بنابراین کفاشان در خیابان «شو لین»، خیاطان در خیابان «تردنیدل» و ماهی‌فروشان در «رو دو لا پویسونری» و غیره کاسبی می‌کردند.

شهر فرانسوی قرن پانزدهمی

تعیین حدود به وسیلهٔ دیوار ▲

دیوارهای سنگی دورتادور شهرهای قرون وسطی را دربرگرفته بودند. این دیوارهای سنگی مانع ورود آدم های بی خانمان و جنایتکاران بودند، و اطمینان می‌دادند که تاجران و دیگر مهمانان تنها از دروازه شهر، وارد می شوند تا عوارض ورود خود را پرداخت کنند. دروازه های شهر هنگام سپیده دم باز و هنگام غروب بسته می شدند.

برج های آینده ▲

خانواده های با نفوذ برای در دست گرفتن امور نظارت بر بخش ها و دهکده های جدید تلاش می کردند. در ایتالیا، برج هایی را با حالت دفاعی برای نمایش ثروت و اهمیت خود ساختند. در سان گیمیگنانو در توسکانی بیش از ۷۰ برج در قرن دوازدهم بنا شد. سرانجام بیشتر شوراهای شهر مانع بنا نهادن ساختمان هایی بلندتر از تالار شهر شدند.

◀ زندگی در کارگاه

بسیاری از سازندگان صنایع دستی کارگاه‌هایی را برای خودشان در طبقات همکف خانهٔ خود داشتند. از این کارگاه‌ها به جای مغازه استفاده می‌شد و وسایل ساخته شده در ویترین جلوی مغازه آویزان و به نمایش گذاشته می‌شد. بعدازظهر، درهای کرکره‌ای برای حفظ امنیت پایین کشیده می‌شدند. صاحب مغازه معمولاً انباری را در پشت خانه داشت و همراه خانواده‌اش در طبقات فوقانی زندگی می‌کرد. این ساختمان قرن پانزدهمی به دو مغازه تقسیم شده است. فقط مغازهٔ کوچک‌تر در سمت راست به طبقات فوقانی راه داشت، که بدین معنا بود مغازه بعدی احتمالاً برای کارهای دیگری اجاره داده شده است.

◀ «گاردی لو»!

دلوهای پر از فاضلاب و لگن‌های پیشاب همراه با فریاد «گاردی لو» که از جمله فرانسوی «gardez l eau» به معنای «مراقب باشید، آب» گرفته شده بود، از پنجره‌ها به بیرون پاشیده می‌شد. ساکنان شهر معمولاً در هنگام قدم زدن در خیابان هوشیار بودند.

◀ شهردار شاهزاده

بیشتر شهرها با یک شهردار منتخب و یک شورای محلی اداره می‌شدند. شهرداران به شخصیت‌های بانفوذی تبدیل شدند که اغلب برای جلب رضایت شاهزاده‌ها و پادشاهان تلاش می‌کردند. برخی از آنها حتی برای پادشاه پول قرض می‌کردند. «دیک ویتینگتون» (۱۴۲۳-۱۳۵۸) یک شهردار انگلیسی و فردی مشهور بود. او فرزند شوالیه‌ای بود که بعدها تاجری ثروتمند شد و سه بار به مقام شهرداری لندن انتخاب شد.

خیابان های باریک ▼

در میان دیوارهای شهر قرون وسطایی، فضای محدودی وجود داشت و خانه ها بسیار نزدیک به یکدیگر ساخته می شدند. برای استفاده از حداکثر فضا، فروشگاه های فوقانی ساختمان ها، انبار کالاهای غیرضروری بودند و این انبارها بالای فروشگاه های همکف ساخته شده بودند. در برخی محلات، خانه ها تقریباً از هر طرف به یکدیگر چسبیده بودند و همین موضوع باعث تاریکی خیابان ها شده و هوایی دم کرده ایجاد کرده بود.

تجارت در شهر ▲

پیشه وران همچون کفاشان در مغازه هایی کار می کردند که پنجره ها به روی خیابان گشوده و فرصت به رخ کشیدن مهارت هایشان به رهگذران داده می شد. کفاشان در قرون وسطی پس از درست کردن بهترین کفش چرمی در کورد وبای اسپانیا با عنوان «کارگران چرم- ساز» شناخته شدند. کفش های پنجه بلندی به نام «پولاین» در اواخر قرن چهاردهم رایج گشت و به تاجران یا شهرنشینان ثروتمند فروخته شد.

اتحادیهٔ اصناف

در سال ۱۲۶۲، کتابی از انواع مشاغل در پاریس گردآوری شد که نام بیش از ۱۰۰ حرفه مختلف در آن ثبت شده بود و هر کدام از این مشاغل اتحادیهٔ صنفی مخصوص به خود را داشتند. در دههٔ ۱۴۲۰، اصناف مختلفی در شهرهای بزرگ در سراسر اروپا شکل گرفت و شمار زیادی از این اصناف پیوسته در حال گسترش بودند. هدف اصلی یک صنف، کسب دستمزد بالا و نظارت ویژه بر کسب وکار اعضای خود بود. این اتحادیه ها با تعیین قیمت و استانداردهای کاری فرصت هر گونه رقابتی را از بیگانگان می گرفتند. اتحادیه های صنفی با دادن پول به اعضای در حال ورشکسته از محل یک صندوق مرکزی، از آنها حمایت می کردند. در این زمان، اتحادیه های صنفی ثروتمند و قدرتمند شدند. تالارهای مجلل و باشکوهی را برای مجامع خود ساختند، آنها با به تن کردن لباس های زیبا در مراسم خاص رژه می رفتند و اغلب نقش مهمی را در امور داخلی ایفا می کردند.

نماد صنف اسلحه سازان

◄ صنف اسلحه سازان

صنف «اسلحه سازان» به حمایت از استاندارد های صنعتگران در زمینهٔ ساخت سپر زرهی پرداخت. اهالی تمام روستاهای اطراف شهر میلان در ایتالیا، که یکی از مراکز ساخت جنگ افزار در قرن پانزدهم بود، در این حرفه مشغول به کار بودند.

زنان در حین کار ◄

بیشتر اصناف به زنان اجازهٔ عضویت در انجمن را نمی دادند، اما این بدین معنی نبود که زنان نباید حرفهٔ ماهرانه‌ای یاد بگیرند. بسیاری از زنان دوشادوش همسران یا پدران خود کار می کردند. صنعت ابریشم‌بافی در لندن را تقریباً فقط زنان عهده‌دار بودند، هر چند آنها اجازه تأسیس صنف مخصوص خود را نداشتند.

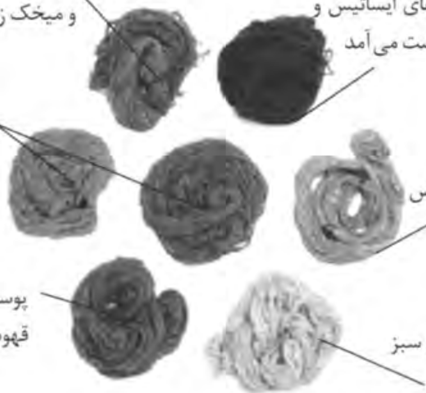
نماد صنف بافندگان

رنگرز ماهر ◀

در قرون وسطی، ریسندگی صنعتی بسیار بزرگ به شمار می‌رفت که مجموعهٔ گسترده‌ای از اصناف را در بر می‌گرفت. این مجموعه شامل بافندگان، لکه‌گیران، راهبران (که به تمیز کردن و فشردن پارچه مشغول بودند)، پنبه‌زنان و قیچی کاران (که آن را می‌آراستند) بود. در نهایت رنگرزان بودند که پارچه را در خمره‌های بزرگ و گرم شده رنگ می‌کردند.

پشم‌های رنگ شده با گیاهان

رنگ سبز از ترکیب رنگ‌های ایساتیس و میخک زرد به دست می‌آمد

رنگ آبی از ترکیب رنگ‌های ایساتیس و برگ‌های درخت نیل به دست می‌آمد

رنگ‌های نارنجی روشن و قرمز از ریشه‌های روناس گرفته می‌شدند

کتان رنگ شده با ریشهٔ گیاه روناس

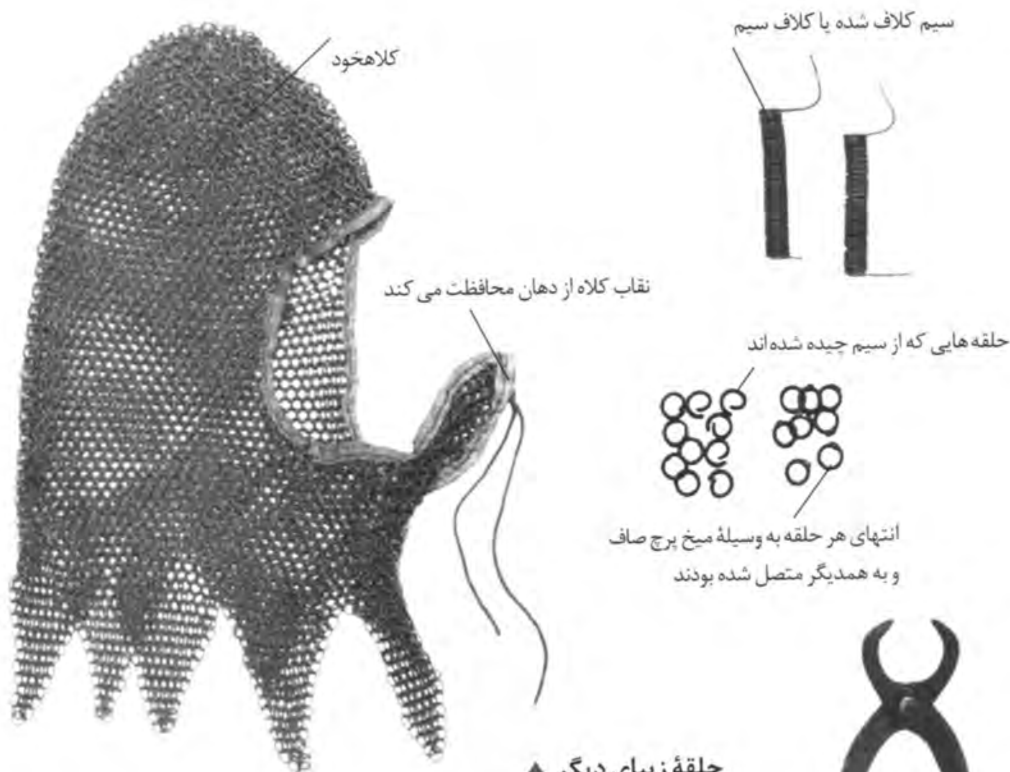
پوست درخت بلوط باعث ایجاد رنگ قهوه‌ای می‌شد

رنگ زرد ترکیبی از گیاهان سبز رنگ و یا میخک زرد بود

محل اجتماع اصناف ◀

اصناف ثروتمندتر در تالار یا مکان‌هایی مخصوص اجتماع داشتند، که به طور شکوهمندانه‌ای نشانگر موقعیت اشرافی و اجتماعی آنان بود. اعضای صنف به مناسبت سالگرد قدیس حامی خود در این مکان‌ها به بزم و شادی می‌پرداختند و بزرگان و هیئت مدیره صنف برای حل و فصل اختلافات و مجازات افرادی که قوانین سخت صنف را زیر پا گذاشته بودند، گرد هم می‌آمدند.

حلقهٔ زیبای دیگر ▲

ساخت زره، فرآیندی پرزحمت و مستلزم مهارت بسیار بود. هر حلقه متصل به چهار حلقهٔ دیگر بود و این حلقه ها با یک میخ پرچ کوچک به یکدیگر متصل شده بودند. گاهی در ساخت یک دست زره کامل هزاران حلقه به کار می رفت.

علم تجارت ◄

برای رسیدن به بالاترین مقام در صنف باید روندی طولانی و دشوار سپری می شد. یک کارآموز مجبور به پرداخت مبلغی گزاف در همان ابتدای امر بود. کارآموزی تقریباً هفت سال به طول می انجامید. در طول این مدت شاگرد تمام جنبه های کسب و کار را از صاحب حرفه یاد می گرفت. این عکس یک سنگتراش و یک نجار را در حال نظر دادن و آموزش نشان می دهد. پس از این، او به کارگری ماهر و روزمزد که از کلمهٔ فرانسوی «جورنی» یا «روز» گرفته شده است، تبدیل می شد و برای هر روز کاری حقوق روزانه دریافت می کرد. کارگر ماهر که حق الزحمه واقعی دریافت می کرد، روزی به فردی چیره دست تبدیل می شد.

نماد صنف نانوایان

نماد صنف کفاشان

انجمن اصناف ▲

این لباس زیبا متعلق به بازرگانی از طبقهٔ متوسط جامعه و یا یک صاحب حرفه در دههٔ ۱۴۰۰ بوده است. در اواخر قرون وسطی، بازرگانان ثروتمندتر شروع به کنترل مسائل صنفی خود در جهت منافع شخصی نمودند. آنها مواد اولیه را می خریدند و کالاهای تولید شده را می‌فروختند و بیشتر در پی کسب درآمد برای خود بودند تا کمک به پیشه وران فقیرتر. رؤسای اصناف همچنین به چهره های مهم اجتماع تبدیل می شدند که بیشتر مواقع سخن آخر را در انتخاب شهردار می زدند.

سنگ تراشان

در میان تمام صنعتگران قرون وسطی، سنگ تراشان ماهر، پردرآمدترین و محترترین افراد بودند. آنها بودند که صومعه ها و دژهایی بزرگ می ساختند که هنوز هم در بسیاری از شهرهای کوچک و بزرگ اروپایی برافراشته هستند. سنگ تراشان پیش از تأسیس صنف مخصوص خود در قرن چهاردهم، کسب و کار را از طریق باشگاه ها و مکان های ملاقاتشان گسترش دادند. قرارگاه سنگ تراشان در یک کارگاه ساختمانی بود که در شرایط بد آب و هوایی در آن کار می کردند، غذای خود را می خوردند و دربارهٔ فوت و فن های حرفه خود حرف می زدند. قوانین و شرایط کار توسط رؤسای باشگاه تنظیم می شد. سنگ‌تراشان حرفهٔ خود را حین کار کردن در محل ساختمان ها و اغلب طی نزدیک به هفت سال کار آموزی می آموختند. با استعداد ترین شاگرد می توانست حرفهٔ خود را با بر عهده گرفتن طراحی و نظارت در ساخت یک کلیسای اعظم تا تبدیل شدن به یک استاد ماهر ادامه دهد.

◄ تکه های درشت و سنگین
چکش بزرگ برای ضربه زدن به مغارهای سرچکشی در شکل دهی جاهای ناصاف استفاده می شد.

یکپارچه کردن توسط پرگارهای اندازه گیری ◄
پرگار تقسیم، یا پرگار بال به ابزار خاص سنگ تراشان تبدیل شد. آنها اساساً برای اندازه گیری فاصلهٔ یک قالب، مورد استفاده قرار می گرفتند و سپس این اندازه گیری را به قطعه ای از سنگ منتقل می کردند.

پرگار تقسیم متعلق به دوران قرون وسطی

◄ آثار هنری
برخی از سنگ‌تراشان، مجسمه‌سازان بسیار خبره بودند. حکاکی های ظریف و پیچیده از جمله تندیس ها، طرح های گل و بته و حیوانات که کلیساهای بزرگ را مزین می کردند، حاصل زحمات تراش‌کاران است.

صاف کردن گوشه ها ◀

گونیا یکی از مهم ترین ابزارهای سنگ تراش بود و برای مطمئن شدن از صاف بودن گوشه ها مورد استفاده قرار می گرفت.

ابزارها بر روی سنگ قرار می گرفت

گونیا ◀

هر کدام از سنگ ها را می بایست قبل از جای گرفتن در مکان خود، به خوبی شکل می دادند. گونیا برای اندازه گیری عمق گودال یا شیارها و بررسی این موضوع که آیا کنج ها چهارگوش هستند یا خیر، مورد استفاده قرار می گرفت.

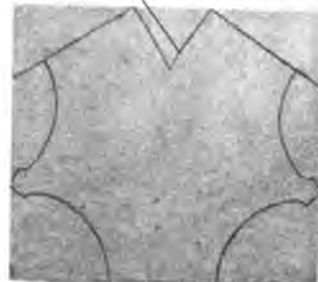
تیغه، عمق را اندازه می گیرد

علامت گذاری منحنی ◀

سنگ تراش مجبور به علامت گذاری بر روی سنگ خود بود تا جاهایی را که باید برش داده یا تراشیده شود، مشخص کند. او برای کشیدن خطوط منحنی موازی با لبهٔ سنگ از پرگار بازودار استفاده می کرد. سوزن پرگار با حرکت بر روی سطح سنگ خطی بر روی آن کشیده می شد.

استفاده از ابزار نوک تیز برای ایجاد خراش بر روی سنگ

سنگ تراشان امروزی قالب ها را با مداد علامت گذاری می کنند

کشیدن طرح بر روی سنگ ▲

سنگ تراش قطعه‌ای از سنگ را که به صورت چهارگوش بریده و پرداخت شده بود، انتخاب می کرد تا طرح مورد نظر را بر روی آن بکشد. سپس اطراف سنگ را خط گذاری می کرد و تراش می داد.

طبق طرح ▲

شابلون یا الگوی هر سنگ از تخته، چرم یا پوست حیوان برش داده می شد و روی سنگ قرار می گرفت تا سنگ تراش بتواند طرح را بر روی سنگ کپی کند.

مغارهایی که دارای سر چکشی بودند

ابزار سنگ‌تراشی برای ایجاد برش‌های صاف و تمیز روی سنگ‌های سخت

نوک مغار مستعمل و کارکرده

منگنه برای بریدگی تکه‌های بزرگ‌تر سنگ

آماده‌اش کن ◀

برش و تکمیل هر سنگ در کلیسا یک روز به طول می‌انجامید. به دلیل وزن زیاد و هزینهٔ بالای جابه‌جایی سنگ‌ها، آنها را به اندازهٔ تقریبی مورد نیاز در معادن برش می‌دادند. در کارگاه ساختمانی، اولین وظیفهٔ سنگ‌تراش برش سنگ زبر سخت با ارهٔ خمیده و بزرگ بود. سپس او با استفاده از یک چکش، یک مغار سنگین و نوک پهن به نام ابزار سنگ فرش و یک استامپ قطعات بزرگ را برش داده و لبه‌های آنها را صاف می‌کرد.

مغار مخصوص برای کنده‌کاری طرح اولیه بر روی سنگ

قلم درز چنگک شکل برای تراشیدن سنگ

مغار برای سطوح حکاکی شده

قلم مغار سرچکشی برای استفاده با چکش

◀ انتخاب یک مغار

یک کارآموز سنگ‌تراشی مجبور بود تا کار با تعداد زیاد و گیج‌کننده‌ای از انواع مغارها را بیاموزد. هر سنگ‌تراش ابزار کار مخصوص به خود را داشت که نشان وی بر روی آن حک شده بود. این ابزارآلات معمولاً از نسلی به نسل بعد منتقل می‌شدند. شکل ابزارهای سنگ‌تراشی امروزی از زمان قرون وسطی تا به امروز تغییر چندانی نکرده است.

نقوش برجسته سنگی از کلیسای سن میچل در فلورانس به اتحادیهٔ سنگ‌تراشان اهدا شده است

استاد اعظم ◀

استاد سنگ‌تراش در کارگاه ساختمانی مسئول همه چیز از طراحی ساختمان گرفته تا استخدام کارگران و سفارش سنگ از معدن بود. شغل او در واقع، ادغام دو حرفهٔ معماری و سرکارگری بود. او مسئولیت تعیین طرح‌ها و الگوها برای کارگرانش داشت، اما هم‌چنین انتظار می‌رفت که در هنگام لزوم دوشادوش آنها کار کند.

کالاهای تولیدی ◄

کسب مهارت در زمینهٔ سنگ‌کاری تزیینی مانند شیارهای سنگی و یا پنجره‌های گوتیک با نقوش توری که از شیشه‌های منقوش پنجره‌ها محافظت می‌کرد، مستلزم صرف زمانی طولانی بود. سنگ‌تراشان با تجربه، توانایی حکاکی هر تعداد نقش پیچیده را داشتند. این بخش از تزیینات پنجره‌های گوتیک با نقوش توری شیارهای ظریف قسمت فوقانی یک پنجره را به هم متصل می‌کند.

تیغه از کلمهٔ لاتین (کاسپیس) به معنی نوک تیز گرفته شده است

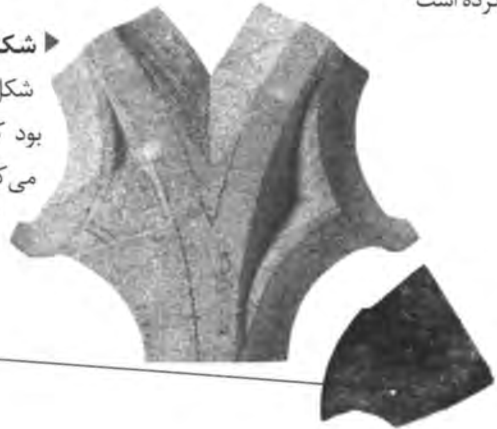

نشان شخصی سنگ تراش

پس از آماده‌سازی هرکدام از سنگ‌ها، سنگ‌تراش با نشان شخصی خود آنها را نشانه‌گذاری می‌کرد تا معلوم شود چه میزان از کار را تکمیل کرده است

◄ شکل‌دهی سنگ

شکل‌دهی نهایی به سنگ، وظیفهٔ یک سنگ‌تراش ساحلی بود که در ساحل یا زمین مسطحی در کنار رودخانه کار می‌کرد. او با استفاده از قلم درز، مغار و اره، سنگ را طبق الگوی کاتبان برش می‌دهد.

سنگ‌تراشان نشانه‌های ابزار را روی سنگی نرم و با ورقهٔ فلزی دندانه‌دار به نام شانهٔ خروس محو می‌کنند یا آن را روی زمین می‌کشند

کار در کارگاه ساختمانی ◄

کارهای مربوط به خارج از ساختمان تنها در شرایط آب و هوایی خوب و در ماه‌های تابستان انجام می‌شد. در طول زمستان، سنگ‌تراشان در کارگاه ساختمانی سربستهٔ خود به طراحی، نقش‌زنی و برش سنگ می‌پرداختند.

روزهای بزم و سرور

روستاییان و ساکنان شهر مشتاقانه منتظر فرا رسیدن جشن‌ها و برگزاری نمایشگاه در روزهای مهم سال بودند. هر فردی در «روزهای مقدس» یا تعطیلاتی همچون عید کریسمس و پاک کار خود را برای شرکت در مراسم خاص کلیسا، مهمان ها و جشن و سرور تعطیل می کرد. نمایشگاه های بزرگ بازرگانی، اغلب در مراسم روزهای مقدس و جشن برپا می شدند و فرصتی مناسب برای تفریح ایجاد می کردند. تاجران از سرتاسر اروپا برای خرید و فروش کالاها می آمدند و با هنرنمایی موسیقی‌دانان، بندبازان و نوازندگان سرگرم می شدند. دیگر رویدادهای خاص و مرتبط با زمان های متفاوت سال روز مه، عید چلهٔ تابستان و جشن خرمن بود.

◄ غیر ممکن است

هر چند کلیسا نگاهی منفی نسبت به قماربازی داشت، این بازی به یکی از رایج ترین سرگرمی ها در قرون وسطی تبدیل شد. از جمله سرگرمی های مردم در آن زمان می توان به طاس، شرط بندی بر سر مسابقات کشتی، نبرد خروس ها و خرس های وحشی اشاره کرد.

نمایش ◄

نمایش بندبازان، شعبده بازان و خرس های رقصان از جمله سرگرمی های محبوب در جشن های قرون وسطی بودند

◄ دلقک های عید کریسمس

یکی از نکات جالب توجه کریسمس جشن دلقک ها بود. یک «اسقف» انتخاب می شد و ردایی نمایشی را بر تن می کرد. در حالی که دیگران در محراب تخته نرد بازی می کردند و سرودهای ناخوشایندی را می‌خواندند، او هر فرد را به کلیسا هدایت می کرد و حرف های نامفهومی را از بر می خواند.

نمایشگاه بازرگانی بزرگ ◄

بازارهای روز اغلب از جشن های مذهبی نشئت گرفتند. پس از آن که کلیسای نتردام در پاریس در سال ۱۱۰۹ قطعه‌ای از «صلیب راستین» عیسی مسیح را پیدا کرد، هزاران کشیش زائر هر ماه ژوئن به دیدن این اثر مقدس آمدند. تاجران غرفه های خود را در خیابان های اطراف بنا نهادند و نمایشگاه بازرگانی به سرعت به رویدادی مهم تبدیل گشت. اسقف پاریس در این جا به خاطر اتفاقات مهم دعای خیر می خواند.

◄ حرکت به سمت شهر

بسیاری از مردم فقط برای داشتن اوقاتی خوش به بازارهای روز می آمدند و همین باعث رونق کار فروشندگان اجناس مختلف می شد.

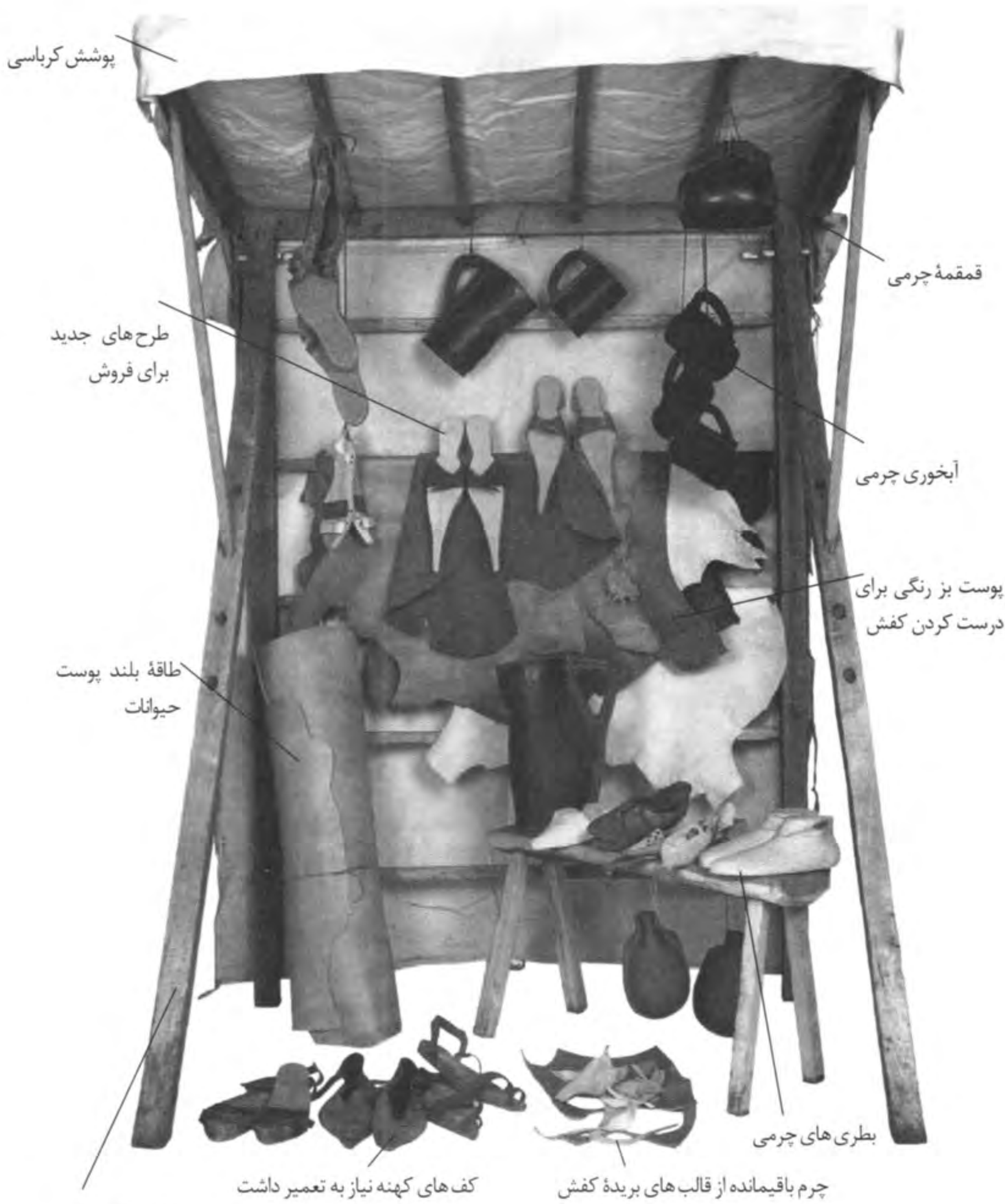

خوراکی خوشمزه ◄

غذاهای زیادی در نمایشگاه بازرگانی و بازار به فروش می‌رسید. گوشت پخته یا کاملاً سرخ شده همچون «چیوتز» از جمله متداول ترین غذاها بود.

در بازار ▲

در بیشتر شهرهای بزرگ علاوه بر نمایشگاه‌های وسیع، بازارهای هفتگی نیز وجود داشت. دستفروشان، تاجران، گله‌داران و فروشندگان گاو، گوسفند، خوک و حتی غاز، به آنجا می‌رفتند. در غرفه‌ها مجموعهٔ زیادی از کالاها از پنیر، تخم مرغ و نمک گرفته تا دیگ، ماهی‌تابه، ابزار، چاقو، کفش و لباس به فروش می‌رسید. این غرفهٔ بازسازی شده در قرون وسطی شامل اجناس چرمی است که در مراکز خرید در قرن چهاردهم و پانزدهم به فروش می‌رسید.

موسیقی دوران قرون وسطی

در قرون وسطی، بیشتر مردم در کلیسا موسیقی گوش می دادند. راهبان و کشیشان در قسمت هایی از کلیساهای جامع که پژواک صدا وجود داشت، متون و جملاتی از کتاب مقدس را همراه با موسیقی حاصل از تنها یک دکمهٔ پیانو تکخوانی می کردند. این ترکیب دلنشین آوازخوانی، آواز گروهی نامیده می‌شد. تعداد معدودی از کلیساها ارگ داشتند و آوازخوانی در کلیسا معمولاً با سازهای موسیقی همراه می شد، اما پادشاهان و اشراف زادگان اغلب همراه صدای چنگ و لوت که توسط موسیقی‌دانان شاعر به نام آوازخوان های دوره گرد نواخته می شد، می‌خواندند. عوام در روزهای بزم و سرور آوازهای محلی می‌سرودند و همراه با نی لبک و طبل پایکوبی می کردند. در سال ۱۴۰۰ در بیشتر شهرها دسته‌ای از موسیقی‌دانان حرفه‌ای به نواختن شام و شیپور می‌پرداختند.

ویولن زیبا ◀

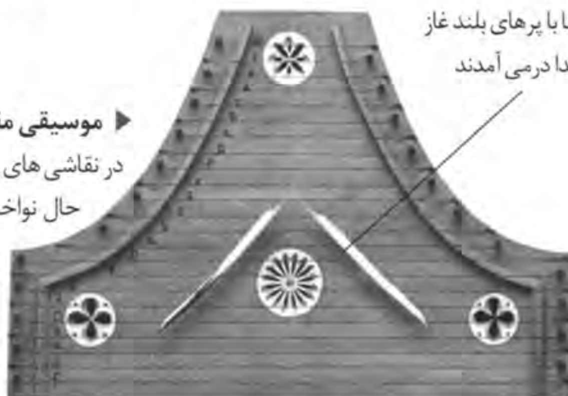
بیشتر آوازخوان های دوره گرد در قرن سیزدهم در فرانسه ویولن می‌نواختند. این ساز از ویولن امروزی بزرگ‌تر بود و اغلب بر روی پا قرار می‌گرفت. تنها یکی از سازهای این ویولن از روی دسته تنظیم می شد. چهار ساز دیگر از سازهای ثابتی بودند که صدایی بم و پیوسته یا صدایی همچون وزوز زنبور تولید می کردند.

نوازندهٔ ارغنون استوانه‌ای

نوازندهٔ نقاره

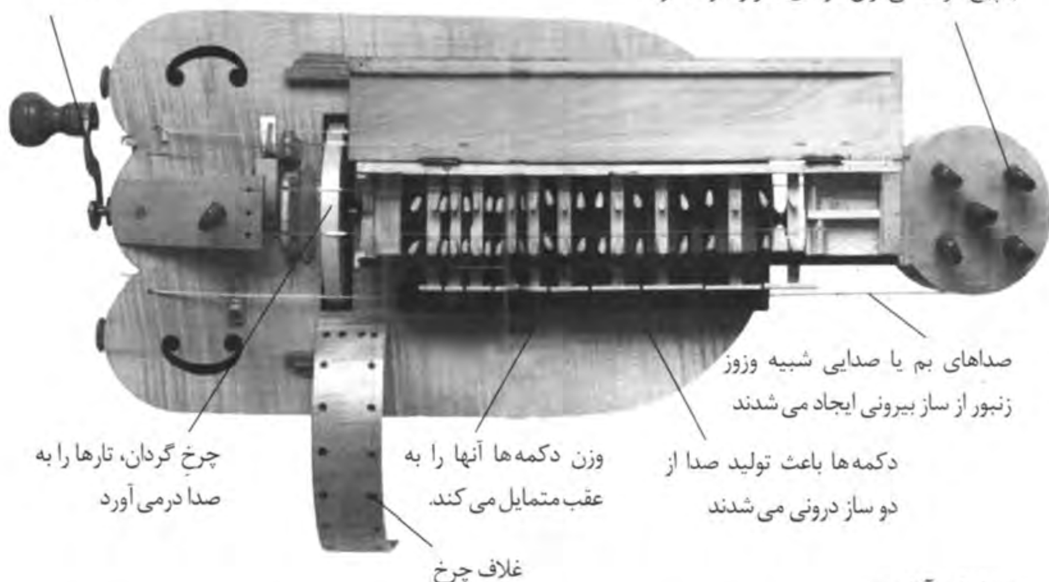

سازها با پرهای بلند غاز به صدا درمی آمدند

◀ موسیقی مقدس

در نقاشی های مربوط به دوران قرون وسطی، فرشتگان اغلب در حال نواختن پسالتریون هستند که مشابه چنگ کوچک است. این ساز اغلب با دیگر سازهایی که دارای لحن آرام هستند، از قبیل فلوت، ویولن و فلوتیک ارکستر کوچکی را تشکیل می داد.

سمفونی آوا ▲

راهبان اسپانیای قرن یازدهم برای آموزش آواز همخوانی در مدارس از نوعی ارگانیستروم استفاده می کردند. این ساز از دستهٔ سازهای زهی بود که برای نواختن آن نیاز به دو نفر بود. یکی برای چرخش دستگیره و دیگری برای نواختن آهنگ. بعدها، ارگانیستروم به ارغنون تبدیل شد که فقط یک نفر نوازندهٔ آن بود. ارغنون می توانست چندین صدا را با هم ترکیب کند، بنابراین به «سمفونی» معروف گردید.

◄ دستهٔ موسیقی تک نفره

نی لبک و دمبک با هم کوچک ترین دستهٔ موسیقی را تشکیل می دادند. نی لبک تنها سه سوراخ داشت و نوازنده می توانست به راحتی آن را با دست چپ خود بنوازند، در حالی که با دست راست تنبک می زد. از این ساز ساده در مراسم پایکوبی بسیاری از روستاییان استفاده می شد.

محافظ طبل قرون وسطایی ◀

بسیاری از سازهای موسیقی را جنگجویان بازگشته از جنگ‌های صلیبی به اروپا آوردند. این طبلک‌ها با چوب‌های کوچک که در خاورمیانه تحت عنوان نقاره شناخته می‌شدند، نوعی از کوس با تصویری کنده‌کاری شده بودند. نقاره‌ها به صورت جفتی از خورجینی آویزان می‌شدند و معمولاً هنگام پخش موسیقی پایکوبی نواخته می‌شدند.

صدا از درون نی لبک خارج می‌شد

نوازندهٔ نی انبان

نوازنده از دهنهٔ ساز برای باد کردن خورجین استفاده می‌کند

نی‌لبک با انگشتان دست نواخته می‌شد

◀ نی انبان

بر خلاف حکایت‌ها، اسکاتلندی‌ها مبتکر نی انبان نبودند. در حقیقت، تقریباً سال ۱۳۰۰، در بیشتر بخش‌های کره زمین از جمله در انگلیس، هند و آفریقای شمالی نی انبان نواخته می‌شد.

خورجین چرمی

مراسم و نمایش ها

ریشهٔ نمایشنامه در قرون وسطی در کلیسا بود. در قرن یازدهم، کشیشان اولین بار اقدام به استفاده از صحنه های کوتاه نمایشی در مراسم مذهبی مهم، از جمله عید کریسمس و عید پاک کردند. این صحنه ها، لحظات مهم در کتاب مقدس؛ پیدایش آدم، نجات نوح از سیل و یا نابودی معابد به دست سامسون را به تصویر می کشید. مردم به این نوع سرگرمی جدید علاقه‌مند بودند. صحنه های نمایش بسیار مورد پسند عوام قرار می گرفت، چنان که در دالان های کلیسا و سپس روی پرده در مراکز خرید در شهر، جایی که بیشتر مردم می توانستند نظاره گر آن باشند، اجرا می شد. در قرن سیزدهم، یک سری نمایشنامه که داستان کامل مسیحیت را نقل می کرد، به مدت بیش از ۴۰ روز اجرا شد. این نمایشنامه ها در انگلستان، فرانسه، ایتالیا و آلمان، توسط جمعیت محلی نمایش داده می شد. آنها به نمایشنامه های «اسرارآمیز» که از کلمه فرانسوی متیر یا تجارت گرفته شده بود، معروف شدند.

صورتک و بازیگر پانتومیم

سرهای اسب، صورتک های شیطانی، طبل و زنگ همه در یک نمایش و توسط بازیگران پانتومیم استفاده می شد. در مواقعی خاص، بازیگران پانتومیم یا بازیگران نقاب دار، نمایشنامه های کوتاه یا پانتومیم را روی صحنه اجرا می کردند. این نمایش ها قصه های عامیانهٔ ساده‌ای داشتند و معمولاً صحنهٔ نبردهای تن به تن با شمشیر را نشان می‌دادند و در پایان داستان هم طبیبی ظاهر می شد و به فرد مرده زندگی دوباره می‌بخشید.

◀ چهرهٔ جالب

در سال ۱۲۳۰، یک کشیش از بازیگرانی انتقاد کرد که بدن خود را با علایم و نشانه‌های وقیحانه تغییر داده و از شکل طبیعی خارج ساخته بودند. این سنگ حکاکی شده، دلقک یا لوده‌ای را نشان می‌دهد که به معنای واقعی کلمه برای سرگرم کردن تماشاگران شکلک درمی‌آورد. دلقک‌ها هم‌چنین با گفتن لطیفه‌های زشت و پر کردن مثانه یک خوک با نخود فرنگی خشک شده مردم را سرگرم می‌کردند.

◀ بازی شیطان

همچون حکاکی‌های کلیسا و پنجره‌های شیشه‌ای رنگی، نمایشنامه‌های اسرارآمیز روش مناسبی برای روایت داستان‌های کتاب مقدس به مردم عادی که سواد خواندن و نوشتن را نداشتند، بودند. در این صحنه، شیطان در حال وسوسه کردن عیسی مسیح در بیابان است. هر بخش از نمایشنامهٔ اسرارآمیز روی ارابه‌ای جداگانه نمایش و سپس به مکان‌های خاص دیگری در سراسر شهر برده می‌شد. در صورتی که تماشاچیان مدتی طولانی برای تماشای یک قسمت از نمایشنامه انتظار می‌کشیدند، نظاره‌گر مجموعهٔ کامل نمایشنامه‌ها می‌شدند.

هیاهوی جشن ◀

شام، سازی با ساختاری شبیه نی لبک و بسیار پر سر و صدا بود. طوری که صدایش بیش از هر چیز در نمایش‌ها و جشن‌های شهر به گوش می‌رسید.

◀ اژدهای حصیری

این سر چوبی، متعلق به اژدهایی نمایشی بود که پشت سر هم در روزهای بزم و سرور سنت جرج در شهر نورویچ انگلیس مورد استفاده قرار می‌گرفت. نمایش مربوط به این اژدها را فردی به عهده داشت که داخل بدنهٔ حصیری آن پنهان شده بود و با چنگ زدن مردمی که در خیابان‌ها به خط شده بودند، موجب شادی و سرگرمی فراوان ایشان می‌شد. اژدها نقش مهمی را در بسیاری از نمایش‌های پانتومیم، جایی که معمولاً در حال نبرد با سنت جرج دلاور هستند، ایفا می‌کردند.

سرچوبی حکاکی شده با رنگ روشن تزیین شده است

پشت سر اژدها با یک دستهٔ بلند چوبی که برای حرکت دادن سر مورد استفاده قرار می‌گرفت، تنظیم شده بود

فک پایینی می‌توانست برای ایجاد صدایی هولناک نگاه داشته شود

اژدها با منفجر کردن مقدار کمی باروت در درون دهان خود باعث دمیدن آتش و دود می‌شد

◀ مردان جوان و وحشی

بسیاری از آیین کفار (غیرمسیحیت) در اروپا در قرون وسطی باقی ماند. دسته‌هایی از جنگل‌نشینان یا جنگلبانان وحشی با پوشیدن برگ و گیاهان سبز به مهمانی‌ها و مراسم مجلل حمله می‌کردند و خرابی به بار می‌آوردند. پایکوبی آنها نماد نیروهای سرکش موجود در طبیعت بود. در مراسم نشان داده شده در تصویر فوق، لباس محلی آنها به طور اتفاقی بر اثر یک شمع آتش گرفته است.

مرگ و بیماری

مرگ برای مردمی که در قرون وسطی زندگی می کردند نیز حقیقتی طبیعی بود. بیماری در خیابان های کثیف و شلوغ شهرهای کوچک و بزرگ قرون وسطایی شایع و دانش پزشکی محدود بود. میانگین طول عمر ۳۰ سال بود. جنگ های مکرر و قحطی، جان هزاران نفر را در یک زمان گرفت. فاجعه‌بارترین همهٔ این رویدادها، طاعون بود. این بیماری را که از طریق موش های صحرایی شیوع می یافت، ملوانان ایتالیایی از آسیا به اروپا انتقال دادند. طاعون یک بیماری کشنده و بسیار مسری بود. از جمله علایم آن می توان به ظاهر شدن لکه های سیاه و آبی در بدن اشاره کرد. هیچ راه درمانی برای این بیماری کشف نشد. طاعون در سال های ۱۳۴۷ و ۱۳۵۰ در سراسر اروپا رایج گشت. در پایان سال ۱۳۴۸، دست کم یک سوم کل جمعیت اروپا بر اثر ابتلا به این بیماری جان خود را از دست دادند.

سینه دارو ◄

به علت شباهت برگ‌های سینه دارو به شش‌های انسان، این گیاه برای درمان اختلالات ریوی مورد استفاده قرار می گرفت.

گل مینا ◄

گل مینا با رایحهٔ قوی برای درمان سر درد و تسهیل در زایمان مورد استفاده قرار می گرفت.

مرهم لیمویی ◄

این گیاه، نوعی اکسیر جادویی و شفای درد بیماری های جدی بود. از آن جایی که این گیاه خاصیت تعریق دارد برای تب و سرماخوردگی مورد استفاده قرار می گرفت.

► مرزنگوش

مرزنگوش همانند ضمادی بود که روی محل خون مردگی و تورم قرار می گرفت.

طب گیاهی ▲

طب قرون وسطایی بیشتر بر اساس فرهنگ عامه و خرافات بود تا مشاهدات علمی. مثلاً، بسیاری از کتاب های راهنما در قرون وسطی به استفاده از گیاهان شفادهنده در روزهای سحرآمیز سال از جمله عید چله تابستان توصیه می کردند. هر چند بسیاری از گیاهان مورد استفاده در قرون وسطی هنوز هم از سوی گیاه شناسان امروزی کاربرد دارد.

کشیش، مرد در حال احتضار را با
روغن مقدس تدهین می‌کند

آخرین تشریفات مذهبی ▲

مردم قرون وسطایی به اهمیت مرگ به شکلی مناسب اعتقاد داشتند. آنها تصور می‌کردند در صورتی که در حضور کشیش به گناهان خود اعتراف نکنند، به جهنم می‌روند. اما همزمان با اوج شیوع طاعون، کشیشان بسیاری در اثر این بیماری جان خود را از دست دادند و اکثر مردم بدون برگزاری مراسم نیایش به خاک سپرده شدند.

◀ جراحی پزشک

متداول ترین نوع جراحی، حجامت بود که آرایشگران یا جراحان بی‌سواد، انجام می‌دادند. مردم بر این باور بودند که این نوع جراحی باعث احیای توازن مایعات بدن می‌شود، اما اغلب موارد بیشتر باعث ضعیف شدن بیماران می‌شد.

مواد مورد نیاز دندانپزشکی اغلب در شاخ میش نگاه داشته می شد

پودر دندان، کاملاً صیقل دهنده بود

چوب پنبهٔ کتانی برای ظرف حاوی پودر

صدف حلزونی

ماهی مرکب

پوستهٔ خارجی صدف خوراکی

◀ خمیر دندان قرون وسطایی

از چنین موادی برای درست کردن پودر جهت تمیز کردن دندان استفاده می‌شد. از آن جایی که دانش کافی در مورد بهداشت دهان و دندان وجود نداشت، این مواد از سوی افراد متمول برای اهداف آرایشی مورد استفاده قرار می‌گرفت. مردم قرون وسطایی مزهٔ بد دهان خود را با عسل، گشنیز یا تخم زیره سبز تغییر می‌دادند.

در دندانپزشکی ▲

بیشتر جراحی‌ها در قرون وسطی که بدون مسکن های امروزی صورت می‌گرفتند، بسیار ناخوشایند بودند. دنداهای فاسد توسط افرادی کشیده می‌شد که در زمینهٔ کشیدن دندان با انبر مهارت داشته و در بازارهای هفتگی مستقر می‌شدند.

خاراگوش ◀

خاراگوش برای پاکسازی سیستم هاضمه از کرم‌ها و هم‌چنین برای دفع کک‌های لباس استفاده می‌شد.

رقص مرگ ▲
مردان لباس‌هایی به شکل اسکلت بر تن می‌کردند و به رقصیدن با صورتک‌هایی می‌پرداختند که بیانگر حقیقت مرگ برای همهٔ اقشار جامعه بود. رقص مرگ در بسیاری از حکاکی‌ها، نقاشی‌ها و نسخه‌های خطی کلیسا به تصویر کشیده شده بود.

سیاه‌چال طاعون ◄
هنگام شیوع بیماری طاعون، مردم مجبور بودند تا مردگان خود را به گورهای دسته‌جمعی منتقل کنند، چرا که تابوت کافی برای همه وجود نداشت. در پاریس روزانه، تقریباً ۸۰۰ نفر جان خود را از دست می‌دادند. صلیب سربی ساده‌ای روی جنازه قرار می‌دادند.

◄ ترس از طاعون
یک مورخ ایتالیایی با ابراز تأسف دربارهٔ بیماری طاعون می‌گوید: «این پایان جهان است.» بسیاری از مردم اعتقاد داشتند که طاعون مجازات خداوند به خاطر گناهان بشریت است و کلیسا مراسم مذهبی ویژه‌ای را به همین مناسبت برگزار می‌کرد.

ظهور عصر جدید

قرن پانزدهم، عصر تجدید حیات علایق به علم و هنر یا رنسانس بود. این تجددخواهی از ایتالیا شروع شد. آثار نویسندگان بزرگ لاتین و یونانی بار دیگر کشف و برای اولین بار از زمان سقوط روم مورد مطالعه قرار گرفت. از هنرمندان و نقاشان برای تغییر نگرش مذهبی و خشک زندگی الهام گرفته شد و هنر بر زندگی بشر متمرکز گردید. نقاشان و مجسمه سازان دورهٔ رنسانس به کشف زیبایی پیکر انسان پرداختند و شاعران اشعاری را دربارهٔ احساسات و تجارب انسانی سرودند. این عقاید جدید باعث شد تا مردم نگرش سنتی به مذهب را زیر سؤال ببرند. بسیاری از مردم تصور می‌کردند که کلیسای کاتولیک فاسد شده و نیاز به تغییر دارد. گروهی از اصلاح طلبان که پروتستان نامیده می شدند، قدرت پاپ در رم را زیر سؤال بردند و به تأسیس کلیساهای جدید در شمال اروپا پرداختند. این حرکت به «جنبش اصلاحات» معروف شد و باعث جدایی در جهان مسیحیت و خاتمه دادن به قدرت همه جانبهٔ کلیسای قرون وسطایی گردید.

◄ اصلاح طلب دینی

جنبش اصلاحات مذهبی را یک کشیش آلمانی به نام مارتین لوتر (۱۵۴۶-۱۴۸۳) رهبری می‌کرد. در سال ۱۵۱۷، او فهرستی از ۹۵ استدلال علیه رسوم کلیسای کاتولیک روم را تهیه و آن را با میخ به در کلیسای ویتنبرگ نصب کرد که باعث برانگیخته شدن موجی از اعتراضات علیه کلیسا شد.

حامی نقاشان ◄

شهر فلورانس در ایتالیا، مرکز رنسانس هنری بود. این امر عمدتاً به علت وجود مردانی همچون لورنزو دو مدیسی (۱۴۹۲-۱۴۴۹) بود که با نام مستعار «باشکوه» ثروت خود را برای استخدام هنرمندانی چون میکل آنژ صرف کرد.

◄ مدارس جدید

قبل از دورهٔ رنسانس، تقریباً همهٔ مدارس را کلیسا اداره می‌کرد. پس از آن، بسیاری از مدارس ویژهٔ دستور زبان را تاجران ثروتمند و اشراف زادگان تأسیس کردند. گسترش آموزش به واسطهٔ دسترسی وسیع به کتاب ها تسریع شد.

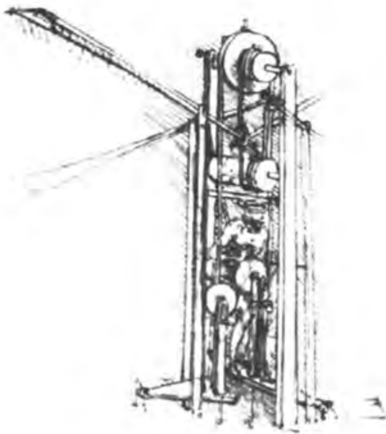
کلمهٔ چاپ شده ▲
تاکنون اختراعات معدودی جهان را چون اختراع چاپ با نوع فلزی تغییر داده است. صنعت چاپ در اروپا توسط یوهانس گوتنبرگ (۱۴۶۸-۱۳۹۸) توسعه یافت، کسی که نخستین انجیل چاپ شده را در دههٔ ۱۴۵۰ تهیه کرد. این فرآیند، جایگزین نسخه برداری دشوار با دست شد که موجب کمیابی و گرانی کتاب ها درگذشته شده بود.

◄ فروپاشی قسطنطنیه
دوران قرون وسطی درست در زمان آغاز آن با هجوم ترک های عثمانی از شرق پایان یافت. در سال ۱۴۵۳، پس از یک محاصرهٔ طولانی مدت، آنها قسطنطنیه را فتح و به شهری اسلامی تبدیل کردند و نام آن را به اسلامبول تغییر دادند. این پایان امپراتوری هزار سالهٔ مسیحی بیزانس در شرق بود.

مرد رنسانسی ◀

لئوناردو داوینچی (۱۵۱۹-۱۴۵۲) روح رنسانس را عینیت بخشید. او نقاش و مجسمه ساز برجسته‌ای بود که علاقهٔ زیادی نیز به علوم پایه، مهندسی و معماری داشت. معروف‌ترین اثرش مونالیزا است، اما او طرح‌های بسیار دقیقی از اختراعاتی چون این ماشین پرواز ارائه کرد.

قدرت شلیک جدید ▲

نیروی محرکهٔ جدید با توسعهٔ اسلحه، تفاوت‌های بسیاری در میادین جنگ پس از اواسط قرن چهاردهم ایجاد کردد. توپ‌ها دیوارهای سنگی را در هم شکستند و پایانی بر عصر قلعه‌های غیرقابل نفوذ ساختند.

کشتیرانان بزرگ ▲

اروپایی‌ها در قرن پانزدهم زمانی که در پی کشف مسیرهای دریایی به سمت آسیا بودند، سفرهای دریایی طولانی مدتی را تجربه کردند. از دههٔ ۱۴۲۰، ملوانان پرتغالی اقدام به سفرهای طولانی در امتداد سواحل غربی آفریقا با کشتی‌های کوچک و تندرو کردند. در سال ۱۴۸۸، بارتولومئو دیاس دماغهٔ امید نیک را دور زد و کشتی خود را برای نخستین بار وارد اقیانوس هند کرد. درسال ۱۴۹۸، واسکو دو گاما به هند رسید. در حالی که کریستف کلمب با عبور از اقیانوس اطلس در سال ۱۴۹۲ مدعی و خواستار حکمرانی پادشاهی اسپانیا بر آمریکا شد.

آیا می‌دانید؟...

از آن جایی که دسترسی به آب سالم دشوار بود، روستاییان آب انگورهای رسیده را گرفته و می نوشیدند.

ثروتمندان در طول قرون وسطی فرش را از شرق وارد می کردند، فرش ها گران قیمت تر ازآن بود که بتوان کف زمین پهن کرد. در عوض، آن را روی میز پهن می کردند.

دیوار خانه‌های بزرگ پوشیده از پرده‌های منقوش، پارچه های گران قیمت و تابلوهای چرمی بود که به اتاق رنگ می بخشید و علاوه بر این که عایقی در مقابل سرما بود، نشان دهندهٔ ثروت خانواده نیز محسوب می شد.

منسوجات بخش مهمی از تختخواب افراد متمول را تشکیل می‌داد. اکثر تختخواب ها از چوب ساده‌ای تشکیل شده بودند که پرده های باشکوهی از آن آویزان شده بود تا حریم خصوصی و گرما را حفظ کرده و نشان دهندهٔ جایگاه فرد نیز باشد.

اتاق نشیمن در خانه‌های قرون وسطایی عمدتاً از نیمکت هایی تشکیل شده بودند که کنار دیوارها قرار داشت. وقتی که خشونت ها افزایش می یافت، مردم باید اطمینان حاصل می کردند که هیچ کس نتواند مخفیانه از پشت آنها را تحت نظر گیرد.

از زمانی که آهنگران به ساخت و تعمیر هر شیء ساخته شده از فلز، مثلاً زنجیر، چنگک، ابزار، دیگ، قفل، لولا، دسته سلاح، واگن و نعل اسب ها پرداختند، نقش مهمی را در جامعهٔ قرون وسطایی ایفا کردند.

روستاییان باید بخشی از محصولات را در اختیار مالک زمین خود قرار می‌دادند. علاوه بر این، آنها می بایست تا ۱۰ درصد از محصولات تولیدی را به کشیش روستا می‌دادند که این مالیات عشریه نامیده می شد.

نعل اسب

ثروتمندان در قرون وسطی لباس های گران قیمت مخصوصاً پشمی می پوشیدند و لباس های شخصی گاهی در دستشویی های متعفن برای دفع حشرات موذی انبار می شدند.

در خانه های بزرگ تر، حیوانات اغلب روی زمین قرار داده می شدند تا گرمای بدن آنها از طریق کف چوبی به گرم کردن اتاق های اصلی کمک کند.

یکی از منابع رایج گرما، منقلی بدون پایه و کتری پایه داری بود که روی آن زغال چوب یا زغال سنگ قرار می گرفت. منقل های قابل حمل می توانستند خطرناک باشند، چرا که سوختن زغال چوب موجب انتشار گاز مونوکسید کربن می شد.

گرمای تختخواب های اواخر قرون وسطی به وسیلهٔ ظروف برنجی دارای دسته های بلندی که از خاکستر

بازار شهر در فصل پاییز، الهام گرفته از نقاشی جرج برو در سالخوردگی

گرم پر شده بودند، تأمین می‌شد. اغلب اوقات، این ظروف برنجی برای انتقال مخفیانه نوزادان سالم به داخل اتاق بانوان اشـراف‌زاده‌ای مورد استفاده قرار می‌گرفتند که وارثان مرده به دنیا آورده بودند.

منقل‌های اولیه معمولاً مزین به تصاویری بودند که از طبیعت الهام گرفته شده بود. منقلی که در اتاق خواب ملکه الینور در قرن سیزدهم در وست مینستر وجود داشت، زمستان را با سیمایی غمگین و پیکری معوج به تصویر کشیده بود.

مجوز برپایی بازار هفتگی در یک شهر تنها از سوی پادشاه در سندی ابلاغ می‌شد که به آن «بخشنامه» می‌گفتند. از آن جایی که بازارها تجارت و موفقیت را برای جامعه رو به رشد به ارمغان می‌آوردند، چنین بخشنامه‌ای از اهمیت حیاتی برخوردار بود.

گهوارهٔ نوزادان اغلب از چوب درخت فان درست می‌شد که بنا به اعتقاد مردم در دفع ارواح شریر مؤثر بود (برخلاف چوب درخت فان، مردم تصور می‌کردند که چوب درخت آقطی ارواح شریر را جذب می‌کند.)

پاهای بلند و باریک و شکیل، یکی از ویژگی‌های بسیار مردانه در قرون وسطی تلقی می‌شدند. مردان برای به نمایش گذاشتن پاهای خود شلوارهای تنگ یا کوتاه را با جوراب‌های پشمی می‌پوشیدند.

چکمه‌های تنگ برجستگی ماهیچه‌ها را نشان می‌داد

پرسش و پاسخ

سکه هنری هفتم

• نحوهٔ فعالیت سیستم قضایی و جنایی در طول قرون وسطی چگونه بود؟

ارباب محلی به حل اختلافات در ملک شخصی خود می پرداخت و دربارهٔ مناسب ترین مجازات ها برای هر جرم تصمیم می گرفت. برخی از خلافکاران اعدام می شدند، برخی جریمه می شدند و آنهایی که مرتکب خطاهای کوچکی شده بودند، شکنجه می شدند. برای این کار یک چارچوب با سوراخ هایی تنگ روی آن وجود داشت که روی این سوراخ ها سر و مچ های مجرم قرار می گرفت و سپس چارچوب قفل می شد. این نوع ابزارها در محافل عمومی برای مجازات بیشتر مجرم نصب می شد و عابران به پرتاب میوهٔ گندیده به سوی خلافکاران ترغیب می شدند. در کل، معمولاً تنها اسرای نظامی و سیاسی در قلعه ای بزرگ زندانی می شدند.

• خیابان های یک شهر در قرون وسطی چقدر امنیت داشتند؟

در طول روز، در میان هیاهوی جمعیت و بازارها، متداول ترین خطرها از سوی جیب بران و تاجران متقلب بود. با وجود این، پس از غروب آفتاب، خیابان های شلوغ به پناهگاهی امن برای سارقان و انجام جنایت های خشونت بار تبدیل می شد. بنابراین، در تاریکی شب، زنگ ها برای اعلام حالت منع رفت وآمد عمومی نواخته می شد، زمانی که بر اساس قوانین همه مجبور بودند به خانه های خود بازگردند. نگهبانان شب با در دست داشتن فانوس های شمعی برای دلسرد کردن تبهکاران در خیابان‌ها گشت می زدند و هر فردی را که پس از حالت منع رفت و آمد در خیابان بود، دستگیر می کردند.

تصویر یک کتاب فرانسوی که ۱۲۰۶ نفر از اهالی شهر را در حالی نشان می دهد که زنی را که در حال مجازات است، مسخره می کنند

• آیا ساختار دربار پادشاه در عصر قرون وسطی به همان خشکی و پیچیدگی است که داستان‌های عوام پسند روایت می کنند؟

عصری که ما در آن زندگی می‌کنیم از نظام و مقررات خشک کمتری برخوردار است، بنابراین تصور سلسله مراتب سخت و بغرنجی که پادشاهان

و ملکه‌های قرون وسطی را در برگرفته بود، دشوار است. به عنوان مثال، تختخواب هنری هفتم، پادشاه انگلیس، باید با همراهی خدمتکاران نگاه داشته می‌شد، به طوری که یک راهنمای نجیب‌زاده پرده‌ها را می‌کشید، یک مرد به طور مرتب برای تشک حصیر تازه می‌آورد، فردی دیگر روی تختخواب دراز می‌کشید و آن را برای احتمال وجود سلاح‌های مخفی آزمایش می‌کرد، تشک را با کرباسی می‌پوشاند و روی آن ملافه و پتوها را قرار می‌داد، یک فرد ویژه نیز تخت را با آب مقدس تدهین می‌کرد. هر گونه دوخت و دوز مورد نیاز را خیاطان باتجربه انجام می‌دادند، پرده‌ها را فردی که به او مسئول پرده‌داری می‌گفتند، تعویض می‌کرد و کل فرآیند کار تحت نظر پرسنل مجربی اجرا می‌شد.

ارتباط ناگسستنی

به غیر از ادوارد پنجم و ادوارد هشتم که هرگز تاج‌گذاری نکردند، از سال ۱۰۶۶ مراسم تاجگذاری پادشاهان انگلیسی در صومعه وست مینستر در لندن برگزار می شد. ساختمان اصلی صومعه وست مینستر که در سال ۱۰۶۵ تقدیس شده بود، در سال ۱۲۷۲ به صورت عمده بازسازی و در نهایت در طول قرن هجدهم تکمیل شد.

دشمن مهلک

مهیب‌ترین قاتلی که تاکنون اروپا را در هم نوردید، مرگ سیاه (طاعون) بوده که ۲۵ میلیون نفر -یک سوم از کل جمعیت اروپا- را طی سال‌های ۱۳۴۷ تا ۱۳۵۰ به کام مرگ کشاند.

صومعه وست مینستر لندن

توسعه پل‌های لندن

نخستین پل سنگی بر رودخانهٔ تایمز لندن را هنری دوم در سال ۱۱۷۰ پایه‌ریزی کرد و در سال ۱۲۰۶ پس از مرگ او، تکمیل شد. این پل با دریچه‌های متحرک، دو ردیف خانه و ۱۴۰ فروشگاه به یکی از مشهورترین پل‌های جهان تبدیل شد و تا سال ۱۷۵۰ تنها پل سنگی باقی ماند.

فهرست رجال

ریچارد شیر دل

سرزمین‌های فئودال اروپا در قرون وسطی کاملاً تحت تسلط افـرادی بودند کـه ملک شخصی، قـدرت و پـول داشتند؛ یعنی، پادشاهان، امپراتورها و اشراف‌زادگان. اقلیتی از مردم شورشیان و انقلابیون زندگی خود را وقف تغییر اوضاع موجود کردند. هنرمندان، نویسندگان و دانشمندان با مشاهده و ثبت وقایع آن دوران آثاری را خلق کردند که به گسترش سطح دانش، تقویت روحیه و افزایش درک ما از تاریخ کمک کرده‌اند.

قدرت و نجابت

شغلمون (۸۱۴-۷۴۲)

شغلمون، پادشاه فرانک‌ها (ساکنان اولیهٔ فرانسه) بیشترین قسمت‌های فرانسه و آلمان امروزی را متحد کرد. او رهبری بزرگ و یک قانونگذار و حامی آثار هنری و ادبی و همچنین جنگجویی افسانه‌ای بود که از سوی پاپ لئو سوم به عنوان اولین امپراتور رم برگزیده شد.

شغلمون

آلفرد بزرگ (۸۹۹-۸۴۶)

آلفرد، نخستین پادشاه وسکس، براساس پیمان ودمور با گوتروم رهبر جنگجوی اسکاندیناوی صلح کرد و کنترل تمام انگلستان را در دست گرفت. او که در مقام یک فرمانروا، اصلاحاتی را در قانون ساکسون‌ها ایجاد کرد، به ارتقای علم و دانش و شرح وقایع آنگلوساکسون‌ها که اجداد مردم انگلستان بودند پرداخت.

پادشاه کنت

در پی کشته شدن اسواین فورک برد جنگجوی اسکاندیناوی در سال ۱۰۱۴ کنت پسر او وارث تاج و تخت دانمارک شد. وی برای گسترش تخت سلطنتی و انگلیسی پدرش جنگید. پس از دو سال نبرد، کنت پیروز و پادشاه بزرگ امپراتوری نروژ، جنوب سوئد، دانمارک و انگلستان شد.

ویلیام نورمندی (۱۰۸۷-۱۰۲۷)

پس از رسیدن تخت انگلیسی به هارولد (کنت پادشاهی ساکسون در جنوب غربی انگلستان) بود که «ادوارد اعتراف کننده» آن را به جای وثیقه به او داد. ویلیام که از این بابت آزرده خاطر شده بود، در سال ۱۰۶۶ به انگلستان حمله کرد و در میدان نبرد هاستینگز هارولد را شکست داد. ویلیام، باعث برقراری ثبات و امنیت و پایه‌گذار نظام فئودال شد.

فردریک اول (بارباروسا ۱۱۹۰-۱۱۲۱)

فردریک اول، امپراتور مقدس رم در سال ۱۱۵۲ (با نام مستعار «ریش قرمز») باعث اتحاد ملت آلمان شد. او هنگام عبور از رودخانه‌ای در مسیر حرکتش به طرف میدان سومین جنگ صلیبی غرق شد.

هنری دوم (۱۱۸۹-۱۱۳۳)

هنری پلانتاگنت ۲۱ ساله زمانی که پادشاه انگلستان شد فرمانروای امپراتوریی را پایه گذاشت که بیشتر فرانسه را

شامل می‌شد او همچنین حقوق عرفی از جمله واگذاری قضاوت به قاضی را پایه‌ریزی و اصلاحاتی در کلیسا ایجاد کرد (سنت توماس بکت را مطالعه کنید).

ادوارد دو کانفسر

سالادین (۱۱۹۳-۱۱۳۷)

سالادین، سلطانی مصری بود که اورشلیم را از چنگال جنگجویان صلیبی درآورد. او پس از این که در جایی دیگر مغلوب ریچارد شد، با حقوق مسیحیان برای زیارت شهر مقدس موافقت کرد.

ریچارد اول (۱۱۹۹-۱۱۵۷)

ریچارد که به «ریچارد شیردل» معروف بود، به مدت بیشتر از ۱۰ سال در فرانسه و در سومین جنگ صلیبی با رشادت جنگید. او یکی از مشهورترین پادشاهان انگلستان بود که تنها هفت ماه در کشور خود حکمرانی کرد.

فیلیپ دوم

فیلیپ، حکمران فرانسه که به فیلیپ آگوستوس معروف بود از سال ۱۱۸۰، با سه پادشاه انگلیسی از جمله هنری دوم، ریچارد اول و ژان برای به دست گرفتن کنترل سرزمین‌های فرانسوی جنگید و در نهایت در سال ۱۲۱۴ به هدف خود رسید.

پادشاه ژان (۱۲۱۶-۱۱۶۶)

نام ژان، برادر کوچک‌تر ریچارد اول، عمدتاً به دلیل امضای مگنا کارتا (منشور بزرگ) در خاطره‌ها باقی ماند. کاهش قدرت دربار، نقطهٔ عطفی در تاریخچهٔ قانون اساسی بریتانیا بود.

فردریک دوم (۱۲۵۰-۱۱۹۴)

فردریک امپراتور مقدس رم در سال ۱۲۱۲، ششمین جنگ صلیبی را رهبری کرد و موقتاً شهر بیت‌المقدس را از دست مسلمانان درآورد و آن را بار دیگر به مسیحیان بازگرداند. او فردی شکاک در دین و عقاید مذهبی بود و فرهیخته‌ترین شخص در میان مسیحیان در عصر خود شناخته می‌شد.

۷۲۹) لوئیس چهارم (۱۲۷۰-۱۲۱۴)

لوئیس پادشاه بااخلاق و شجاع فرانسوی که در دو جنگ صلیبی به مبارزه پرداخت، مورد توجه اروپاییان بود. او در نهایت در زمان فرمانروایی هشتمین جنگ صلیبی در نتیجهٔ ابتلا به طاعون کشته شد و بعدها در زمرهٔ قدیسان قرار گرفت.

فیلیپ ششم (۱۳۵۰-۱۲۹۳)

فیلیپ، اولین پادشاه فرانسوی سرزمین والو بود که هم مانند ایالت پورگوندی پایه‌ریزی شده بود.
فیلیپ در سال ۱۳۲۸ تاج و تخت را به ارث برد ولی در سال ۱۳۴۶ در نبردی در منطقهٔ کِرِس مغلوب ادوارد سوم انگلیس شد. ادوارد بعدها منکر ادعای خود در خصوص حاکمیت بر سرزمین‌های فرانسه شد.

ادوارد سوم (۱۳۷۷-۱۳۱۲)

فرمانروای انگلیسی و عامل مهم در آغاز جنگ صد ساله (در سال ۱۳۳۷) بر ادعای خود در خصوص تاج و تخت فرانسه پافشاری کرد. ادوارد هم‌چنین مسئول اصلاحات قوانین کشوری و پارلمانی در سرزمین خود بود. پسرش هم که ادوارد نام داشت، سرباز توانمندی بود که به دلیل رنگ زره خود به «شاهزاده سیاه» معروف شد.

هنری پنجم (۱۴۲۲-۱۳۸۷)

هنری که وارث تاج و تخت انگلیس در سال ۱۴۱۳ بود، باعث گسترش جنگ میان بریتانیا و فرانسه شد و این کشور را در سال ۱۴۱۵ شکست داد. در سال ۱۴۲۰، خودش را وارث تاج و تخت فرانسه خواند، اما پیش از تحقق هدفش درگذشت و تمام سرزمین‌هایی که خودش و بعدها پسرش، هنری ششم، فتح کرده بودند از دست رفت. (برای کسب اطلاعات بیشتر به کتاب ژاندارک مراجعه کنید).

ولاد تپس (۱۴۷۶-۱۴۳۰)

ولاد تپس بارون رومانیایی بود که هزاران نفر را به دار آویخت و همین موضوع باعث شد تا نام مستعار او ولاد بی‌رحم شود. ستمگری بی‌مانند و بی پایه که اساس افسانهٔ دراکولا شد.

شورش و اصلاح

سنت فرانسیس آسیزی

سنت بندیکت (۵۵۰-۴۸۰)

سنت بندیکت که پایه گذار فرامین مذهبی بندیکتی بود و عهدهایی را در خصوص فقر، عفت و فرمانبرداری بیان می کرد به پایه گذار قانون سنت بندیکت معروف گشت و این تعهدات در نهایت جزو فرامین مقدس، در سراسر اروپا پذیرفته شد.

سنت توماس بکت (۱۱۷۰-۱۱۱۸)

بکت اسقف اعظم کلیسای کانتربری و دوست صمیمی هنری دوم بود که با پادشاه دربارهٔ اصلاحات کلیسا دچار اختلاف شد. در نتیجه، چهار نفر از شوالیه های هنری او را به قتل رساندند. بکت بعدها در زمرهٔ قدیسین قرار گرفت.

سنت فرانسیس آسیزی (۱۲۲۶-۱۱۸۲)

فرانسیس ثروتمندی که به بخت خود پشت پا زد. او پایه گذار فرامین راهبان فرقهٔ فرانسیس مقدس بود که در سفرهای خود به موعظه کردن، گدایی و درددل با طبیعت و حیوانات می پرداخت.

سیمون دومونت فورت (۱۲۶۵-۱۲۰۸)

سازمان‌دهندهٔ گروهی از بارون های انگلیسی که برای تشکیل دولت خود و تأسیس شورایی مطابق با میل شخصی، اعتراض خود را به پادشاه هنری سوم اعلام کردند. دومونت فورت در سال ۱۲۶۴ هنری را شکست داد و اولین پارلمان انگلیس را ایجاد کرد که شامل شوالیه هایی از هر ایالت و شهروندان شهرهای کوچک و بزرگ اصلی بود.

وات تایلر (فوت در سال ۱۳۸۱)

وات تایلر، رهبری شورش روستاییان انگلیسی در سال ۱۳۸۱ را بر عهده داشت. پادشاه ریچارد دوم در ابتدا با درخواست آنها مبنی بر لغو اجاره‌های سنگین، مالیات های ثابت سرانه و برچیدن نظام رعیتی موافقت کرد، اما بعدها گفتهٔ خود را تکذیب کرد. در طی نبردی، وات تایلر به دست شهردار لندن کشته شد.

ژاندارک (۱۴۳۱ - ۱۴۱۲)

دختری روستایی که فرماندهی ارتش فرانسه را در نبرد علیه نیروهای انگلیسی در زمان هنری ششم بر عهده داشت. نهایتاً ژندارک به دست انگلیسی‌ها اسیر شد و در سال ۱۴۳۱ در منطقهٔ روئن فرانسه سوزانده شد.

ساوونارولا (۱۴۹۸ - ۱۴۵۲)

راهب، سخنران و اصلاح‌طلب ایتالیایی که رهبری قیامی را در فلورانس ایتالیا بر عهده داشت، پس از اخراج خانوادهٔ بانفوذ مدیسی، یک حکومت جمهوری را تأسیس کرد. او همچنین منکر الکساندر ششم، پاپ مفسد، بود که به دلیل کفر و ارتداد شکنجه و سوزانده شد.

تصویر ژاندارک که از کتابی مصور گرفته شده است

سنت بید (بید محترم ۷۳۵-۶۷۳)

راهب و محقق انگلیسی که در میان آثار ارزشمند خود، کتاب «تاریخچهٔ روحانیت ملت انگلیس» را نیز داشت. این کتاب از اولین منابع برای مطالعهٔ دانشجویان تاریخ انگلستان به شمار می‌رود. همچنین او تاریخچه‌ای از قدیسین (شهیدان مقدس) و رساله‌ای را برای کمک به شاگردان خود تهیه کرد تا آنها توانایی سرودن شعر را به زبان لاتین پیدا کنند.

۷۴۷) ابن سینا (۱۰۳۷-۹۸۰)

فیلسوف یا پزشک ایرانی که در کتاب «قانون» از دانش او و فیلسوفان رومی و عربی استفاده شده است، این کتاب، طی قرن ها در زمرهٔ متون استاندارد پزشکی به کار گرفته می شد.

۷۴۸) گیوتو (۱۳۳۷-۱۲۶۷)

جوتو دی بوندونه در فلورانس ایتالیا به دنیا آمد و صنعت چاپ در غرب را پایه ریزی کرد و بر هنرمندان رنسانسی همچون ماساچیو و میکل آنژ بسیار تأثیر گذاشت.

جفری چوسر

جفری چوسر (۱۴۰۰-۱۳۴۰)

چوسر یکی از بزرگ ترین شاعران دوران قرون وسطی بود و به خاطر سرودن «افسانه های کانتربری» معروف شد که داستان کشیشان زائر را در مسیر معبد توماس بکت در کانتربری روایت می کند.

یوهانس گوتنبرگ در کارگاه خود

کریستین دو پیزان (۱۴۲۹-۱۳۴۶)

کریستین دو پیزان یکی از معدود زنان در قرون وسطی بود که به طور حرفه‌ای به نگارش کتاب ها و سرودن آوازهایی با مضمون دفاع از حقوق زنان پرداخت (در این دوران، زنان معدودی سواد خواندن و نوشتن داشتند).

یوهانس گوتنبرگ (۱۴۶۸-۱۳۹۸)

مخترع آلمانی صنعت چاپ از نوع فلزی و متحرک بود. وی در تنظیم واژه‌ها و خطوط از ورقه‌های فلزی به جای قالب های سخت قدیمی استفاده کرد که پیش‌تر برای چاپ هر صفحه کاربرد داشت. گوتنبرگ دو نسخهٔ اولیه از انجیل را چاپ کرد.

یان وان ایک (متوفی ۱۴۴۱)

یان وان ایک که یکی از محترم‌ترین نقاشان کهن بود، در هلند به دنیا آمد. اگرچه قسمت اعظم تاریخ دوران جوانی وی مبهم است، اما چیره دستی یان وان ایک در به کار بردن رنگ ها و جزئیات موجود در آثار باقی مانده‌اش نمونهٔ بی‌بدیل و الگوی مناسبی برای جانشینان وی در طول دورهٔ رنسانس و پس از آن محسوب گردد.

بیشتر بدانیم

بیشتر ساختمان‌های موجود در قرون وسطی بناهایی پر زرق و برق و حالتی معبدگونه داشتند، اما ظاهر چنین دژها یا کلیساهایی، اطلاعات زیادی دربارهٔ زندگی روزمرهٔ ساکنان آن به ما نمی‌دهند. با توجه به اینکه قرون وسطی تفاوت‌های زیادی با عصر ما دارد، داشتن تخیلی قوی برای خلق تصویری ذهنی نسبت به آن دوران کار را بسیار مشکل‌تر می‌کند، اما جست‌وجو در صفحات وب و مطالعهٔ دیگر کتاب‌های مصور و در صورت امکان بازدید از موزه یا مکان‌های توریستی کمک زیادی به خلق تصویری ذهنی از زندگی صدها سال پیش می کند و در کسب اطلاعات بیشتر مربوط به دوران قرون وسطی مؤثر است. این مجموعه شامل یک موزه، روستایی بازسازی شده با مزرعه‌ای آزمایشی است که دارای سه ساختمان بوده و به همان شیوهٔ ساخت منازل در دوران سنت بید ایجاد شده است. یکی از آثار بازسازی شده براساس زندگی قرون وسطایی مربوط به دوران سنت بید در شمال شرقی انگلستان است که زندگی این راهب (بید محترم) را در ۱۳۰۰ سال پیش به تصویر می‌کشد.

◀ بید محترم

در این تصویر که در قرن بیست و یکم توسط پیتر مورفی خلق شد، بید به حامی خود اسقف بندیکتی در صومعه خوشامد می‌گوید. اسقف اعظم فرد نجیب‌زادهٔ محلی و روشنفکری بود که سفرش به رم انگیزهٔ ایجاد فضایی فارغ از جهل و تعصب را که سنت بید در آن رشد کرده بود، فراهم کرد.

صومعهٔ مونت سنت میشل در فرانسه ▲

انجمن راهبان بندیکتی که هنوز در این صومعهٔ متعلق به دوران قرون وسطی زندگی می کنند؛ همه غذای خود را در این سالن ناهارخوری مجلل و روشن در نزدیکی بلندترین ساختمان می‌خوردند. زندگی سادهٔ آنها باعث رواج سنت‌هایی در عصر حاضر شد که اولین بار سنت بندیکت در قرن دهم پایه ریزی کرده بود.

مزرعهٔ قدیمی ◀

از این مزرعه متروکه در دوران سنت بید زمانی به منظور انبار سوخت استفاده می‌شد. ساختمان‌های بازسازی شدهٔ آن براساس نمونه‌های قرون وسطی هستند، درحالی که محصولات و حیوانات طوری پرورش یافته‌اند که تا حد امکان شبیه نمونه‌های قدیمی باشند. مثلاً، گاوهای موجود در زمین جلوی عمارت، کوچک‌تر از نژادهای امروزی آن است.

رنگ‌های مربوط به نشان خانوادگی روی سپر تکرار شده است

مسابقات نوین ▲

در بسیاری از کشورها، به بازآفرینی صحیح نبردهای طولانی مدت یا مسابقات جوامع قرون وسطایی می‌پرداختند. در این کشمکش ساختگی در قرن پانزدهم در دژ گودریچ در انگلستان، دو شوالیه با پوشش کامل زرهی، ردایی متمایز را بر روی زره خود انداخته‌اند که حاوی نقش و نگارهای متعلق به اربابان آنها است.

عود سوز از زنجیره‌های زراندود آویزان شده است

تشریفات قدیمی ◀

در برخی از کلیساهای مسیحیان، مجمر یا عودسوز برای پخش بوی مطبوع در طول مراسم دعا از طرفی به طرف دیگر چرخانده می‌شد. در قرون وسطی، تشریفات مذهبی از جمله بخوردادن، بخش مهمی از مراسم عبادی را در کلیسای کاتولیک که بر کل جامعه تسلط داشت، تشکیل داد.

صلیب نورتامبرلند امروزی به سبک صلیب قرن هشتمی

کلاهخود با طلا تزیین شده بود

عتیقه های زیرخاکی ▲

این کلاهخود آهنی و تماشایی که در قبرستانی در ساتن هو از خاک درآورده شد، متعلق به فرمانروایی محلی در طول قرن هفتم است. کلاهخود همراه با دیگر اشیای متعلق به ساتن هو در موزهٔ انگلیس نمایش داده می شود.

مکان های دیدنی

دوران بید، جارو در انگلستان، گرداگرد کلیسا و صومعه، جایی که سنت بید می زیست، را شامل می‌شود در این مجموعه موارد زیر چشمگیر است:

* عصر بید، نمایشگاهی دائم، که به توضیح و شرح دوران او می پردازد.

* نمایش های زنده تاریخ که شامل نژادهای اولیهٔ حیوانات مزرعه، تمام گونه های سبزیجات و دانه ها و ابزار و تکنیک های مورد استفاده در کشت آنها است.

صومعهٔ مونت سُنت میشل در نورماندی، فرانسه

این صومعهٔ مستحکم با بخش هایی که مربوط به قرن یازدهم است (و همچنان محل سکونت راهبه های بندیکتی است) به یکی از شگفت انگیزترین مکان ها در فرانسه تبدیل گشت. توریست ها می توانند از مکان های ذیل دیدن کنند:

* سالن ناهارخوری روحانیون با ردیف هایی از پنجره های بلند
* محل سکونت راهب بزرگ، جایی که از میهمانان مهم پذیرایی می کرد.

کورسا دل پالیو در سیه نا، ایتالیا

این مراسم بزم و سرور در قرون وسطی که در روزهای دوم جولای و شانزدهم آگوست در قلب توسکانی برپا شد، شامل موارد زیر است:

* اولین مسابقه اسب سواری بدون زین در سال ۱۲۸۳ ثبت شد.
* نمایش فوق العادهٔ لباس های محلی، پرچم و نمایش های جامع

لوبک

در خلال قرون وسطی، لوبک، شهر مهم بالتیک، در شمال آلمان واقع بود که اکنون نیز مشخصه های اصلی آن دوران را با خود دارد. در این میان می توان به موارد زیر اشاره کرد:

*هولستنتور

زمانی تنها دروازهٔ شهر بود که در طول قرن پانزدهم ساخته شد .

*دام، کلیسای خارق العاده ای که ساخت آن در سال ۱۱۷۳ آغاز و در سال ۱۳۳۰ تکمیل شد.

موزهٔ بریتانیا، لندن، انگلستان

علاوه بر آثار هنری و اشیای قیمتی قرون وسطایی، موارد زیر را می توان در موزهٔ بریتانیا تماشا کرد:

*وسایل ساختهٔ دست بشر همچون تسلیحات، بیلچه و یک آلت موسیقی در تپه ای در ساتن هو، سوفولک در سال ۱۹۳۹ کشف شد.

*مس طلاکاری شده و صلیب لعابی متعلق به سال ۱۱۶۰

موزهٔ هنر پایتخت، نیویورک

هر چند موزهٔ هنر به نمایش برخی از مجموعه های غنی در قرون وسطی در ساختمان اصلی در خیابان پنجم پرداخت، اما بیشتر این مجموعه در منهتن بالا است. تنها شعبهٔ موزه در طول دهه ۱۹۳۰ به سبک معماری قرون وسطی و به تقلید از اروپا ساخته شد. از جمله مکان های تماشایی می توان به موارد زیر اشاره کرد:

* تصویر برجستهٔ مقبرهٔ بسیار بزرگ یک جنگجوی صلیبی قرن سیزدهم

*محراب یک کلیسای اسپانیایی در قرن دوازدهم که در ساخت آن سه هزار سنگ آهک استفاده شده بود.

* کارت هایی مربوط به قرن پانزدهم با تصاویر و نشانه هایی از شکار مزین شده بودند.

جعبهٔ جواهرات قرن دوازدهم که در زمینهٔ آن صحنه های قتل توماس بکت به تصویر کشیده شده است

واژه نامه

ARTISAN صنعتگر ماهر، مثل فلزکار، نجار یا حجار

BARON بالاترین درجه اشراف، بارون امتیازات فئودالیته را مستقیماً از پادشاه دریافت می‌کرد.

BISHOP صاحب منصب قدرتمند کلیسا، از نظر درجه اهمیت با بارون برابری می‌کرده است. هر اسقف مسئول اداره بخش عظیمی بود که در این قلمرو سایر کشیشان و دیرنشینان تحت فرمان و کنترل او بودند.

BUTTERY مکانی که خوراکی‌ها و نوشیدنی‌ها در آن تهیه و نگهداری شده است.

BUTIRESS توده‌های آجری و یا سنگی که به شکل دیوار، فضای بیرونی کلیسا و ساختمان‌های بزرگ را محافظت می‌کرد. پشتواره‌ها معمولاً برای ایجاد استحکام بیشتر در میان تاق‌ها، سقف‌ها و گنبدها قرار می‌گرفته است.

پنجره‌های نوک تیز، صومعه تیمولیگ، ایرلند

CHAMLET نوعی پارچه قدیمی که از پشم و موی بز بافته شده و در تهیه البسه و پوشاک کاربرد داشته است.

CORDWAINER اصطلاح قرون وسطایی برای پنبه دوز که در شهر کوردوبای اسپانیا به کار می‌رفته است و برای کفش‌های چرمی مرغوب کاربرد داشته است.

COSTREL ظرف چرمی کوچکی که دهقان‌ها برای حمل نوشیدنی‌ها به مزرعه استفاده می‌کرده‌اند.

COURTIER یکی از صاحب منصبان و اشراف‌زادگان دربار و خدمتگزاران شاه.

DAIS سکویی در انتهای سالن بزرگ، مقر جلوس فرمانروا.

DAUB مخلوطی از گل و کاه و سرگین که به عنوان عایق، بر روی ستون‌ها و دیرک پوشانده می‌شد.

DEMESNE سرزمین تحت قلمرو و مالکیت مستقیم فرمانروا.

FALCORNY نگهداری و پرورش قوچ، در قرون وسطی قوچ‌ها را برای شکار پرورش می‌یافتند. (برای شکار کردن استفاده می‌شده است.)

FALLOW زمین‌های دست نخورده و زیرکشت نرفته، که با پرورش و کودرسانی قابلیت کشت مجدد می‌یابند.

FAST دورهٔ خویشتن‌داری و پرهیز از خوردن انواع خوردنی‌ها بنا بر رسوم و تشریفات مذهبی (دینی)

FENESTRAL WINDOW نوعی پنجره با قاب چوبی، که آنرا با پارچه‌ای پیه‌مالی شده یا رزین می‌پوشانند، تا هوای اتاق تنظیم شود و نورگیری هم انجام شود.

شوالیه سوار بر اسب

FEUDAL SYSTEM نظام توزیع و تقسیم زمین در ازای دریافت خدمات. نظام زمین‌داری.

FIEF زمین‌هایی که تحت نظام زمین‌داری تقسیم می‌شدند.

FREEHOLDER صاحبان زمین در نظام فئودالیته، که در ازای بهره‌وری از آن زمین، صاحب آن خواهند بود.

GARGOYLE فواره (آب فشان) که به شکل حیوان‌ها و انسان‌های مضحک از سقف‌ها، دیوارها و برج‌ها، بیرون زده بود.

GLEBE سرزمین روستایی تحت مالکیت کشیش محلی، زمینی که محصولات کشاورزی خود را در آن بکارد.

GUILD انجمن و یا گروهی که توسط مهارت و یا صنعت خاصی، با هم در ارتباط‌اند. مثل، کفاشی، نساجی و بنایی. هنوز بسیاری از این انجمن‌های صنفی از قرون وسطی تا به امروز باقی مانده‌اند.

ناودان به شکل سرجانور

HABIT رداهای ویژه که توسط راهبان و دیرنشینان پوشیده می‌شد تا رسالت و پیشهٔ آنها نمایانده نشود.

HALL فضای اصلی و بزرگ خانه‌های قرون وسطی و یا قصرها، که عمده وقت ساکنان، در آن مکان سپری می‌شده است.

HERETIC کسی که عقایدی مخالف روش‌های کلیسا را ابراز کند.

HIPPOCRAS نوشیدنی قرون وسطایی، که شامل عصاره، گیاهان دارویی و عسل بوده است.

JOUST رقابت میان دو شوالیه، که هر یک سوار بر اسب، به سمت دیگری می‌تاختند و سعی می‌کردند که شوالیه رقیب را از اسب به پائین بیندازند.

KNIGHT سلحشوری اشراف‌زاده، سوار بر اسب و مجهز به سلاح شوالیه‌ها در خدمت فرمانروایان و یا خود شهسوار بودند.

LANCET WINDOW پنجره باریک و بلند با تاقی در بالای آن، که در قرن ۱۳ بسیار عمومیت داشت.

LEWIS ابزاری فلزی برای بلند کردن، اجسام بزرگ و حجیم سنگی.

LORD مرد اشراف‌زاده و شهسوار که غالباً مالک کاخ و قلعه بوده و در آن به همراه خانواده زندگی می‌کرده است. و زمین‌داری بوده که دهقان‌ها و خدمه در ملک او خدمتگزاری می‌کرده‌اند.

MANOR قلمروی اربابی، که شامل کاخ، دهکده، کلیسا و زمین‌های اطراف می‌شده است.

MANOR HOUSE منزل اربابی، کاخ لرد، مرکز زندگی اربابان و ارباب‌زادگان بوده و در برابر هجوم و حملات بسیار مقاوم‌سازی شده بودند.

MINSTREL خنیاگران دوران قرون وسطی، که خود ترانه‌سرا، نوازنده و آهنگساز بوده‌اند.

MOOR مسلمانان حاکم بر اسپانیا، در دوران قرون وسطی

MUMMER هنرپیشه، که معمولاً به صورت گروهی سفر کرده و نمایش اجرا می‌کردند.

نگهداری و پرورش قوچ

سرتراشیده

NOBLE نجیب‌زاده، که اصالتاً و یا به طور نَسَبی جزو اشراف‌زادگان به شمار رود، مثل، شوالیه، بارون، اسقف و ...

PEASANT مردمانی که بر روی زمین‌های اربابان کار و خدمت می‌کردند و در ازای خدمتشان، مقدار اندکی از محصول کشاورزی را برای حق‌الزحمهٔ دریافت می‌کردند.

PEDLAR دستفروش، فروشنده‌ای که کالاهای کوچک و ارزان را از جایی به جای دیگری برد تا بفروشد.

PEWTER آلیاژی مرکب از مس، قلع، سرب و ... که قرون وسطی بسیار پر کاربرد بوده است. برای ساخت اسباب سفره و شمعدان و جواهرسازی، استفاده می‌شده است.

راهب قرون وسطی

PILGRIM کسی که برای زیارت از مکان‌های مقدس برای انجام تشریفات مذهبی، سفر می‌کند. به چنین سفرهایی زیارت گویند.

PLAIN SONG شیوهٔ خواندن متون مقدس توسط راهبه‌ها این مناجات موزون دارای ریتمی یکنواخت و خطی بوده است.

POTTAGE سوپ غلیظی شامل سبزیجات، غلات و تکه‌های گوشت.

SCUTAGE مالیاتی که در ازای خدمت سربازی به فرمانروا (حاکم) پرداخت می‌شده است.

SEEDLIP سبد کوچکی جهت بذرافشانی

SERF کارگر دهقان، که معمولاً با زمین خرید و فروش شده و به ارباب و زمین‌دار تعلق داشتند. و در گوشه‌ای از زمینی که کار می‌کردند، حق زندگی داشتند. که این حق، در ازای کارشان به آنها داده می‌شد.

SHAWM شام، نی‌لبکی قدیمی با صدایی گوشخراش، که در جشن‌ها و رژه‌ها کاربرد داشته است.

SICKLE داس، دست‌ابزاری با تیغه‌ای خمیده که برای برداشت محصول و هرس کردن به کار می‌رفته است.

SMITH آهنگر، فلزکار

SOLAR اتاق اختصاصی نجیب‌زاده و خانواده‌اش، جدا از فضاهای مشتری کاخ و قلعه و کاخ لرد.

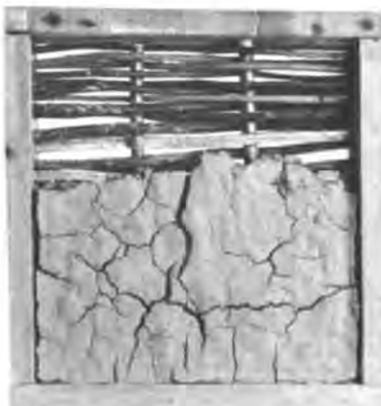
STOCKS ابزار مجازات عمومی، دارای قابی چوبی بوده که در آن سوراخ‌هایی برای قرار گرفتن قوزک پای مجرمین جاسازی شده بود.

در هنگام عبور مجرمین، مردمان ضمن هوکردن و تمسخر، به آنان میوه‌های فاسد پرتاب می‌کردند.

قوپوق‌ها هم وسیله‌ای مشابه، جهت تحقیر مجرمین بود، با این تفاوت که گردن مجازات شوندگان در قاب قرار می‌گرفته است.

STYLUS ابزار نوشتن، فرهیختگان در دوران قرون وسطی با خراشیدن صفحه صمغی،

شام

ساختمان حصیری وگلی

حروف را حک می‌کرده‌اند.

SURCOAT ردای شوالیه‌ها، که پوششی برای سلاح و نشان‌های اشرافی همراه آنها بود.

TITHE ۱۰ درصد از سهم تولیدی توسط دهقان‌ها که باید به کشیش پرداخت می‌شد.

TONSURE رسم تراشیدن سر راهبان مسیحی و کشیشان، جهت نشان دادن شأن و مرتبه‌شان.

TOURNAMENT سرگرمی و تفریح رایج قرون وسطی که شامل رزم‌ها و جنگ‌های نمادین بود. این نمایش علاوه بر سرگرمی، تمرینی نظامی و جنگی نیز به شمار می‌رفته است.

TRENCHER تکه ضخیمی از نان که به جای طبق و ظرف غذا هم کاربرد داشته است. و مایعات و آبگوشت در آن ریخته و به همراه هم خورده می‌شده است.

TRENTAL اجرای ۳۰ تایی از مراسم عشای ربانی (یا مراسم مذهبی) که به جای یک نفر و یا یک خانواده انجام می‌شده و در ازای آن باید به کلیسا پول پرداخت می‌شده است.

TROUBADOUR شاعر، موسیقیدان قرون وسطی، کسی که در سرودن تصانیف عاشقانه مهارت داشته است.

TRUCKLE BED تخت کوچکی که بر روی چرم‌هایی حرکت می‌کرده تا کودکان در راحتی و آرامش باشند. (تخت چرخ‌دار)

VASSAL رعیت و یا کسی که زمین اربابی را کشت و به صورت قرضی بر روی آن زمین، کار و زندگی می‌کرده است. و تحت نظام فئودالیته متعهد به پرداخت بخش اعظمی از محصول به ارباب بوده است.

VALLEIN; SERF برده، رعیت

VISOR بخش متحرک جلو کلاهخود، که جهت ایمنی روی صورت را می‌پوشانید.

WASTEL نوع خاصی از نان، پخته شده از آرد مرغوب و سفید، مختص طبقهٔ ثروتمند. در حالیکه فقرا نان‌هایی از گندم‌های نامرغوب مصرف می‌کردند.

روسری زنان قرون وسطی با سنجاق، سفت بسته می‌شد

روسری زنان قرون وسطی

WATTLE ،DAUB) شاخه‌های در هم پیچیده شده و اندوده، برای ساخت اولیه و زیربنایی دیوارها

WIMPLE روسری (سرپوش) که زنان قرون وسطی استفاده می‌کردند. هنوز هم راهبه‌ها آن را برای پوشاندن سر می‌بندند. تا دور تا دور صورت، گوش‌ها، گردن تا زیر چانه پوشیده باشد.

WINDLASS ابزاری برای بلند کردن و کشیدن اجسام سنگین، که شامل چرخ، طناب و میله‌ای بوده است. (چرخ چاه)

WRIT سند امضا شده توسط شاه، حاکم و مقام‌های بالا، جهت صدور قانون و اجازه انجام کاری.

نمایه

ط، ظ، ع، غ

ف، ق، ک، گ

ل، م، ن، و

ه، ی

از مجموعه دانستنی ها / جلد ۲۳

پزشکان

حتی در اوج جنگ های صلیبی، اروپاییها چیزهای زیادی را از پزشکان یاد گرفتند، زیرا دانش آنها به مراتب بسیار بیشتر بود. داروسازان (چنان که در شکل می بینید) به درمان بسیاری از بیماری ها پرداختند. در قرن یازدهم، یک پزشک ایرانی برجسته به نام ابن سینا (۱۰۳۷ - ۹۸۰) با نگارش یک دایره المعارف پزشکی بیشترین تاثیر را بر طب دوران قرون وسطی گذاشت.

حق فرمانروایی

بیشتر پادشاهان قرون وسطی معتقد بودند که قدرت تسلط کامل را بر افراد خود دارند و آنها را هدیه ای از سوی خداوند تلقی می‌کردند. این موضوع گاهی منجر به اتخاذ موضعی متکبرانه و فاجعه آمیز می شد. ریچارد دوم (۱۴۰۰-۱۳۶۷) یک بار ساعت ها بر تاج و تخت سلطنتی خود نشست و دور و بر را برانداز کرد. او زمانی که به ندیمه های خود نگاه می کرد، تنها خواستار زانو زدن آنها مقابل خود بود. در سال ۱۳۹۹ روش های مستبدانه ریچارد باعث کاهش محبوبیت و سرانجام عزل او از تخت سلطنتی شد.

جانشین خدا

پادشاهان قرون وسطی، خود را جانشینان خدا بر روی زمین می‌دانستند. جشن تاج‌گذاری یک مراسم مذهبی باشکوه بود که در آن اسقف اعظم، پادشاه جدید را با روغنی مذهبی تدهین و به مقام پادشاهی منصوب می کرد.

سبزان

ISBN 600-117-030-4

9786001170300

Designer: F.Imani